

των ελεύθερων συνειρμών, ξέθαβε, έλεγε, ισχυρές σεξουαλικές και επιθετικές δυνάμεις που ήταν απομεινάρια του ζωικού παρελθόντος μας. Συναισθήματα που καταπιέζονταν γιατί ήταν πολύ επικίνδυνα.

Ο Έντουαρντ Μπερνέζ σε νεαρή ηλικία. Πηγή Φωτ.: rsparlourtricks.blogspot.com.

«Ο Φρόιντ επινόησε μια μέθοδο εξερεύνησης του κρυφού νου, τον οποίο σήμερα αποκαλούμε «υποσυνείδητο» και είναι εντελώς άγνωστος στο συνειδητό. Και μίλησε για ένα όριο στο μυαλό που εμποδίζει την εκδήλωση των επιθετικών δυνάμεων που κρύβονται στο υποσυνείδητο.»

Δρ. Earnest Jones - Συνάδελφος του Φρόιντ

Το 1914, η Αυστρο-Ουγγρική Αυτοκρατορία οδήγησε την Ευρώπη στον πόλεμο. Καθώς η φρίκη σωρευόταν, ο Φρόιντ την έβλεπε ως τρομερή απόδειξη της αλήθειας των ευρημάτων του. Έγραψε ότι αυτό μόνο μπορούσαμε να περιμένουμε από τον κόσμο σύμφωνα με τα συμπεράσματα της ψυχανάλυσης. Οι κυβερνήσεις ελευθέρωσαν τα πρωτόγονα ένστικτα των ανθρώπων, και κανείς δεν φαινόταν να γνώριζε πώς να τα σταματήσει.

Εκείνη την εποχή, ο ανιψιός του Φρόιντ, Έντουαρντ Μπερνέζ, εργαζόταν σαν εκπρόσωπος τύπου στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σημαντικότερος πελάτης του ήταν ο τραγουδιστής της όπερας, Καρούζο, που περιόδευε τότε στις ΗΠΑ. Οι γονείς του Μπερνέζ είχαν μεταναστεύσει στις ΗΠΑ πριν 20 χρόνια, αλλά ο ίδιος διατηρούσε επαφή με τον θείο του και τον συναντούσε σε διακοπές στις Άλπεις.

Αυτή τη φορά όμως ο Μπερνέζ, θα επέστρεφε στην Ευρώπη για πολύ διαφορετικό λόγο. Το βράδυ που ο Καρούζο παρουσίαζε το έργο του στο Τολέδο του Οχάιο, η Αμερική ανακοίνωσε ότι έμπαινε στον πόλεμο ενάντια στην Γερμανία και την Αυστρία. Στο πλαίσιο της πολεμικής προσπάθειας η κυβέρνηση των ΗΠΑ ανακοίνωσε τη δημιουργία επιτροπής για την δημόσια πληροφόρηση και ο Μπερνέζ κλήθηκε να προωθήσει τους στρατιωτικούς σκοπούς της Αμερικής στον Τύπο. Ο πρόεδρος, Γούντροου Γουίλσον, ανακοίνωσε ότι οι ΗΠΑ θα πολεμούσαν, όχι για να επανορθώσουν τις παλιές αυτοκρατορίες, αλλά για να φέρουν τη δημοκρατία σε όλη την Ευρώπη.

Ο Μπερνέζ αποδείχτηκε εξαιρετικά ταλαντούχος στην προώθηση της ιδέας αυτής, τόσο στη χώρα του όσο και στο εξωτερικό και στο τέλος του πολέμου, ο πρόεδρος του ζήτησε να τον συνοδεύσει στην Ειρηνευτική Διάσκεψη στο Παρίσι.

«Με μεγάλη μου έκπληξη, με προσκάλεσαν να συνοδεύσω τον Γούντροου Γουίλσον στη διάσκεψη ειρήνης. Και σε ηλικία 26 ετών ήμουν στο Παρίσι καθ' όλη τη διάρκεια της ειρηνευτικής διάσκεψης που λάμβανε χώρα στο προάστιο του Παρισιού και είχαμε δουλέψει για να κάνουμε τον κόσμο ασφαλής για την δημοκρατία. Αυτό ήταν το μεγάλο σύνθημα.»

Έντουαρντ Μπερνέζ, 1991

«Ο κόσμος πρέπει να γίνει ασφαλής για την Δημοκρατία. Πρόεδρος Γουίλσον.»

Η υποδοχή του Γουίλσον στο Παρίσι εξέπληξε τον Μπερνέζ και τους άλλους Αμερικανούς προπαγανδιστές. Η προπαγάνδα τους τον είχε

παρουσιάσει ως απελευθερωτή των λαών, τον άνθρωπο που θα δημιουργούσε έναν νέο κόσμο όπου οι άνθρωποι θα ήταν ελεύθεροι. Τον έκαναν έναν ήρωα για τις μάξες. Βλέποντας το πλήθος γύρω από τον Γουίλσον, ο Μπερνέζ άρχισε να αναρωτιέται αν θα ήταν δυνατό να εφαρμόσει το ίδιο είδος πειθούς των μαζών αλλά σε περίοδο ειρήνης.

Προπαγανδιστικό φυλλάδιο του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ κατά τον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο: «Κρατάει τον Κόσμο ασφαλής για την Δημοκρατία. Κατατάξου και βοήθησε τον.»

«Όταν επέστρεψα στις ΗΠΑ, κατάλαβα ότι αν μπορείς να χρησιμοποιήσεις την προπαγάνδα στον πόλεμο, μπορείς να τη χρησιμοποιήσεις και σε καιρό ειρήνης. Και η «προπαγάνδα» είχε καταλήξει να είναι κακή λέξη γιατί την χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί. Αυτό που έκανα ήταν να προσπαθήσω να βρω κάποιες άλλες λέξεις κι έτσι βρήκαμε τη λέξη Συμβούλιο για τις «Δημόσιες Σχέσεις». »

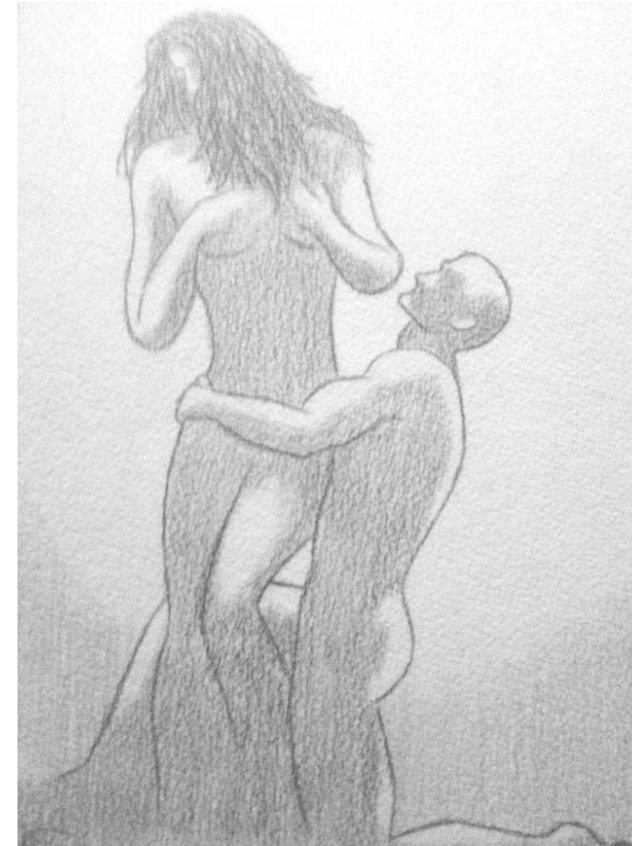
Έντουαρντ Μπερνέζ, 1991

Ο Μπερνέζ επέστρεψε στη Νέα Υόρκη και εγκαταστάθηκε ως Σύμβουλος Δημοσίων Σχέσεων σε ένα μικρό γραφείο στο Μπρόντγουεϊ. Ήταν η πρώτη φορά που χρησιμοποιούνταν αυτός ο όρος.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Άγιος Βασίλης δεν υπάρχει

Μαρία Πετρίτση.

Και η έξη χρειάζεται μια νέα έξη για να αποδομηθεί, και σιγά σιγά να σβήσει.

Είναι σκληρό να πρέπει κάποιες φορές να αποχωρίζεσαι αιφνιδίως πράγματα, καταστάσεις και ανθρώπους που έχεις αγαπήσει βαθιά, ερωτικά κυρίως.

Οι ανθρώπινες σχέσεις όμως, ενέχουν πάντοτε τον κίνδυνο της ανατροπής. Της διάψευσής τους.

Κανένας βέβαια δεν το σκέφτεται αυτό όταν τις εγκαινιάζει.

Όπως οι έφηβοι και οι νεαροί, έτσι και οι

ερωτευμένοι οικειοποιούνται το αίσημα - ή έστω την εντύπωση - της αθανασίας.

Οι νέοι έχουν την ωραία ψευδαίσθηση πως είναι αθάνατοι σωματικά και ψυχικά, και οι ερωτευμένοι πως η σχέση τους είναι μοναδική, και ποτέ δεν θα λήξει.

Είναι όμορφοι οι θιασώτες του ανέφικτου, ακριβώς επειδή προσδίδουν - έστω και προσωρινά - ένα ανθρώπινο πρόσωπο στις κατεξοχήν απάνθρωπες καταστάσεις: στο χρόνο που περνά και στην φθορά των πάντων.

Διασκεδάζουν τις εντυπώσεις όσων σοφότερων πέρασαν ήδη από εκεί και γνωρίζουν όσα αυτοί αρνούνται να πιστέψουν.

Ενίοτε, τους βοηθούν να παραβλέψουν, ή έστω να λησιμονήσουν για λίγο την ματαιότητα της ύπαρξης και να τοποθετηθούν μέσα σε ένα δανεικό ιδανικό πλαίσιο, που ναι μεν δεν τους ανήκει οριστικά, από την άλλη όμως

επιδρά ανακουφιστικά, και τους αναγεώνει.

Με την ίδια λαχτάρα και θαυμασμό που ένας γέροντας κρατά στα πόδια του και χαιρέται με ένα μωρό παιδί που του χαμογελά και του μεταδίδει κύματα ζωής και διάρκειας που στην ουσία ο ίδιος δεν έχει, οι ενήλικες επωφελούνται από την έξαψη των νεαρών που θεωρούν πως είναι μοναδικοί και άτρωτοι σε αυτό τον κόσμο. Και αυτό, όχι μόνον όσον αφορά στις ανύπαρκτες ακόμη ρυτίδες τους ή τα ακόμη δροσερά τους χείλη, αλλά και στο εύρος και στην ισχύ των αισθημάτων τους, που τα χειρίζονται και τα επιδεικνύουν ως αναλλοίωτα και μοναδικά στην πλάση.

Τα παραμύθια είναι όμορφα, ποτίζουν τις ψυχές και διευκολύνουν τον ύπνο των δικαίων.

Όσο μεγαλώνουμε και χάνουμε αναγκαστικά και εκ των πραγμάτων την πίστη μας σε αυτά, τόσο θεριεύει μέσα και γύρω μας ο κίνδυνος της αναπόφευκτης ξηρασίας.

Όμως σε περιστάσεις σαν αυτήν τα λόγια είναι μάταια, περιττά, και λίγα.

Και τούτο εδώ το κείμενο γράφτηκε ένα φθινοπωρινό απόγευμα σε μια βόρεια πόλη με βροχή, μόνο και μόνο για να επιχειρήσει να παραπονεθεί διακριτικά, να βγάλει λίγη πίκρα απέναντι στις προτετελεσμένες διαδρομές που υποχρεούνται να διανύουν όλα τα πράγματα του κόσμου.

Το σκίτσο είναι του Συμεών Κορδού.

Η Μαρία ζει και εργάζεται στο Βέλγιο αλλά με παρουσία ιδιαίτερα αισθητή στην Ελλάδα αφού μπορείτε να την ακούσετε από την ραδιοφωνική εκπομπή της «Είμαστε ευαίσθητοι και όχι σαν τα μούτρα σας» (μαζί με τον επίσης γνώριμο από τις σελίδες του Έστω SykoFantiS - Μανώλη Μουρατωνακή) στο «Radiobubble» και «Στο Κόκκινο» και να την διαβάσετε μέσα από τα άρθρα, τα βιβλία της και το διαδικτυο (www.mariapetritsi.gr).

ΑΠΟ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΕ ΕΚΛΟΓΕΣ ΞΕΜΕΙΝΑΜΕ ΑΠΟ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Μαθήματα πορνείας

Η πολιτική ηθική στα χρόνια της κρίσης.

Γιώργος Π. Κρεμμύδας

Προεκλογική ομιλία του Γερουσιαστή Μπάρακ Ομπάμα στο Μάντσεστερ του Νέου Χαμσάιρ για το αξίωμα του Προέδρου των Η.Π.Α. (Ιανουάριος, 2008). Κυριαρχεί το σύνθημα «Αλλαγή που μπορούμε να πιστέψουμε» ενώ χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον και το «Ναι μπορούμε» (Yes we can). Ο απολογισμός της θητείας του (ακόμα και μετά την ανανέωση της) είναι κατώτερος των συνηθισμένων: μυστική εξωτερική πολιτική βασισμένη σε τυφλές επιθέσεις με μη επανδρωμένα αεροσκάφη και ένα κοστισμένο σύστημα ιατροφαρμακευτικής κάλυψης. Πηγή Φωτ.: tonythemisfiftflickr.

«Η πολιτική στα χέρια των αστών καταντάει πορνεία» θυμάμαι να λέει σε προεκλογική περίοδο, από πανύψηλη εξέδρα, νεαρός και φέρελις επαναστάτης. Και αυτό που επαναφέρει στη μνήμη μου μετά από εικοσιπέντε και πλέον χρόνια την φράση αυτή δεν είναι ούτε η κρυφή γοητεία του ανατρεπτικού μηδενισμού, ούτε η ένταση της διατύπωσης που έκανε τη βραχνή φωνή του να λυγίζει και τις καρωτίδες του να αγγίζουν τα όρια ρήξης, ούτε το γεγονός της επαλήθευσης της ρήσης από τον ίδιο τον ομιλητή αφού έκτοτε διέπρεψε και διαπρέπει μετά βαιών και κλάδων στο άθλημα που τόσο γλαφυρά περιέγραψε.

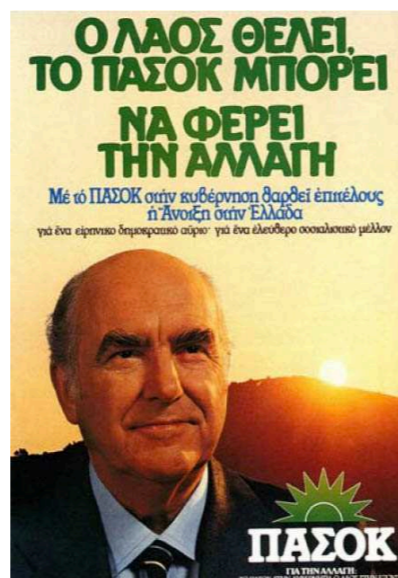
Η διαπίστωση αναδύεται στην επιφάνεια σχεδόν αυθόρμητα από την απλή εμπειρική παρατήρηση. Καθημερινά ολοένα και πιο συχνά, ολοένα και από περισσότερους, η πολιτική

αντιμετωπίζεται σαν πορνεία. Για κάποιους το «λειτουργήμα» είναι θεάρεστο και οι υπηρέτες του καθαγιασμένοι όταν είναι να κάνουν «τη δουλειά τους» (κατά κανόνα στα μουλωχτά) όμως δημόσια επικρίνουν την πολιτική ηθική και πρακτική. Οι ίδιοι άνθρωποι που αφήνουν την αξιοπρέπεια τους στον προθάλαμο για να «εξυπηρετηθούν», οι ίδιοι άνθρωποι είναι ικανοί να σου αραδιάσουν (προφορικάς τε και γραπτώς!) αμέτρητες ηθικολογικές αηδίες τις οποίες γρήγορα ξεχνούν από συμφέρον ή από ματαιοδοξία.

Ενδιαφέρον έχει και η αντίδραση των ίδιων των ανθρώπων της πολιτικής σε τέτοιους αφορισμούς. Απαντούν σε αυτούς με προσωπική ευθυμία και βία και αυτός ο τόπος δεν είδε ποτέ φυλακή τον πανίσχυρο Υπουργό και τον αεικίνητο Δήμαρχο, ούτε βουλευτές της κυβέρνησης να ξεφωνίζουν ο ένας στον άλλο («είναι πολλά τα λεφτά Άρη»), ούτε βουλευτές και υπουργούς να εξευτελίζονται για μεγάλα ή μικρά ποσά. Ακόμα χειρότερα, μοιάζουν να αγνοούν ή να αδιαφορούν παντελώς που με δική τους ευθύνη έγιναν συνάδελφοι τους αυτοί που τώρα τους κουνάνε το δάχτυλο και τους απειλούν ενώ ανερρυθρίαστα αναλαμβάνουν εργολαβίες του σαλονιού και του λιμανιού. Παρ' όλα αυτά υπερασπίζονται συννενοχικά το σύνολο της πολιτικής και σχεδόν το σύνολο των πολιτικών - συναδέλφων σαν να μην υπάρχει ίχνος εκπόρνευσης αλλά και ίχνος ευθύνης σε όλα αυτά.

Για όσους δεν ονειρεύονται πεφωτισμένους συνταγματάρχες και αλάνθαστους βασιλιάδες να κυβερνάνε αυτό τον τόπο, το ερώτημα παραμένει πιεστικό και αμείλικτο: είναι πορνεία η πολιτική; Και αν όντως είναι ποιος «εξυπηρετείται», ποιος πουλάει προστασία και ποιος πλη-

ρώνει, και πάνω απ' όλα πως μπορεί να αλλάξει τρόπους και να επαναποκτήσει την αξιοπρέπεια της; Υπάρχει πολιτική πέρα από το πεζοδρόμιο; Αυτά τα ερωτήματα, παρά την ιδιαιτερότητα της αλληγορίας, είναι ζωτικής σημασίας και ιδιαίτερα δύσκολα γιατί σε αυτά εύκολες απαντήσεις δίνουν κυρίως αυτοί που ονειρεύονται στρατιωτικούς, γαλαζοαίματους και τσιφλικάδες να διαφεντεύουν αυτό τον τόπο.

Προεκλογική αφίσα του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος για τις εκλογές του 1981 στις οποίες είχε προταχθεί το σύνθημα «Αλλαγή» και στην πιο επιτακτική εκδοχή του: «Εδώ και τώρα Αλλαγή». Η νίκη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στις 18/10/1981 έφερε σημαντικές αλλαγές στη χώρα οι οποίες άρχισαν να εξανεμίζονται όταν οι διάδοχοι του Α. Παπανδρέου στην Προεδρία του κόμματος και στην Προϋπουργία άλλαξαν ριζικά τον ιδεολογικό, κοινωνικό και πολιτικό προσανατολισμό του. Ιστορική ειρωνεία: στις 23/4/2010 ο Γεώργιος Ανδρέα Παπανδρέου ήταν αυτός που ανακοίνωνε την προσηυχή της χώρας στο Δ.Ν.Τ. και την «Τρόικα» των δανειστών.

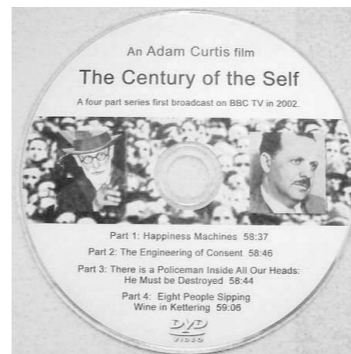
Είναι βέβαιο ότι δεν αρκεί να αναζητήσουμε την «εκπόρνευση» μόνο σε μίζες, συνωμοσίες, διαπλοκές, μικρά και μεγάλα συμφέροντα, σε προσωπικές ή πολιτικές αναξιοπρέπειες.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΕΥΦΗΜΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ...

Από την Προπαγάνδα στις Δημόσιες Σχέσεις

Η ψυχανάλυση στην υπηρεσία της «πολιτικής επικοινωνίας» και της εξουσίας.

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί απόσπασμα από το σενάριο του πρώτου επεισοδίου («Μηχανές Ευτυχίας») της σειράς «Ο αιώνας του εαυτού» του Άνταμ Κέρτις, η οποία προβλήθηκε για πρώτη φορά το 2002 από το BBC.

Το DVD της σειράς «Ο αιώνας του εαυτού». Η σειρά αποτελείται από τέσσερα επεισόδια: 1: «Μηχανές Ευτυχίας». 2: «Μηχανική της συναίνεσης». 3: «Υπάρχει ένας αστυνομικός μέσα στο κεφάλι όλων μας: πρέπει να εξοντωθεί». 4: «Οκτώ άνθρωποι πίνουν κρασί στο Κέτερινγκ» Πηγή Φωτ.: earthworm@Flickr.

Μια νέα θεωρία σχετικά με την ανθρώπινη φύση διατυπώθηκε από τον Σίγκμουντ Φρόιντ. Είχε ανακαλύψει, έλεγε, ότι σεξουαλικά και επιθετικά ένστικτα κρύβονται βαθιά μέσα στο μυαλό όλων των ανθρώπων. Δυνάμεις οι οποίες αν μείνουν ανεξέλεγκτες οδηγούν τα άτομα και τις κοινωνίες στο χάος και την καταστροφή.

Αυτή η σειρά αφορά τη χρήση των θεωριών του Φρόιντ για τον έλεγχο του επικίνδυνου όχλου, σε μια εποχή δημοκρατίας της μάζας.

Στην καρδιά της ιστορίας της σειράς δεν βρίσκεται μόνο ο Φρόιντ, αλλά κι άλλα μέλη της οικογένειάς του. Το επεισόδιο αυτό έχει πρωταγωνιστή τον Αμερικανό ανιψιό του Φρόιντ, Έντουαρντ Μπερνέζ. Ο Μπερνέζ είναι σχεδόν παντελώς άγνωστος σήμερα αλλά η επιρροή του στην ιστορία του 20ού αιώνα υπήρξε σχεδόν τόσο μεγάλη όσο και αυτή του διάσημου θείου του. Γιατί ο Μπερνέζ

ήταν ο πρώτος που πήρε τις ιδέες του Φρόιντ σχετικά με τα ανθρώπινα όντα και τις χρησιμοποίησε για τη χειραγώγηση των μαζών. Έδειξε στις αμερικανικές εταιρείες, για πρώτη φορά, πώς να πείσουν τον κόσμο να επιθυμεί πράγματα που δεν χρειάζεται, συνδέοντας τα προϊόντα μαζικής παραγωγής με τις υποσυνείδητες επιθυμίες.

Έτσι, γεννήθηκε μια νέα πολιτική ιδέα, για τον έλεγχο των μαζών. Όταν ικανοποιούνται οι υποσυνείδητες επιθυμίες τους, οι άνθρωποι γίνονται ευτυχισμένοι και πειθήνιοι. Ξεκινούσε η εποχή του καταναλωτικού εαυτού, ο οποίος έχει κυριαρχήσει τον κόσμο μας σήμερα.

Ο αιώνας του εαυτού

Μέρος πρώτο: Μηχανές ευτυχίας

Οι ιδέες του Φρόιντ σχετικά με τη λειτουργία του ανθρώπινου νου έφτασαν να γίνουν ένα αποδεκτό μέρος της κοινωνίας.

Οι ψυχαναλυτές συγκεντρώνονται ετησίως σε ανάκτορο της Βιέννης.

«Είμαστε στο χορό των ψυχαναλυτών, στον οποίο συμμετέχουν επιστήμονες, ασθενείς, αλλά και φίλοι και κόσμος της υψηλής κοινωνίας, που θέλει να παραστεί σε μια κομψή συγκέντρωση.»

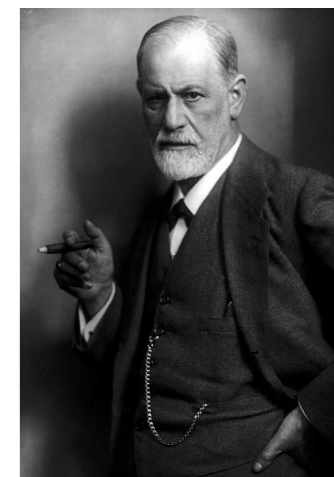
Alfred Fritz, Πρόεδρος Παγκόσμιου Συμβουλίου Ψυχοθεραπείας

Δεν ήταν, όμως, πάντα έτσι. Πριν από έναν αιώνα, η βιεννέζικη κοινωνία μισούσε τις ιδέες του Φρόιντ. Τότε, η Βιέννη ήταν το κέντρο τεράστιας αυτοκρατορίας, ηγετικής στην Κεντρική Ευρώπη. Και, στην ισχυρή αριστοκρατία της εποχής, οι ιδέες του Φρόιντ προκαλούσαν όχι μόνο αμηχανία αλλά αυτή καθεαυτή η ιδέα της

εξέτασης και ανάλυσης των ενδόμυχων σκέψεων των ανθρώπων ήταν απειλή για τον απόλυτο έλεγχο τους.

«Βλέπετε αυτοί είχαν την εξουσία εκείνο τον καιρό και φυσικά δεν σου επιτρέπεται να εκφράσεις τα ενδόμυχα συναισθήματα σου, εννοώ ότι απλά δεν μπορούσες. Αν ήσουν δυστυχισμένη, κι έβλεπες κάποια, δεν μπορούσες να κλάψεις στον ώμο της ή να παραπονεθείς για τα συναισθήματα σου στο χωριό. Ήταν σαν να πουλούσες τα συναισθήματά σου. Δεν μπορούσες γιατί έπρεπε να σε σέβονται. Ο Φρόιντ αμφισβήτησε αυτές τις συμπεριφορές με το έργο του. Για να μάθεις τον εαυτό σου, έπρεπε να αναρωτηθείς πράγματα σχετικά με την κοινωνία και ό,τι σε περιβάλλει. Κι εκείνες τις εποχές, αυτό δεν ήταν αποδεκτό. Γιατί; Γιατί η αυτοδημιούργητη αυτοκρατορία σου, θα κατέρρεε ήδη πολύ νωρίτερα.»

Κόμισσα Erzie Karolyi - Βουδαπέστη

Σίγκμουντ Φρόιντ (6 Μαΐου 1856 - 23 Σεπτεμβρίου 1939). Αυστριακός νευρολόγος γνωστός ως ο πατέρας της ψυχανάλυσης. Πηγή Φωτ.: wikimedia.org.

Αυτό που φοβούνταν οι ηγεμόνες της αυτοκρατορίας, ακόμα περισσότερο, ήταν η άποψη του Φρόιντ ότι κάθε άνθρωπος κρύβει επικίνδυνα ένστικτα. Ο Φρόιντ ανέπτυξε τη μέθοδο που ονόμασε ψυχανάλυση. Μέσω της ανάλυσης των ονείρων και

Π Ρ Ο Π Α Γ Α Ν Δ Α

«Εξήντα δύο χιλιάδες τετρακόσιες επαναλήψεις κάνουν μία αλήθεια.»

Άλντους Χάζλεϊ, *Θαυμαστός καινούριος κόσμος (Brave New World)*, 1932.

Η επίδραση των «δημοσίων σχέσεων» και της «πολιτικής επικοινωνίας» στην καθημερινότητα μας είναι ιδιαίτερα αισθητή. Ωστόσο, η προπαγάνδα, όπως είναι γνωστή αυτή η τέχνη-επιστήμη χωρίς ευφημισμούς, δεν είναι σημερινή εφεύρεση, άρχισε να διαμορφώνεται στην σύγχρονη μορφή της στις αρχές του περασμένου αιώνα. Σε κρίσιμες περιόδους και σε περιόδους κρίσης η προπαγάνδα είναι ισχυρό και απαραίτητο όπλο στη φαρέτρα αυ-

τών που έχουν την πραγματική εξουσία στα χέρια τους. Και αντίθετα με την κοινή αφήγηση αυτοί που έχουν την πραγματική εξουσία στα χέρια τους δεν είναι αυτοί που ψηφίζουμε στις εκλογές. Αυτή η στήλη έχει στόχο να προσεγγίσει το θέμα της προπαγάνδας όπως την βιώνουμε στην καθημερινότητα μας αναζητώντας τις ιστορικές ρίζες και αναφορές της και διερευνώντας τις μεθόδους και τις τεχνικές της. ■

Ο ΟΡΓΟΥΕΛ ΕΦΤΑΣΕ ΑΡΓΑ...

Το Σύστημα Προπαγάνδας

Ο Νόαμ Τσόμσκι για τη «βιομηχανία της συναίνεσης».

Ε: Έχετε ασχοληθεί εκτεταμένα με την πολιτική της γλώσσας και της σημασιολογίας και έχετε πει: «Πρέπει να αφαιρέσουμε διαδοχικά τα πέπλα της διαστρέβλωσης για να δούμε την αλήθεια». Η ερώτησή μου είναι η ακόλουθη: στην εποχή του Όργουελ και με δεδομένο το εκπαιδευτικό σύστημα των ΗΠΑ, ποια είναι τα διανοητικά εργαλεία που παρέχει το σύστημα στους φοιτητές για να αποκωδικοποιήσουν, να αποκρυπτογραφήσουν και να μεταφράσουν αυτούς τους Οργουελιανούς όρους;

Α: Επιτρέψτε μου, αρχικά, να κάνω κάποιο σχόλιο σχετικά μ' αυτό. Αν και όλοι μας και εγώ επίσης, ονομάζουμε την εποχή αυτή, εποχή του Όργουελ, η πραγματικότητα είναι ότι ο Όργουελ εμφανίστηκε αργά στη σκηνή. Η αμερικάνικη βιομηχανία δημοσίων σχέσεων, η οποία είναι μια πολύ περίτεχνη βιομηχανία, ήδη από τις αρχές του 1920 έχει αναπτύξει αυτά τα εργαλεία, έχει γράψει γι' αυτά, κοκ. Στην πραγματικότητα, ακόμη και νωρίτερα, κατά την διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, οι αμερικάνοι ιστορικοί προσφέρθηκαν στον πρόεδρο Γούντροου Γουίλσον, να επιτελέσουν ένα στόχο τον οποίο ονόμαζαν «Ιστορικό Σχεδιασμό», εννοώντας μ' αυτό τον σχεδιασμό των γεγονότων της ιστορίας με τρόπο που θα εξυπηρετούσαν την πολιτική του κράτους. Αυτό είναι Ορ-

γουελιανό πολύ πριν αρχίσει να γράφει ο Όργουελ. Λίγο μετά από αυτό, αμερικάνοι δημοσιογράφοι όπως ο Γουόλτερ Λίπμαν, ο διάσημος αμερικάνος δημοσιογράφος, είπαν το 1921, ότι η τέχνη της δημοκρατίας απαιτεί ό,τι ονόμαζαν «βιομηχανία της συναίνεσης», ό,τι η βιομηχανία δημοσίων σχέσεων ονόμαζε «σχεδιασμό της συναίνεσης», ένας άλλος όρος για τον Οργουελιανό «έλεγχο της σκέψης». Η ιδέα ήταν ότι, σ' ένα κράτος στο οποίο η κυβέρνηση δεν μπορεί να ελέγξει το λαό δια της βίας, το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να ελέγξει τη σκέψη του. Έτσι, αυτό είχε γίνει σε μεγάλο βαθμό κατανοητό πριν τον Όργουελ και οι τεχνικές είχαν σχεδιαστεί και είχαν εφαρμοστεί ευρέως.

Όσο για το τι διδάσκουν τα σχολεία για να προστατεύσουν τους ανθρώπους από αυτή την κατάσταση, η απάντηση είναι απλή, τίποτα. Στην πραγματικότητα, τα σχολεία βρίσκονται στην αντίπερα όχθη, είναι μέρος του μηχανισμού παραπληροφόρησης και αυτό είναι απόλυτα κατανοητό επίσης. Είναι κατανοητό ακόμα και από τους φιλελεύθερους διανοούμενους, τους θεωρητικούς της δημοκρατίας, κλπ. Αυτό φαίνεται, για παράδειγμα, στη σημαντική μελέτη Η Κρίση της Δημοκρατίας, μιας Οργουελιανής έννοιας έκθεση των «αρ-

χών της δημοκρατίας», που εκδόθηκε από την Τριμερή Επιτροπή, μια διεθνή ελίτ, φιλελεύθερων, κυρίως, διανοουμένων, ανθρώπων των οποίων τυπικός εκπρόσωπος είναι ο Κάρτερ. Εκείνοι που επάνδρωναν τον μηχανισμό της διοίκησής της, αναφέρονται στα σχολεία σαν θεσμούς υπεύθυνους για την «κατήχηση της νεολαίας», φυσικά σ' αυτό το κείμενο μιλούν μεταξύ τους, αυτό δεν είναι κάτι που συζητείται δημόσια. Αλλά αυτός είναι ο τρόπος που αντιλαμβάνονται τα πράγματα. Τα σχολεία είναι θεσμοί για κατήχηση, για επιβολή πειθαρχίας, για αποκλεισμό της δυνατότητας ανάπτυξης ανεξάρτητης σκέψης και παίζουν ένα θεσμικό ρόλο σε ένα σύστημα ελέγχου και επιβολής. Τα αληθινά σχολεία θα έπρεπε να προσφέρουν στους ανθρώπους τεχνικές αυτοάμυνας, αλλά αυτό θα σήμαινε την διδασκαλία της αλήθειας για τον κόσμο και την κοινωνία και τα σχολεία δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν για πολύ, αν έκαναν κάτι τέτοιο.

Το κείμενο είναι απόσπασμα από συνέντευξη του Νόαμ Τσόμσκι προς τον Ντέιβιντ Μπαρσαμιάν Μπούλντερ, Κολοράντο, 24-10-1986.

Πηγή: **Νόαμ Τσόμσκι**, *Τα ΜΜΕ ως όργανο κοινωνικού ελέγχου και επιβολής*, 1997. Μετάφραση: Νότης Πάτσουλος, 3η Έκδοση, Αθήνα. Εκδότης: Ελευθέρος Τύπος ■

Γιατί μπορεί να είναι όλα αυτά βασικά στοιχεία και αίτια της απαξίωσης της πολιτικής στα μάτια της κοινωνίας αλλά η εξάντληση του θέματος σε αυτή την συλλογιστική προσέγγιση κρύβει ένα σοβαρότατο κίνδυνο: να θεωρήσουμε ότι αν (και όταν) αποκατασταθεί «η τάξις και η ηθική» θα πάψει η πολιτική να καταντάει πορνεία, αν αντικαταστήσουμε τους «διεφθαρμένους» με άλλους «αδιάφθορους» τα πράγματα μαγικά θα διορθωθούν.

Αφίσα του Συνδικάτου «Αλληλεγγύη» (Solidarność) για τις εκλογές της 4ης Ιουνίου 1989: ο ηθοποιός Γκάρντ Κούπερ (από το κλασικό γουέστερν «High Noon» - «Το Τρένο θα Σφριζέει Τρεις Φορές» - 1952) με το λογότυπο της Αλληλεγγύης πίσω του και στο στήθος και ψηφοδέλτιο στο χέρι αντί του εξάσφαιρου. Η αφίσα αποδείχθηκε προφητική: μέχρι το τέλος του χρόνου η κυβέρνηση της Αλληλεγγύης είχε καταφύγει στην «καουμπόικη φροντίδα» του Δ.Ν.Τ. και είχε ψηφίσει όλα τα απαραίτητα μέτρα δημοσιονομικών περικοπών, λιτότητας και ιδιωτικοποίησης των κρατικών βιομηχανιών αν και προεκλογικά μιλούσε για «αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις»...

Η συλλογιστική αυτή είναι λάθος γιατί μπορεί μεν να ισχύει το παλιό ρητό που θέλει να αλλάζουν τα κορίτσια και όχι η διακόσμηση στους οίκους ανοχής που δεν πάνε καλά οι δουλειές, ωστόσο από μόνη της η αλλαγή προσώπων δεν αλλάζει τη φύση του επαγγέλματος. Πολλά τα ιστορικά παραδείγματα, από το «Αλλαγή εδώ και τώρα» του 1981 στην Ελλάδα

μέχρι το «Αλλαγή που μπορούμε να πιστέψουμε» (Change we can believe in) του 2008 στις Η.Π.Α. και από την «Αλληλεγγύη» (Solidarność) του Λεχ Βαλέσα μέχρι το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο του Νέλσον Μαντέλα. Σε όλες τις περιπτώσεις η πολυπόθητη «Αλλαγή» αφορούσε εν τέλει - και σε βάθος χρόνου - κυρίως αλλαγή προσώπων και φρουράς στην κορυφή και πολύ λιγότερο διακριτή αλλαγή στην ουσία της πολιτικής και κατ' επέκταση στη βιώσιμη ευημερία του λαού. Έτσι τα όποια αρχικά επιτεύγματα γρήγορα αποδομήθηκαν ανοίγοντας το δρόμο σε ένα μέλλον εξίσου ή περισσότερο ζοφερό από το παρελθόν που παρέλαβαν.

Την ίδια απειλή αντιμετωπίζουν και οι πολιτικές δυνάμεις του Ευρωπαϊκού νότου που ευαγγελίζονται την «Αλλαγή» και μάλιστα σε μία περίοδο που η αποτυχία να την εκφράσουν και να την πετύχουν υπονομεύει το μέλλον της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ηπείρου. Δεν μιλάμε για τις πολιτικές δυνάμεις με «απευθείας ανάθεση» που εμφανίστηκαν εν μέσω κρίσης σε Ιταλία και Ελλάδα για να αναχαιτίσουν το κύμα δυσαρέσκειας και να απορροφήσουν μέρος της φυγής από τα πρώην ισχυρά κόμματα εξουσίας. Αυτές είναι καταδικασμένες από την ίδια την λογική της σύστασής τους. Αναφερόμαστε κυρίως σε εκείνες τις δυνάμεις στις οποίες η κοινωνία φαίνεται να εναποθέτει τις ύστατες ελπίδες της για ουσιαστική αλλαγή πορείας.

Αυτές οι δυνάμεις κινδυνεύουν να αποτύχουν αν δεν κατορθώσουν να εξασφαλίσουν το μοναδικό στοιχείο το οποίο ξεχωρίζει την πολιτική από την πορνεία και δεν είναι άλλο από την ενεργοποίηση και την ευρεία και δυναμική συμμετοχή της κοινωνίας σε όλα τα επίπεδα της πολιτικής λειτουργίας. Κάτι τέτοιο φαίνεται σήμερα να είναι πολύ περισσότερο ζητούμενο παρά δεδομένο.

Είναι γι' αυτό το λόγο περισσότερο από κάθε άλλη φορά αναγκαίοι οι πολιτικοί προστάρτες να θυμηθούν τα ρητά που βροντοφώναζαν

στη νιότη τους και να αντισταθούν στις σειρήνες της πολιτικής εκπόρευσης που τραγουδάνε όλο και πιο επίμονα όλο και πιο μαγευτικά όσο ο λαός στρέφεται προς αυτούς. Αντίστοιχα η κοινωνία πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι δεν ωφελεί να εμπιστευτεί τυφλά και να δίνει λευκές επιταγές σε πολιτικούς που αύριο θα αποκαθλώνει για την αποτυχία τους ή για τις αμαρτίες τους. Εξάλλου, στις μέρες μας, πολιτική που δεν έχει από πίσω της τη στήριξη αλλά και τον αμείλικτο έλεγχο ενός ευρύτατου λαϊκού κινήματος είναι καταδικασμένη να γίνει τυφλή και υπάκουη υπηρέτρια μεγάλων συμφερόντων, ντόπιων και ξένων.

Αφίσα του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου (ΑΕΚ) για τις εκλογές του 1994: «Ψηφίστε ΑΕΚ για την Ειρήνη - Μια καλύτερη ζωή για όλους». Μετά την σαρωτική νίκη του Κογκρέσου και του Νέλσον Μαντέλα (62,65%) ο θρυλικός «Χάρτης της Ελευθερίας» (ένα ριζοσπαστικό κείμενο αρχών του ΑΕΚ με 35 χρόνια ιστορίας) εγκαταλείφθηκε για να εφαρμοστεί η «Συναίνεση της Ουάσιγκτον», η λογική οικονομικών μέτρων που υφίσταται από το 2010 και η Ελλάδα.

Μόνο η ενεργός συμμετοχή, η δυναμική διεκδίκηση και ο πολιτικός αγώνας ολόκληρης της κοινωνίας μπορεί να γλυτώσει την ίδια από νέες προδοσίες και τους μπροστά-ρηδες από το νομοτελειώδες πολιτικό «κρέμασμα» αν καταλήξουν να κυβερνάνε ερήμην του λαού. ■

ΜΙΑ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ

Η θλίψη της εξουσίας

Ευστράτιος Παπάνης.

Επικ. Καθηγητής Κοινωνιολογίας,
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

«I love life» (αγαπάω τη ζωή), Οδός Πειραιώς. Έργο του STMTS (Stamatis - www.stmtsart.com). Πηγή Φωτ.: aestheticsofcrisis@Flickr.

Εξετάστε με βλέμμα εναργές το δημόσιο βίο και σύντομα με δέος θα διαπιστώσετε πως κίβδηλες είναι οι θεωρίες που από πράξεις και έργα και παραδείγματα δεν συνοδεύονται. Ο λόγος έχει την ιδιότητα να συγγείει το πραγματικό με το ιδεατό, το άτοπο με το λογικό, το επαχθές με το ποθητό. Στη γλώσσα όλα συνδέονται, δικαιολογούνται, υποστηρίζονται. Όμως είναι η δράση, που καταξιώνει και επι-

“κίβδηλες είναι οι θεωρίες που από πράξεις και έργα και παραδείγματα δεν συνοδεύονται”

κυρώνει όσα στο νου με περισσή ευκολία συναγελάζονται. Και το βάθος των στερήσεων ή των θυσιών η δοκιμασία που καταδεικνύει την αξία των προθέσεων. Αν μάλιστα η ματιά σας διακορευσει το επίπλαστο, όχι με λιγότερη φρίκη, θα συμπεράνετε, πως πίσω από την κάθε φαυλότητα η ανεπάρκεια και η ανασφάλεια κρύβονται, συγκεκριμένες με το μανδύα του συνωμοτικού, του απωθημένου και του απροσδιόριστου.

Κάθε τάση για εξουσία καταμαρτυρεί σεξουαλική διαστρέβλωση, βροντοφωνάζει τους επαίνους της μητέρας - που δεν ειπώθηκαν, διατρανώνει τη χαμηλή αυτοεκτίμηση - που δεν κερδήθηκε με σεβασμό, ευδιάκριτα όρια, υπευθυνότητα και αγάπη. Μια μορφή διαστροφής το πάθος για άσκηση συστηματικής επιρροής στους ανθρώπους, που κατευνάζει την οργή ενός παιδιού που δεν αξιώθηκε της νηνεμίας και της θωπείας που του έπρεπε. Κι έτσι, κινήματα ολόκληρα τις ρίζες τους αναζητούν σε μια ερωτική ματαιώση, στη μανία για επίδειξη και στην αποτρόπαια ναρκισσιστική επιβεβαίωση, παισιωμένα εκ των υστέρων με ρακένδυτες ιδεολογίες και λέξεις βαρύνουσες και ασθμαίνουσες. Η ιστορία, που γράφεται από τους ηγέτες και όχι από τον απλό άνθρωπο, είναι μια αφήγηση πόνου, θανάτου και κοινωνικού εξανδραποδισμού.

“Δείτε κάποιον πέρα από το μέτρο να φανατίζεται με ιδεολογίες, όσο ουμανιστικές κι αν είναι, και θα έχετε μπροστά σας έναν ανώμαλο, που ονομάτισε τις ανάγκες του ιδανικά.”

Ψάξτε, λοιπόν, τα πεπραγμένα και την προσωπικότητα, όχι μόνο των πολιτικών, αλλά όλων εκείνων των μικρο-τυράννων της καθημερινότητας, καθηγητών, ιερέων, προέδρων, πανεπιστημιακών, διευθυντών και σταδιακά θα εξυφάνετε το σουρεαλιστικό σκηνικό διαπλεκομένων ερωτικών παθών, παραλογισμού, ενστίκτων καθηλωμένων, που ανανήφουν και ενδυναμώνονται από τη διεγερτική έξαψη μιας εξουσίας μάταιης, εφήμερης και τοξικής. Δείτε κάποιον πέρα από το μέτρο να φανατίζεται με ιδεολογίες, όσο ουμανιστικές κι αν είναι, και θα έχετε μπροστά σας έναν ανώμαλο, που ονομάτισε τις ανάγκες του ιδανικά.

Γιατί η κοινωνική αλληλεγγύη, η αγάπη και η αρετή δεν είναι ιαχή, αλλά μια σιωπηλή και μοναχική πορεία προς την αυτοπραγμάτωση. Και το αίτημα για αμεσότερη δημοκρατία, για την ιστορία των πολιτών, πιο επίκαιρο από ποτέ.

Πηγή: epananis.blogspot.gr/2012/10/blog-post_29.html

“Κάθε τάση για εξουσία καταμαρτυρεί σεξουαλική διαστρέβλωση...”

Ανοικτή Πρόσβαση - Άδεια Χρήσης Ελεύθερο λογισμικό / Λογισμικό Ανοιχτού Κώδικα

Έστω Το έντυπο Έστω στοιχειοθετήθηκε με Χ₂L₂TeX με προσαρμογή της κλάσης PaperTeX.
www.esto.gr Ο δικτυακός τόπος του Έστω βασίζεται σε Drupal, στην διανομή OpenPublish.
Εκτός αν υπάρχει διαφορετική σήμανση σε επιμέρους υλικό, το Έστω διατίθεται με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση
Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 - Μη εισαγόμενο.

νένα χωριό δεν ήταν ασφαλές από τις επιθέσεις του τέρατος· επιπλέον, ήταν ιδιαίτερα δυνατός και πανούργος για να αντιμετωπιστεί. Κανένας συνηθισμένος άνθρωπος δεν τολμούσε να του αντισταθεί ή να του στήσει καρτέρι στη σπηλιά του· σύμφωνα με την εμπειρία σε παρόμοιες περιπτώσεις χρειαζόταν ένας ήρωας, και μάλιστα έξυπνος, για να νικήσει το θηρίο. Τελικά οι δυο αδελφοί, εκείνη την εποχή καρβουνιάρηδες, ή ασκώντας κάποιο παρόμοιο επάγγελμα, δέχτηκαν, υπό προϋποθέσεις, να τον σκοτώσουν. Οι αδελφοί, αφού ανακάλυψαν το ακριβές μονοπάτι από το λημέρι του, ετοίμασαν κατά τη διάρκεια της ημέρας δυο λάκκους, ο καθένας αρκετά μεγάλος και βαθύς για να χωρέσει έναν άντρα κρυμμένο κάτω από χόρτα και κλαδιά. Υπήρχε απόσταση ανάμεσα στους δυο λάκκους, ήταν τέτοια όμως που ο ένας άντρας μπορούσε να ακούσει τον άλλο. Όταν όλα ήταν

έτοιμα, και το σχέδιο είχε ολοκληρωθεί, οι αδελφοί ετοιμάστηκαν για την συνάντηση. Οπλισμένοι με κάθε πιθανό όπλο μπήκαν στους λάκκους και, αφού καλύφθηκαν προσεκτικά, περίμεναν το ηλιοβασίλεμα. Σύντομα ο δράκος βγήκε για τη βραδινή του βόλτα, και δείπνο, όταν περνώντας κοντά από τους λάκκους ο ένας από τους αδελφούς, όπως είχε συμφωνηθεί, έκανε θόρυβο. Ο δράκος, τεντώνοντας τα αυτιά του, πίστεψε πως η λεία του ήταν κοντά και η ανάγκη να περιπλανηθεί ήδη στο τέλος της. Προχώρησε αμέσως προς την κατεύθυνση του θορύβου. Καθώς πλησίασε το σημείο απ' όπου προερχόταν ο θόρυβος και αναζητούσε το θύμα του, ο άλλος αδελφός έκανε ένα παρόμοιο θόρυβο. «Όπα!» είπε ο κ. Δρακός στον εαυτό του «έκανα λάθος, το δείπνο μου είναι εκεί και όχι εδώ». Έτσι κατευθύνθηκε προς τον άλλο λάκκο, ο ένοικος του οποίου παρέμεινε ακί-

νητος μετά τη φασαρία. Με το που πλησίασε το νέο σημείο ενδιαφέροντος, ο φίλος μας στο πρώτο λάκκο δίνει ένα καινούριο σινιάλο· το κακόμοιρο κτήνος πηγαينوερχόταν μπρος και πίσω σαν ένας γάιδαρος ανάμεσα σε δυο δεμάτια άχυρο, ή σαν τον εραστή που δήλωσε:

«Ποσό ευτυχισμένος θα ήμουν με την μια

Αν η άλλη έμενε μακριά»

Τελικά εξαντλημένος από το περπάτημα και αδύναμος επίσης, από το άδειο στομάχι, ξάπλωσε εξαντλημένος. Τότε ξεπρόβαλαν τα δυο αδέρφια και εκμεταλλευόμενοι τα πλεονεκτήματά τους, κατάφεραν να τον νικήσουν. Έκτοτε δεν υπάρχει κάποια αναφορά για τον δράκο, η ύπαιθρος έχει ηρεμήσει και οι αδελφοί έλαβαν σαν ανταμοιβή ένα μεγάλο κομμάτι γης στη βουνοπλαγιά. ■

Θαύματα στη Μονή...

Μονή Αγίου Γερασίμου, 1849.

Όλη η δυτική όψη του Μαύρου Βουνού, από την κοιλάδα του Αγίου Γερασίμου ως την κορυφή, είναι ενδιαφέρουσα. Στην κοιλάδα βρίσκεται η μονή, επίσης αφιερωμένη στον Άγιο Γεράσιμο, η οποία, όχι πολύ παλιότερα υπήρξε τόπος σκανδαλωδών γεγονότων. Θαύματα, πιο συγκεκριμένα θαυματουργές θεραπείες μανιακών και ανθρώπων που υποτίθεται πως είχαν καταλειφθεί από δαίμονες,

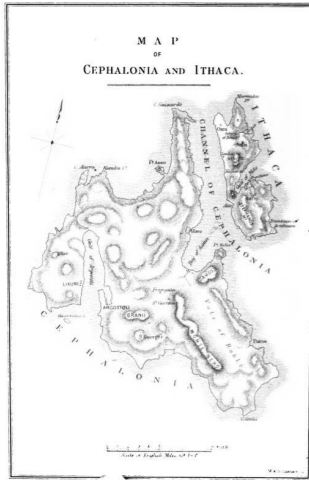
λάμβαναν χώρα τόσο συχνά που το μέρος έγινε ιδιαίτερα γνωστό και ελκυστικό για αυτούς. Διάφοροι τεμπέληδες, υποκρινόμενοι τους τρελούς, έρχονταν αναζητώντας κατάλυμα και φαγητό σε βάρος της μονής και οι οποίοι, όταν κουράζονταν από αυτή

την ήσυχη ζωή, προσποιούνταν πως θεραπεύτηκαν από την παρέμβαση του Αγίου. Οι γυναίκες επίσης έβρισκαν κατάλυμα στα μεγαλύτερα διαμερίσματα όπου, μακριά από τους συζύγους και φίλους τους, δέχονταν επισκέψεις, κοσμικών ή κληρικών. Σταδιακά τα γεγονότα έλαβαν διαστάσεις και ο Τοποτηρητής το θεώρησε απαραίτητο να παρέμβει. Πραγματοποίησε μια απροειδοποίητη επί-

σκεψη, πραγματοποίησε με τη σειρά του μερικά θαύματα στους μανιακούς και καθάρισε τη μονή. Είναι τώρα και πάλι αξιοσέβαστη.

Οι Ελληνικές μονές και μοναστήρια, όπως και οι αντίστοιχες στις Ρωμαιοκαθολικές χώρες, υπόκεινται σε περιστασιακά προβλήματα τέτοιου είδους και συχνά λειτουργούν σαν δικαιολογία για την υιοθέτηση ενός τεμπέλικου και άχρηστου τρόπου ζωής· απ' όσο, όμως, μπόρεσα να μάθω αυτές οι περιπτώσεις ξεδιάντροπου και διαβόητου σκανδάλου είναι σπάνιες στην Ελλάδα καθώς, γενικά, ο διαθέσιμος χώρος των θρησκευτικών οίκων είναι πολύ μικρός και η θέση τους συχνά δυσπρόσιτη για να αποτελέσουν πόλο έλξης τέτοιων ατόμων. Οι γυναίκες δεν είναι περισσότερο περιορισμένες από τους άντρες· είναι συνήθως μεγάλης ηλικίας και είναι περισσότερο αφοσιωμένες στις κοινωφελείς πράξεις παρά στις άσχημες συνήθειες τις οποίες θα μπορούσε να επιφέρει η απραξία. ■

νησης, και τους υπόλοιπους λειτουργούς της Πολιτείας, κάθε θέσης μέχρι τον φτωχότερο βαρκάρη, ιδιοκτήτη ζώου, αστυνόμο και υπηρέτη τόσο ανάμεσα στους συντοπίτες μου όσο και στους γηγενείς των νησιών. Συνάντησα παντού την θερμότερη φιλοξενία και την πιο πρόθυμη φροντίδα όλων των επιθυμιών μου.

Χάρτης της Κεφαλονιάς (από το βιβλίο).

Η φιλοξενία αποτελεί, πράγματι, σήμερα, όχι λιγότερο απ' ότι τα κλασικά χρόνια, ιερό καθήκον σε αυτά τα νησιά, και μάλιστα πρόκειται για ένα καθήκον απόλυτα συνειδητά εκτελεσμένο. Σε ένα τόπο όπου όλοι έχουν επιδείξει τέτοια ευγένεια, δεν τολμώ να συγκεκριμενοποιήσω· ομολογώ,

όμως, πως, συχνά, συγκινήθηκα ιδιαίτερα από την φανερή λύπη με την οποία γινόταν δεκτή η άρνηση να δεχτώ μια πράξη απλής καλοσύνης όσο και από την αντίστοιχη έκφραση ικανοποίησης όταν μια μικρή εξυπηρέτηση προσφερόταν.

Το γεγονός πως ένας λαός με τόσες πολλές ποιότητες, όπως αυτοί οι νησιώτες, κατέχει την ίδια στιγμή ένα κομμάτι από τις αδυναμίες, και ελαττώματα, τόσο κοινές στις ακτές του Λεβάντε, δεν αποτελεί έκπληξη. Οι αρετές τους, όμως, υπάρχουν, και δεν πρέπει να λησμονούνται.

Κανένας ταξιδιώτης, ο οποίος έχει επισκεφτεί τα Ιόνια Νησιά, δεν μπορεί, νομίζω, να αμφισβητήσει πως μια αλλαγή από το παρόν μοντέλο διακυβέρνησης, σε αυτό που θα το διαδεχθεί υπό έναν Έλληνα βασιλιά, δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει μια μακρά δοκιμαστική περίοδο. Ο ενθουσιασμός με τον οποίο μια ένωση με την Ελλάδα θα γίνει αποδεκτή πρέπει σύντομα να καταλαγιάσει μπροστά στην αναγκαιότητα της πραγματικότητας, και ένα πολύ δύσκολο έργο τότε θα εκκινήσει, εκείνο, κυρίως, του να προσαρμοστεί ο παλαιός τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι ανδρώθηκαν – πάντοτε υπό καθοδήγηση – σε ένα νέο τρόπο συμβατό με την δια-

χείριση ενός βασιλείου υπό μια συνταγματική κυβέρνηση.

Εύχομαι το τελικό αποτέλεσμα να είναι το επιθυμητό· μακάρι η Αγγλία να δει το βασίλειο της Ελλάδας να ακμάζει και να γίνεται σπουδαίο, υπό τον Πρίγκιπα που έχει τώρα επιλεγεί να οδηγήσει το πεπρωμένο της, και η Ανατολή, ίσως, να αποκτήσει ξανά ένα ισχυρό, ανεξάρτητο και καλώς καθοδηγούμενο Χριστιανικό βασίλειο. Αυτή θα ήταν μια έκβαση αντάξια του δεκάτου ένατου αιώνα, μιάς εποχής ήδη αξιοσημείωτης για την αναγέννηση και αποκατάσταση της Ιταλίας.

Τέλος, ας μην αφηθεί μια φαινομενική αποτυχία, ή πρόωμη αναταραχή, να αποθαρρύνει όσους επιθυμούν το κάλο της Ελλάδας. Ο δρόμος προς την ελευθερία δεν υπήρξε ποτέ λείος και ανθοστόλιστος. Η ελευθερία απολαμβάνει να κατοικεί σε βραχώδεις ακτές και σχεδόν απρόσιτα λημέρια, και καθώς η Ελλάδα έχει υπάρξει σπίτι της για αιώνες, μπορεί τώρα να είναι σίγουρη πως και εκείνη, με τη σειρά της, δεν ξεχνά εύκολα τους τόπους που κάποτε αγιάστηκαν από την παρουσία της.

Impington Hall
Κέιμπριτζ, Αύγουστος, 1863 ■

Ο δράκος του Μαύρου Βουνού...

Αργιστόλι και το Μαύρο Βουνό, E. Lear (1812-1888).

Οι δυτικές πλαγιές του Μαύρου Βουνού, ακόμα σηματοδωμένες από τα απομεινάρια του

θεσπέσιου πευκοδάσους που κάποτε τις κάλυπτε, προσφέρουν υπέροχη θέα. Φαίνεται επίσης να συνδέονται με τους θρύλους και τις προκαταλήψεις των ανθρώπων παρόλο που οι ρίζες τους, καθώς ο πληθυσμός του νησιού είναι σχετικά πρό-

σφατος, δεν χάνονται πίσω στο χρόνο. Έτσι, ο καιρός της Βενετικής κατοχής σχεδόν φαίνεται να ανήκει στην

αρχαιότητα της περιοχής· γι' αυτό το λόγο, πέρα από μια απλή καταγραφή, δεν είναι δυνατόν να προσδιοριστεί περισσότερο ο ακόλουθος θρύλος. Ανήκει στις πρόσφατες διηγήσεις της υπαίθρου και αναφέρεται σε δυο αδελφούς με το όνομα Λουκίσσα, οι οποίοι σε παλαιότερους καιρούς απέκτησαν μεγάλη περιουσία στις πλαγιές του βουνού. Ένας τρομερός δράκος κατοικούσε τότε σε ένα σπήλαιο στα βουνά και, όπως συνηθίζεται με τους δράκους, κυνηγούσε τη νύχτα, καταφεύγοντας την ημέρα στο λημέρι του. Κάθε βράδυ αναζητούσε ένα θύμα για να ικανοποιήσει την τρομερή του όρεξη. Κα-

Ο ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ

Η Αμφίπολη και εγώ

Θωμάς Τσαλαπάτης

Γκράφιτι των ισπανών καλλιτεχνών Pichi & Avo πάνω σε κοντέινερ στο πλαίσιο του North West Walls Street Art Festival στο Βέλγιο.

Πηγή Φωτ.: www.pichiavo.com.

Είναι εκείνο εκεί το συναίσθημα, που σε συναντά καμιά φορά σε κηδεία γνωστού, συγγενή ή φίλου ακόμα, εκείνη η στιγμή που παρά την ειλικρινή σου λύπη, τη δεδομένη σχέση σου και το βιωμένο πένθος σου αδυνατείς να κλάψεις ή έστω να βουρκώσεις. Και τότε αρχίζει. Η αμφιβολία πρώτα και ύστερα οι ενοχές απέναντι στον εαυτό σου, τους γύρω σου και κυρίως το πρόσωπο που αποχωρίζεσαι. Οι δεύτερες σκέψεις, το ξήλωμα των βεβαιότητων σου. Και ύστερα μια στιγμή σιωπής, παγωμένης ψυχραιμίας και συνειδητοποίησης. Η ύπαρξή σου τεντωμένη και όρθια μεμιάς, κόντρα σε όλα τα άλλα. Ο καθένας λες, έχει τον δικό του τρόπο να πενθεί. Έστω στην μοναξιά του δικού του παραδείγματος.

Ας αναλογιστούμε τη μοναξιά αυτή στην αντίστροφη ακριβώς περίπτωση. Την αμφιβολία μεγεθυμένη ανάμεσα σε προπόσεις, θριαμβολογίες και χειροκροτήματα, την αμηχανία ανάμεσα σε προκατασκευασμένες εκδηλώσεις και υποκριτικές ζητω-

κραυγές, την ήρεμη αυτή αδιαφορία που ακολουθεί την αποδοχή της αδυναμίας σου να ταυτιστείς. Πόσο μάλλον όταν ξέρεις πως αυτή η σχέση - τουλάχιστον για σένα - δεν είναι καθόλου δεδομένη, πόσο μάλλον όταν, άσχετα με όσα, άγαρμπα και απότομα σε διδάξαν να ξέρεις πως το μόνο που έμαθες είναι πως το παρελθόν οικοδομείται και αυτό από το παρόν σου (και γι' αυτό πόσα λίγα είχαν να πουν), πόσο μάλλον όταν η αμφιβολία σου ξεκινά στο σημείο που σε καλούν να βιώσεις τις δικές τους βεβαιότητες.

Χρησιμοποιώ αυτόν τον παραλληλισμό ακριβώς γιατί νοιώθω πως όλο αυτό το χειροκρότημα γύρω από την ανασκαφή της Αμφίπολης κρύβει από πίσω του κάτι το πένθιμο, κάτι το βουβό που προσπαθούμε να καλύψουμε με φλύαρα σάβανα, κομμένα από πολιτικάντικες ρητορείες, ραμμένα από δημοσιογραφίζουσες αφέλειες. Άλλωστε, για τάφους δεν μιλάμε;

“...ζήσαμε τη δεκαετία του '90, όπου η έξαρση της δημόσιας ιστορίας και της συγκεκριμένης ρητορικής, ήρθε ταυτόχρονα με την έξαρση του εθνικισμού.

**...
Ενός εθνικισμού που τώρα θέριαψε και τις νύχτες μαχαιρώνει ανθρώπους στις γωνίες.”**

Ίσως γιατί όλα μοιάζουν με απόηχο της εποχής εκείνης που η θριαμβολογία ήταν ο μόνος τρόπος να αρθρώσεις το παρόν, της εποχής εκείνης που παρελθόν και παρόν παρελάσαν παράλληλα ζητώντας χώρο ταυτόχρονα στο ίδιο παραμύθι, κάτω από την τέντα της πιο μακάριας αισιοδοξίας, εξορίζοντας την όποια ιστορία. Ή ίσως γιατί ζήσαμε τη δεκαετία του '90, όπου η έξαρση της δημό-

σιας ιστορίας και της συγκεκριμένης ρητορικής, ήρθε ταυτόχρονα με την έξαρση του εθνικισμού. Ενός πρακτικού εθνικισμού, λειτουργικό μπάλωμα ταυτότητας, συμπλήρωμα παρόντος, μητιά ανάτασης (μέχρι και πατριωτισμό τον βάφτισαν μερικοί, μιας και σταματήσει να έχει αηδία γεύση και τον καταπιούμε). Ενός εθνικισμού που τώρα θέριαψε και τις νύχτες μαχαιρώνει ανθρώπους στις γωνίες.

Και οι λέξεις βουίζουν στα αυτιά σου, μαθαίνοντας τρόπους από τα κουνούπια του Αυγούστου: «Συγκίνηση», «παγκόσμιο ενδιαφέρον», «διθυραμβικά σχόλια από την παγκόσμια κοινότητα», «τουρισμός!», «η Ελλάδα που σηκώνεται στα πόδια της». Η γλώσσα αυτή δεν είναι τίποτα άλλο παρά μία ακόμη αποτύπωση του κοινοτόπου. Του κοινοτόπου και δεδομένου τρόπου με τον οποίο πρέπει να σκεφτόμαστε, να πράττουμε και να περιφέρουμε αυτό το κοινοτόπο «Εμείς». Αυτό το προκατασκευασμένο, πειθαρχημένο και δεδομένο «Εμείς». Για τον τρόπο που πρέπει να αντιλαμβανόμαστε την αισθητική, την ιστορία και τελικά τον εαυτό μας. Ας το παραδεχτούμε. Εδώ δεν μιλάμε για αρχαιολογία - και πόσο λίγοι αλήθεια μιλάνε, δεν μιλάμε καν για ιστορία. Εδώ μιλάμε για ένα συναίσθημα και για έναν τρόπο που απευθύνεται στον καθένα μας προσωπικά.

“Δεν είμαστε ούτε καν τα σπασμένα αγάλματα. Είμαστε ο ακρωτηριασμός τους.”

Ιστορία δεν σημαίνει μόνο να θυμάσαι, αλλά κυρίως να ξεχνάς. Να φιλτράρεις τα γεγονότα του παρελθόντος μέσα στο χρόνο, επιτρέποντας σε ελάχιστα - αυτά που θεωρείς σημαντικά αλλά και αυτά που ταυτόχρονα θεωρείς πως συμπυκνώνουν όλα τα

άλλα - να περάσουν, να παραμείνουν, να εξιστορήσουν. Να πετάς το πλήθος και να συγκρατείς τη μονάδα που κυριαρχεί και το περιγράφει. Έτσι και η κυρίαρχη αφήγηση της Αμφίπολης δεν σημαίνει μόνο να θυμόμαστε κάποιο παρελθόν και κάποια ιστορία που κλείστηκαν με τιμές σε κάποιο τάφο. Σημαίνει κυρίως να ξεχνούμε.

Αυτή τη φορά όμως δεν είναι το παρελθόν αυτό που μας ζητείται να ξεχάσουμε. Είναι το παρόν μας.

Γιατί όσο και να το επιθυμούν οι τρισχιλιετείς Έλληνες του Παπαρηγοπούλειου κανόνα δεν είμαστε τα αγάλματα. Όσο και να το τραγουδάει η γενιά του '30 - κυρίαρχη ακόμη - μέσα σε ποιήματα, σχήματα στοχα-

σμών και επαναλήψεις, δεν είμαστε ούτε καν τα σπασμένα αγάλματα. Είμαστε ο ακρωτηριασμός τους.

Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα Εποχή.

Πηγή: GROUCHO MARXISM
tsalapatris.blogspot.gr

ΝΑΡΚΙΣΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΗΘΕΙΑ

Άνομα συστήματα

Ευστράτιος Παπάνης.

Επικ. Καθηγητής Κοινωνιολογίας,
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Οι προσδοκίες των πολιτών. «Όλοι πρέπει να είναι ίσοι απέναντι στον νόμο», γκράφιτι της Faith47 στο Κέηπ Τάουν.

Πηγή Φωτ.: smbaxter24@Flickr.

Κανένα σύστημα, είτε αφορά τη δικαιοσύνη, την υγεία, την παιδεία ή τις εξουσίες τις νομοθετικές ή εκτελεστικές, δεν έχει το δικαίωμα να επικαλείται την αρχή της ανεξαρτησίας, για να αποστασιοποιηθεί από το λαό. Από πουθενά δε νομιμοποιείται ηθικά να αξιολογείται εσωτερικά, ώστε να νοθεύει τα κριτήρια και τα αποτελέσματα, συγκαλύπτοντας τις αδυναμίες του, παραμένοντας στο απυρόβλητο και αποθαρρύνοντας τον εξωτερικό έλεγχο. Οποιοδήποτε σύστημα αποκλείει την άμεση συμμετοχή των πολιτών από τη διαμόρφωση των δυναμικών του, με το κλασικό κόλπο της περιπλοκότητας και της πολυνομίας, είναι τυραννικό και σαθρό και

πρέπει με τρόπους ειρηνικούς ή ριζοσπαστικούς να επαναθεμελιωθεί εκ βαθέων.

Τα συστήματα αυτά με πρόσχημα την ελευθερία τους και τη δημοκρατία γίνονται περικλειστά, σταματούν να επικοινωνούν, να αλληλεπιδρούν προς όφελος του πολίτη. Αναπτύσσουν διαδικασίες, ιεροτελεστίες, όρους και ιδιολέκτους αγνώστους, περιπλοκές, δαιδαλώδεις, για να τρομάζουν τον κόσμο και να του καλλιεργούν την ψευδαίσθηση πως παράγουν έργο. Εξαναγκάζουν τους εξυπηρετούμενους να υιοθετούν την νοσηρή διαλεκτική τους, για να πετύχουν το αυτονόητο, με σκοπό να τους υποδουλώσουν με την απειλή της ενοχής και της συνέρχιας. Στην πραγματικότητα μόνο τους μέλημα είναι να αυτοσυντηρούνται και να διατηρούν την πυγμή τους, που εκπορεύεται μεν από το λαό, αλλά με διαδικασίες αντιπροσώπευσης, που με τα χρόνια έχουν ατονήσει και έχουν μετατραπεί σε αδιάφορα πανηγύρια.

Τέτοια συστήματα νομοτελειακά εξελίσσονται σε προπύργια διαφθοράς και παρακμής και αλλοιώνουν την ηθική οποιουδήποτε εργάζεται σε αυτά, καθιστώντας τον συνυπεύθυνο και υπόλογο. Στα άνομα αυτά μορφώματα δεν υπάρχουν πόνια και αρχηγοί, που κινούν τα νήματα. Υπάρχουν μόνο ένοχοι, που αργά ή γρήγορα θα εξοβελιστούν από την κοινωνία, όσο ανεκτική ή αδιάφορη κι αν είναι. Για

τον απλό λόγο πως ο ναρκισσισμός τους τα κάνει μη λειτουργικά και καρικινώματα στις προσδοκίες των πολιτών.

Πηγή: epananis.blogspot.gr/2014/10/blog-post_31.html

Ο Ευστράτιος Παπάνης γεννήθηκε το 1969 στην Αγιάσο της Λέσβου. Σπούδασε Ψυχολογία στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών και Μεθοδολογία Έρευνας σε μεταπτυχιακό επίπεδο (MSc) στο Πανεπιστήμιο Reading της Βρετανίας. Απέκτησε το διδακτορικό του δίπλωμα στην Παιδαγωγική από το Πανεπιστήμιο Κρήτης. Παράλληλα έχει τελειώσει Δημοσιογραφία και κατέχει δίπλωμα Συστημικής Οικογενειακής Θεραπείας. Δίδαξε στη Σχολή Αξιοματικών της ΕΛ.ΑΣ., στα Τμήματα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θράκης και Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, στο διδασκαλείο «Αλέξανδρος Δελμούζος», στα Π.Ε.Κ. Λέσβου και στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Είναι Επίκουρος Καθηγητής του τμήματος Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου, ερευνητής στο Κέντρο Εκπαιδευτικής Έρευνας, Πρόεδρος της Επιστημονικής Επιτροπής για τα ΚΕΚΥΚΑΜΕΑ Β. Αιγαίου, Αντιπρόεδρος του Ιδρύματος Κοινωνικής Πρόνοιας «Θεομήτωρ», μέλος του Δ.Σ. του Κέντρου Πρόληψης κατά των εξαρτήσεων «Πνοή» και Πρόεδρος του Συλλόγου «Φίλων του Ιδρύματος Θεομήτωρ».

Έργα του:

Λογοτεχνία του Facebook, 2013, Εκδόσεις I. Σιδέρης • **Ο θαμπομένος καθρέφτης του εαυτού μας**, 2013, Εκδόσεις I. Σιδέρης • **Η αυτοεκτίμηση**, 2011, Εκδόσεις I. Σιδέρης • **Μεθοδολογία έρευνας και διαδίκτυο**, 2011, Εκδόσεις I. Σιδέρης • **Η αυτοεκτίμηση και η μέτρηση της**, 2004, Ατραπός.

Βιβλιοπαρουσίαση - Προδημοσίευση:

Τα Ιόνια Νησιά το Έτος 1863

Ντέιβιντ Τόμας Άνστεντ

Εκδόσεις «Αιγιαλός» - Βιβλιοπωλείο Κύβος - www.e-kivos.gr

Μετάφραση: Χρήστος Χριστόπουλος

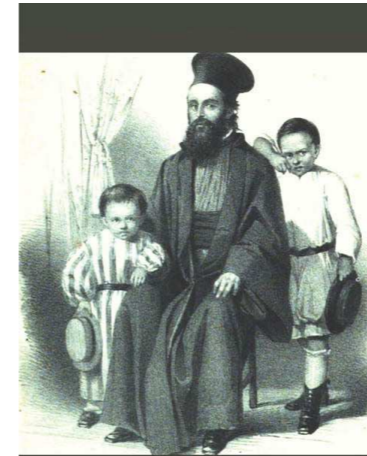
Στοιχεία πρωτοτύπου:

THE IONIAN ISLANDS IN THE YEAR 1863.
BY
PROFESSOR D. T. ANSTEID, M.A., F.R.S.,
ETC., ETC., ETC.

“The isles of Greece! The isles of Greece!
Where burning Sappho loved and sung —
Where grew the arts of war and peace.” — Byron.

LONDON:

WM. H. ALLEN & CO., 13, WATERLOO PLACE, S.W.
1863.

The Ionian Islands in the year 1863

David Thomas Ansted

Σημείωμα του μεταφραστή

Το 1863 - παραμονή της ένωσης των Ιονίων Νήσων με την Ελλάδα - ο Βρετανός ακαδημαϊκός και περιηγητής Thomas Ansted επισκέφτηκε την ευρύτερη περιοχή. Σκοπός του ήταν η παρατήρηση και καταγραφή των σημαντικών ζυμώσεων και αλλαγών που είχαν ήδη ξεκινήσει να λαμβάνουν χώρα καθώς τα νησιά ετοιμάζονταν πυρτωδώς να αποτελέσουν τμήμα του πρόσφατου, ακόμα, Ελληνικού Βασιλείου. Γεννημένος το 1814, ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο πανεπιστήμιο του Cambridge και σύντομα αναγνωρίστηκε ως ένας από τους πιο διακεκριμένους γεωλόγους της εποχής. Οπλισμένος με το φιλελεύθερο πνεύμα και την ταξιδιωτική του διάθεση γνώρισε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα τις Βρετανικές αποικίες και

προτεκτοράτα. Σε κάθε περίπτωση, όπως και στην αντίστοιχη των Ιονίων Νήσων, δεν δίστασε να ασκήσει την κριτική του τόσο προς την Βρετανική Αυτοκρατορία όσο και προς τους γηγενείς πληθυσμούς. Στο έργο του «Τα Ιόνια Νησιά το Έτος 1863» συνδυάζει την επιστημονική παρατήρηση, την ιστορική καταγραφή, τον πολιτικό σχολιασμό και την σατυρική διάθεση. Τα ακόλουθα αποσπάσματα επιχειρούν να προσφέρουν στον αναγνώστη ένα μικρό δείγμα της γραφής του.

Το βιβλίο «Τα Ιόνια Νησιά το Έτος 1863» θα κυκλοφορήσει σύντομα από τις εκδόσεις «Αιγιαλός».

Χρήστος Χριστόπουλος

«Τὰ νησιά τῆς Ἑλλάδας! ὦ νησιά βλογημένα,
Ποῦ μὲ ἀγάπη καὶ φλόγα μιὰ Σαπφῶ τραγουδοῦσε,
Ποῦ πολέμων κ' εἰρήνης δῶρα ἀνθίζαν σπαρμένα» – Βύρων

Πρόλογος

Όταν κατέστη πιθανό πως τα νησιά τα οποία απάρτιζαν το Ηνωμένο Κράτος των Επτανήσων, έχοντας παραμείνει υπό την προστασία του Βρετανικού Στέμματος από την Συνθήκη του 1815, ήταν πιθανό σύντομα να αποτελέσουν κομμάτι της Ελλάδας, αισθάνθηκα πως θα ήταν ενδιαφέρον, από κάθε άποψη, να τα επισκεφθώ πριν μια τόσο μεγάλη αλλαγή λάβει χώρα. Η παρουσία των συμπατριωτών μου δεν μπορούσε παρά να καταστήσει το έργο της έρευνας, συγκριτικά, εύκολο. Επρόκειτο να δω μια χώρα ετοιμαζόμενη για μια ειρηνική επανάσταση. Θα μπορούσα να

κρίνω, σε κάποιο μέτρο, τα πεπραγμένα της Αγγλίας· σε ποια έκταση είχε εκπληρώσει την υπεύθυνη λειτουργία που είχε αναλάβει και ποια ήταν η πιθανότητα τα σχέδια της να καρποφορήσουν. Θα είχα τη δυνατότητα, σε ένα κομβικό σημείο για την ιστορία των νησιών, να παρατηρήσω και να μελετήσω την φυσική γεωγραφία και γεωλογία τους καθώς και τα έθιμα των ανθρώπων· επιπλέον, σαν απλός παρατηρητής, ίσως να εξετάζα, από απόσταση, κρίνοντας δικαιότερα από τους αναμειγμένους, την υπάρχουσα διαμάχη και το κατά πόσο υπάρχει αιτία για την εδώ και

καιρό διαβόητη απουσία συμπάθειας προς τη Βρετανική κυβέρνηση στους κόλπους της Γερουσίας.

Τα αποτελέσματα της επίσκεψής μου θα αποτυπωθούν στις ακόλουθες σελίδες. Παρουσιάζουν τα νησιά και τους ανθρώπους όπως πραγματικά είναι, και όπως εγώ τους είδα. Ελπίζω να αντανακλούν ένα μέρος της ικανοποίησης και ευχαρίστησης που έλαβα κάνοντας τις παρατηρήσεις μου.

Οφείλω την θερμότερη αναγνώριση στους πολυάριθμους και ευγενείς φίλους, σε όλα τα νησιά. Από τον Ύπατο Αρμοστή, τους Τοποτηρητές, την Γραμματεία της Κυβέρ-

Παναγής Μπαρμπάτης - Μαέστρος

Ο Παναγής Μπαρμπάτης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1971. Η καταγωγή του είναι από τη Λακίθρα Κεφαλονιάς. Τα πρώτα μουσικά μαθήματα τα πήρε από το μαέστρο Διονύση Αποστολάτο. Σπούδασε ανώτερα θεωρητικά και πιάνο στο Ελληνικό Ωδείο με καθηγητή το μουσουργό Ιωάννη Καστρινό καθώς και διεύθυνση ορχήστρας και χορωδίας με καθηγητή το μαέστρο Γεώργιο Αραβίδη. Αποφοίτησε με άριστα και τιμητική διάκριση. Το 1992, σε ηλικία 21 ετών, διηύθυνε για πρώτη φορά τη Χορωδία Μαντολινάτα Εύγερου Κεφαλονιάς στο θέατρο Παλλάς. Από τότε υπηρετεί με πάθος το χορωδιακό τραγούδι έχοντας δημιουργήσει και διευθύνει πολλές χορωδίες: δήμων Μαρκοπούλου, Μεσογαίας, Βρηλίσσιων, Ν. Ερυθραίας, Νεανική χορωδία-μαντολινάτα Αγ. Παντελεήμονος Αχαρνών, Αγίων Αναργύρων, κ.ά. Το 2002 ιδρύει τη χορωδία Λυρικών Καλλιτεχνών και την ορχήστρα «Απόλλων Μουσηγέτης», με την οποία έχει παρουσιάσει σε συνεργασία με διακεκριμένους λυρικούς σολίστ αφιερώματα στην ξένη και Ελληνική οπερέτα, την όπερα, την καντσονέτα, το μιούζικαλ, τον ξένο και Ελληνικό κινηματογράφο, το έντεχνο ελαφρό τραγούδι και την Επα-

νησιακή και Αθηναϊκή καντάδα. Το είδος αυτό το έχει προβάλλει και σε πολλές τηλεοπτικές εκπομπές. Επίσης, έχει παρουσιάσει αφιερώματα Ελλήνων συνθετών όπως Μίκη Θεοδωράκη, Μάνου Χατζηδάκι, Γιώργου Χατζηνάσιου, Ηλία Ανδριόπουλου, Μιχάλη Σουγιούλ, Κώστα Γιαννίδη, Νίκου και Ανδρέα Χατζηπαποστόλου, Θεόφραστου Σακελλαρίδη, κ.ά. Από την περίοδο αυτή κυκλοφορούν 2 CD από ζωντανές ηχογραφήσεις, «Η Αγράμπελη» και «Τα τραγούδια του Μιχάλη Σουγιούλ».

Τελευταίο του δημιούργημα είναι τα Μουσικά Σύνολα της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδας (Ε.Ε.Ε.), της οποίας είναι καλλιτεχνικός διευθυντής από το 2012.

Η επίσημη παρουσίαση της δημιουργίας των Μουσικών Συνόλων έγινε στο Μέγαρο της Παλαιάς Βουλής στις 24 Νοεμβρίου 2013 στο πλαίσιο της τελετής βράβευσης μεγάλων προσωπικοτήτων που κατάγονται από το Ιόνιο.

Τα Μουσικά Σύνολα, συμφωνική ορχήστρα, συμφωνική μαντολινάτα, ορχήστρα ποικίλης μουσικής και χορωδία λυρικών καλλιτεχνών, δημιουργούνται 150 χρόνια μετά την Ένωση των Επτανήσων με την Ελλάδα, με στόχο να αποτελέσουν όχημα πολιτιστικής ανάπτυξης, διάσωσης και διάδοσης του Επτανησιακού πολιτισμού και του Ελληνικού και διεθνούς belcanto.

Με τα Μουσικά Σύνολα της Ε.Ε.Ε. έχει παρουσιάσει ήδη 4 μεγάλες παραγωγές:

1. «Αφιέρωμα στην Επτανησιακή Μουσική», στις 2 Απριλίου 2012, στο θέατρο Badminton. Η συναυλία προβλήθηκε από την ΕΡΤ στις 21 Μαΐου 2012 και η ζωντανή ηχογράφηση της συναυλίας αυτής κυκλοφόρησε σε διπλό CD με τίτλο «Απόψε την κιθάρα μου», τον Οκτώβριο του 2013.

2. «Αφιέρωμα στους συνθέτες Νίκο και Ανδρέα Χατζηπαποστόλου και στα 100 χρόνια της Ελληνικής οπερέτας», στις 15 Απριλίου 2013 στο θέατρο

Badminton.

3. «Bel Canto D' Amore - Οι ωραιότερες μελωδίες αγάπης του κόσμου» σε σύμπραξη με την περίφημη χορωδία της Κέρκυρας, στις 5 Αυγούστου 2013, στο Παλαιό Φρούριο Κέρκυρας.

4. «Αφιέρωμα στην Στέλλα Γκρέκα», την τελευταία εν ζωή μεγάλη τραγουδίστρια της μεταπολεμικής Αθήνας με τίτλο: «Στέλλα Γκρέκα, Μία φωνή μύθος» με την Ορχήστρα ποικίλης μουσικής, στις 16 Δεκεμβρίου 2013, στο θέατρο Badminton.

5. «Από τα Επτάνησα στις μουσικές του κόσμου, Bel Canto D' Amore», στις 7 Απριλίου 2014, στο θέατρο Badminton με την πρεμιέρα της συμφωνικής μαντολινάτας στα πλαίσια των εορτασμών για τα 150 χρόνια της ένωσης των Επτανήσων. Στη συναυλία συνέπραξαν η χορωδία της Κέρκυρας, η χορωδία λυρικών καλλιτεχνών και σπουδαστές λυρικοί καλλιτέχνες. Η παράσταση μεταδόθηκε από τη ΝΕΡΙΤ ενώ είναι διαθέσιμη από την υπηρεσία WebTV της ΝΕΡΙΤ.

6. Αφιέρωμα στους συνθέτες και στα τραγούδια του ραδιοφώνου την «Παγκόσμια Ημέρα Ραδιοφωνίας» με την Ορχήστρα Ποικίλης Μουσικής. Η συναυλία μεταδόθηκε ζωντανά από το «ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ» στις 13 Φεβρουαρίου 2014, ενώ θα μεταδοθεί και από τη ΝΕΡΙΤ.

7. Αφιέρωμα στην Επτανησιακή και Αθηναϊκή Καντάδα, στην εκπομπή του μουσικολόγου Λάμπρου Λιάβα «Το Αλάτι της Γης» που μεταδόθηκε από τη ΝΕΡΙΤ στις 6 Οκτωβρίου 2014 και υπάρχει διαθέσιμη στην υπηρεσία WebTV της ΝΕΡΙΤ.

Με τα Μουσικά Σύνολα έχουν συμπράξει σπουδαστές λυρικοί καλλιτέχνες της νέας γενιάς, μεταξύ των οποίων οι Αντώνης Κορωνάιος, Διονύσης Σούρμπης, Νίνα Λοτσάρη, Ειρήνη Κυριακίδου, Ελπινίκη Ζερβού, Ελένη Βουδουράκη, Μπάμπης Βελισσάριος, Καλλιόπη Βέττα, Χρήστος Αμβράζης, Παντελής Κοντός, και Νίκος Στεφάνου. ■

ΜΗ ΕΠΑΝΑΡΩΜΕΝΗ ...ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Το Ισλαμικό Κράτος και το ματωμένο φεγγάρι

Θωμάς Τσαλαπάτης

Ο Αμπού Μπακρ αλ-Μπαγκνάντι, ο χαλίφης του Ισλαμικού Κράτους και Εμίρης του Ισλαμικού Κράτους του Ιράκ και του Λεβάντε. Πηγή Φωτ.: wikimedia.org

Την Τετάρτη τα ξημερώματα, το φεγγάρι εμφανίστηκε κόκκινο, γεμάτο αίμα. Το «ματωμένο φεγγάρι» (έτσι καθιερώθηκε να αποκαλείται, σε μια απόδειξη πως η ζωή μιμείται τα κοινά τοπία λογοτεχνικά μοτίβα) προκλήθηκε λόγω της τέλει ευθυγράμμισης Ήλιου, Γης και Σελήνης με αποτέλεσμα η Γη να καλύψει πλήρως τον μοναδικό φυσικό δορυφόρο της, βάζοντάς τον στα κόκκινα για μία περίπου ώρα. Το φαινόμενο ήταν ορατό μονάχα στην Αμερική και την Ασία. Τις ίδιες περιπου ώρες, από το πιο κόκκινο κομμάτι της Ασίας ταξίδευε η φήμη πως το κουρδικό Κομπάνι στα βόρεια σύνορα της Συρίας είναι έτοιμο να παραδοθεί στο στρατό του Ισλαμικού Κράτους. Μια είδηση που πυροδότησε διπλωματική κινητικότητα, αναβρασμό και εξεγέρσεις στις κουρδικές κοινότητες της Τουρκίας και της Ευρώπης, αλλά και όλο και αυξανόμενη ανησυχία για τη φύση, τα όρια και τις ικανότητες του Ισλαμικού Κράτους. Από όποια πλευρά και αν το κοιτάξεις το Ισλαμικό Κράτος (Ι.Κ.) είναι το τελευταίο στάδιο μετάστασης

του Ισλαμικού φανατισμού. Ενός φανατισμού που ακόμα και η Αλ Κάιντα (από την οποία ξεπήδησε το Ι.Κ.) περιέγραψε ως ακραίο, ενός φανατισμού που με ακριβώς αυτούς τους όρους διαφημίζει τον εαυτό του. Και αν η σφοδρότητα, η ταχύτητα και η σκληρότητα των μπουτζαχεντίν, μοιάζουν ικανές να αλλάξουν τις γεωστρατηγικές ισορροπίες όχι μονάχα της ευρύτερης περιοχής, αλλά και το ευρύτερο δίχτυ ισχύος, είναι καιρός να αλλάξουμε και εμείς κάποιες βεβαιότητες και κάποια συμπεράσματά μας.

“κάθε αμερικανική βόμβα στη Μέση Ανατολή μεγαλώνει τον αριθμό των μελών του Χαλιφάτου”

Μέσα κοινωνικής δικτύωσης

Η Αραβική Άνοιξη και τα κινήματα των αγανακτισμένων περιέγραψαν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ως εργαλεία φύσει προοδευτικά, ταυτίζοντάς τα με την άμεση δημοκρατία, την άρση της λογοκρισίας, την αυτοοργάνωση. Αυτό που απέδειξε ο ISIS, είναι πως τα μέσα αυτά μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τους ακριβώς αντίθετους σκοπούς. Τα μέλη του ανεβάζουν μεγάλο αριθμό φωτογραφιών, βίντεο και περιγραφών των μαζικών εκτελέσεων, των αποκεφαλισμών, των βιασμών και των λοιπών βιαιοτήτων. Διαχέοντας ταυτόχρονα με την πληροφορία και το φόβο, οι μπουτζαχεντίν καταφέρνουν σε μεγάλο βαθμό να τρομοκρατήσουν τους αντιπάλους τους τσακίζοντας το ηθικό τους. Ταυτόχρονα προκαλούν όλο και πιο έντονα τις ΗΠΑ σε μια άμεση εμπλοκή. Γιατί όπως φαίνεται το Ι.Κ. ορίζει το πλαίσιο και το χρόνο της αναμέτρησης και γνωρίζει καλά πως κάθε αμερικανική βόμβα στη Μέση Ανατολή μεγαλώνει τον αριθμό των

μελών του Χαλιφάτου.

Η πλατεία Ντίρα στο κέντρο του Ριαντ, πρωτεύουσα της Σαουδικής Αραβίας. Είναι γνωστή στους εξόριστους ως «πλατεία κόψε-κόψε» αφού εκεί γίνονται οι δημόσιες εκτελέσεις κρατουμένων δι' αποκεφαλισμό. Η Σαουδική Αραβία, που φιγουράρει ανάμεσα στις πέντε πρώτες χώρες στις αναφορές της Διεθνούς Αμνηστίας για την εφαρμογή της θανατικής ποινής, παρ' όλα αυτά παραμένει «πιστή σύμμαχος» των ΗΠΑ. Τα Μ.Μ.Ε. κλείνουν συστηματικά τα μάτια στις ίδιες πρακτικές της που αναδεικνύουν και καταδικάζουν όταν πρόκειται για το Ισλαμικό Κράτος. Πηγή Φωτ.: wikimedia.org

Η αμερικανική υποκρισία

Το Ισλαμικό Κράτος (όπως και η μαμά Αλ Κάιντα) είναι σε μεγάλο βαθμό δημιουργήματα των ΗΠΑ (και δεν χρειάζεται να γυρίσουμε πίσω στο σοβιετικό πόλεμο του Αφγανιστάν για να αποδείξουμε κάτι τέτοιο). Πριν την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ, η Αλ Κάιντα είχε μηδενική παρουσία στη χώρα. Αφού όμως υπήρξε το μόνο επιχείρημα για την επέμβαση, κάθε πράξη αντίστασης και κάθε ένοπλο επεισόδιο κατά της κατοχικής δύναμης ονομάστηκε Αλ Κάιντα με αποτέλεσμα να τονώσει το γόητρο και τη σημασία του αρχικά ολιγάριθμου στρατού τζιχαντιστών που είχαν βρεθεί στη χώρα και στη συνέχεια να αυξήσει τον αριθμό και την πραγματικότητα του. Η αποσταθεροποίηση της Συρίας (και εδώ καταλογίζονται ευθύνες στις ΗΠΑ) έφερε το διαμελισμό του Ιράκ και την έξαρση του Χαλιφάτου, επιβεβαιώνοντας τη δυνατότητα επέκτασής του από κράτος σε κράτος.

Το μη επανδρωμένο αεροσκάφος MQ-9 Reaper σε διαδικασία προσγείωσης μετά από αποστολή υποστήριξης της επιχειρήσεως «Διαρκής Ελευθερία» στο Αφγανιστάν. Έχει την ικανότητα να μεταφέρει τηλεκατευθυνόμενες βόμβες «ακρίβειας» και πυραύλους εδάφους - αέρος. Παρά τη διαφημιζόμενη «ακρίβεια» τους τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη ευθύνονται για αμέτρητες απώλειες αμάχων ενώ η χρήση τους από το στρατό των ΗΠΑ και την CIA αυξήθηκε κατακόρυφα από την πρώτη κιόλας θητεία του Μπάρακ Ομπάμα. Η μεγαλύτερη «επιτυχία» του όπλου αυτού είναι η στρατολόγηση ορκισμένων μαχητών στο πλευρό των τζιχαντιστών εξαιτίας των τωλών χτυπημάτων σε άμαχο πληθυσμό. Πηγή Φωτ.: wikimedia.org

Είναι οι πορτοκαλί στολές που φορούσαν οι δημοσιογράφοι στα βίντεο της εκτέλεσής τους από το Ισλαμικό Κράτος, αυτές που διηγούνται έναν από τους βασικούς παράγοντες που μας έφερε ως εδώ. Οι στολές αυτές, όμοιες με στολές του Γκουατάναμο, των φυλακών του Ιράκ και

των λοιπών αμερικανικών γκουλάγκ, συμβολίζουν τις απαγωγές, τα βασανιστήρια, τις ανακρίσεις, τις επεμβάσεις, τον εξευτελισμό και την δαιμονοποίηση των μουσουλμάνων στο Δυτικό κόσμο. Ως ένα βαθμό, το Ισλαμικό Κράτος προκύπτει από τη διαχείριση της δυσαρέσκειας και του θυμού των μουσουλμάνων στη μετά 9/11 εποχή. (Μικρή λεπτομέρεια για να τονιστεί η υποκρισία: τον μήνα που εντάθηκε η συζήτηση γύρω από το Ισλαμικό Κράτος λόγω του αποκεφαλισμού των δημοσιογράφων, στη Σαουδική Αραβία - στενό συνεργάτη των ΗΠΑ - σημειώθηκαν 19 επίσημοι αποκεφαλισμοί. Προφανώς η είδηση αυτή δεν μεταδόθηκε πουθενά για ευνόητους λόγους.)

Η δική μας υποκρισία

Η υπόθεση του Ισλαμικού Κράτους κουβαλάει μέσα της μαζί με τόσες παραμέτρους και την τελευταία πράξη της ισλαμοφοβίας. Η υπερθετική αγριότητα και ο εξωστρεφής φανατισμός, ο αποτροπιασμός και ο τρόμος που προκαλεί η συγκεκριμένη οργάνωση, μοιάζουν παράγοντες ικανοί να καλύψουν το όποιο μετριοπαθές επιχείρημα, την όποια διαχωριστική γραμμή, την όποια ένσταση.

Μια βόλτα στο ίντερνετ σε σχόλια κάτω από άρθρα παρόμοιας θεματικής με αυτό θα σας πείσει. Οι μόνιμες παρανοήσεις μας (όπως π.χ. ότι η τζιχάντ είναι ένας από τους πέντε στύλους του Ισλάμ), η σταθερή μας άγνοια και η άρνησή μας για πρακτικές προτάσεις, μας κάνει παθητικά επικίνδυνους σε μια εποχή που ο κίνδυνος μαθαίνει να ενεργεί όλο και πιο ακαριαία. Οι δηλώσεις του Νάιτζελ Φάρατζ (σημαιοφόρου πια της ευρωπαϊκής ισλαμοφοβίας) πώς το Ισλαμικό Κράτος απειλεί την ευρωπαϊκή καθημερινότητα (αυτός ήταν ο πυρήνας) είναι απλά προμήνυμα του μέλλοντος με το οποίο συνορεύουμε. Οι εποχές, λοιπόν, ζητούν εγρήγορση, βάθος και ακρίβεια. Μέχρι το επόμενο ματωμένο φεγγάρι στις 4 Απριλίου του 2015, ο κόσμος μοιάζει ικανός να μεταμορφωθεί. Αναμένουμε την έκταση, την τροπή και την έκβαση, απευχόμενοι το κόκκινο του φεγγαριού να έχει καθιερωθεί ως μια χρωματική κοινοτοπία.

Πηγή: Ιστολόγιο «GROUCHO MARXISM - ΕΙΔΑ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΩΡΑΙΟ ΣΑΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ», tsalapatis.blogspot.gr

Το κείμενο έχει δημοσιευθεί στην εφημερίδα «Η Εποχή» (www.epohi.gr).

σικά Σύνολα τόσο υψηλού επιπέδου, μέσα στην οικονομική κρίση; Η Πολιτεία κατά πόσο σας έχει υποστηρίξει προς αυτή την κατεύθυνση;

Μέχρι τώρα η Πολιτεία δεν έχει βοηθήσει το έργο μας. Κατανοούμε όμως την βαθιά οικονομική κρίση και ελπίζουμε για το μέλλον. Οι μεγάλοι όμως «αρωγοί και χορηγοί» του έργου μας είναι οι χιλιάδες φίλοι που κατακλύζουν τους χώρους των συναυλιών ανά την Ελλάδα και παρά την κρίση με την αγάπη και το υστέρημά τους μας δίνουν τη δύναμη και το κουράγιο να συνεχίσουμε τον δύσκολο και ωραίο αυτό αγώνα. Αυτούς τους απλούς φίλους που μας στηρίζουν θα ήθελα να ευχαριστήσω μέσα από την καρδιά μου.

Δεδομένου ότι η κρίση που βιώνει η χώρα μας διατρέχει πολλά επίπεδα (οικονομία, πολιτισμός, κ.λ.π.), θεωρείτε πως η πολιτεία μπορεί να χρησιμοποιήσει την «αναπτυξιακή» διάσταση των τεχνών ως ένα όχημα εξόδου από την κρίση;

Είναι απαράδεκτο η κοιτίδα του Πολιτισμού και της Δημοκρατίας, η χώρα των φιλοσόφων, των μεγάλων ποιητών και συνθετών, η «μητέρα» των επιστημών που δίδαξε σε όλο τον κόσμο τις πανανθρώπινες αξίες, να εισάγει και να «αγοράζει» ψεύτικα πολιτιστικά προϊόντα στον βωμό του γρήγορου κέρδους και της πρόσκαιρης διαφήμισης που αλλοιώνουν τον πολιτιστικό της ιστό και την μετατρέπουν σε ουραγό των εξελίξεων. Αυτή τη στιγμή το καλύτερο έμψυχο δυναμικό της νέας μας γενιάς στις τέχνες και στις επιστήμες αναζητά την τύχη του έξω από τη χώρα. Είναι λοιπόν αναγκαία η χάραξη σοβαρής πολιτικής και η δημιουργία πολιτιστικών θεσμών με αναπτυξιακό χαρακτήρα. Για παράδειγμα, όνειρό μου είναι η δημιουργία ενός διεθνούς κύρους και ακτινοβολίας «Πανεπτανησιακού Φεστιβάλ Μουσικής & Τεχνών» που θα έφερνε τα Επτάνησα στο επίκεντρο καθιστώντας τα όχι μόνο τουριστικό αλλά και πολι-

τιστικό προορισμό. Ένα φεστιβάλ με σκοπό τη διατήρηση της πολιτιστικής μας παράδοσης. Ένα φεστιβάλ που θα δώσει βήμα και στους νέους δημιουργούς και σε όλες τις μορφές της τέχνης. Που θα επανεκκινήσει τη λειτουργία του Λυρικού μελοδράματος, θα έχει και εκπαιδευτικό χαρακτήρα, θα αξιοποιήσει και την ερασιτεχνική δημιουργία (χορωδίες, μαγνητοβάντες, φιλαρμονικές, χορευτικά, θέατρο, κ.ά.), που θα δημιουργήσει θέσεις εργασίας για τη νέα γενιά και θα δώσει ανάσα στους επαγγελματίες και ώθηση στον τουρισμό.

Θεωρείτε πως ο σημερινός πνευματικός κόσμος των Επτανήσων, λειτουργεί συνεκτικά (ή και συνδεδετικά), προς την κατεύθυνση μιας σύγχρονης Επτανησιακής Σχολής στις τέχνες και στα γράμματα;

Η εικόνα των πολιτιστικών δραστηριοτήτων που αναπτύσσονται τα τελευταία χρόνια στα Επτάνησα, θεωρείτε πως είναι αντάξια της βαθιάς ιστορίας και της παρακαταθήκης του Ιονίου;

Δεν είμαι μηδενιστής. Έχουν γίνει και σοβαρές προσπάθειες, όμως μεμονωμένες. Για παράδειγμα, η ύπαρξη των καλλιτεχνικών τμημάτων στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο και στο ΤΕΙ Ιονίων Νήσων, παρά τα προβλήματα, κρίνεται θετική όσον αφορά στο θεσμικό και εκπαιδευτικό πλαίσιο της Περιφέρειας. Το Ιόνιο Πέλαγος διαθέτει πολύ ταλέντο και σπουδαίες προσωπικότητες σε όλα τα είδη της τέχνης που το εκπροσωπούν επάξια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό με τις ιδιωτικές τους προσπάθειες και τις προσωπικές τους καριέρες. Επαναλαμβάνω όμως την αναγκαιότητα

δημιουργίας σοβαρών θεσμών που θα αξιοποιήσουν όλο αυτό το έμψυχο υλικό. Δεν μπορεί ο πολιτισμός να γίνεται έρμαιο της πολιτικής και κομματικής σκοπιμότητας για προεκλογικούς λόγους. Οφείλει η Πολιτεία να δημιουργήσει σοβαρούς και ανεξάρτητους θεσμούς με δημοκρατική θωράκιση και μακροπρόθεσμο αναπτυξιακό χαρακτήρα που θα διοικούνται όμως από αναγνωρισμένες προσωπικότητες (επιστήμονες, μαέστρους, σκηνοθέτες, χορογράφους, κ.ά.). Η πολιτιστική πολιτική για την τέχνη πρέπει να χαράσσεται και να δημιουργείται από την ίδια την τέχνη και να προστατεύεται από την Πολιτεία. Η μη ύπαρξη, για παράδειγμα, θέσης Καλλιτεχνικού Διευθυντή και Καλλιτεχνικής Επιτροπής στους πολιτιστικούς οργανισμούς των Δήμων έχει ως αποτέλεσμα ο πολιτισμός να δημιουργείται από αιρετά μεν πρόσωπα, με καλές προθέσεις ίσως, που προέρχονται όμως από άλλου είδους επαγγελματικούς χώρους και δεν μπορούν να έχουν τις απαραίτητες γνώσεις για τις Καλές Τέχνες.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να μας αναπτύξετε συνοπτικά τις σκέψεις σας για την μουσική ταυτότητα του Ιονίου μέσα στον 21ο αιώνα.

Είναι αλήθεια πως τίποτε δεν είναι αιώνιο, ο κόσμος αλλάζει δραματικά. Το ίδιο και η μουσική. Νέοι συνθέτες, νέοι τρόποι, νέα ήθη και έθιμα. Σημασία έχει για έναν τόπο να μπορεί να είναι δημιουργός και πρωτοπόρος των εξελίξεων αλλά ταυτόχρονα να μην ξεχνά την ιστορία του, την πολιτιστική του ταυτότητα και να μην αλλοιώνει τη φυσιογνωμία του, αν θέλει να έχει παρόν αλλά και μέλλον.

Μουσική πάντα γραφόταν και πάντα θα γράφεται. Οι καλλιτέχνες της πατρίδας μας πάντα θα δημιουργούν. Σημασία όμως έχει να μην νιώθουν απομονωμένοι ή «ξένοι» μέσα στο ίδιο τους το κράτος. Γι' αυτό, η δημιουργία ενός σοβαρού θεσμού, όπως προανέφερα, θα έδινε στα νησιά μας εξέχουσα θέση στο παγκόσμιο πολιτιστικό γίγνεσθαι του 21ου αιώνα. ■

Ζητήστε το Έστο

Κεντρική Διάθεση: Αργοστόλι, Κεφαλονιά, Τηλ.: 2117902112, Φαξ: 2117905003, Email: info[at]jesto.gr

Στην Αττική:

► **Mosaic Cafe**
Ρωμανού Μελωδού 7,
Χαλάνδρι.

Στην Πάτρα:

► Βιβλιοπωλείο **Πολύεδρο**
Κανακάρη 147,
τηλ: 2610277342

► μικροβιβλιοπωλείο
Χαραμάδα
Τσαμαδού 39, (1ος όροφος)

Στην Ικαρία:

► Βιβλιοχαρτοπωλείο
Κωνσταντίνος Περρής
Άγιος Κήρυκος TK 83 300.

Στο Αργοστόλι:

► Βιβλιοπωλείο **Κύβος**
Λ. Βεργωτή 13, τηλ. 2671026872.
► Βιβλιοπωλείο **Σταματελάτου**
Λιθόστρωτο 1, τηλ. 2671 022918.
► Βιβλιοπωλείο **bibliomania**,
Χαροκόπου 11, τηλ. 2671026832
► Βιβλιοπωλείο **I. Νεόφυτος**,
Λ. Βεργωτή 16Α, τηλ. 2671026733

► Κρεοπαντοπωλείο **Σταμούλης**
► Καφέ **Σπαθή**, Λιθόστρωτο 9
► Αρτοποιείο **Σπαθή**, Α. Τρίτση 21
► Φωτογραφείο **Λουκάτου**
► **Τσάκαλος**, Λιθόστρωτο 25
► **Τσάκαλος**, Πλατεία Βαλλιάνου
► Κομμωτήριο **a•head**, Μίνωος 3

Στο Ληξούρι:

► Βιβλιοπωλείο **Happy House**

Βαλαωρίτου 3, τηλ: 2671092411

Στη Σάμη:

► Βιβλιοπωλείο **Μαμούθ**
τηλ: 2674022755
► Φαρμακείο **Στεφανάτου Ελπίδα**
Μιαούλη 14, τηλ: 2674022266
Στην Έρισο:
► Καφέ **Εκτός**, Σπύρος Γαλιατσής
Βασιλικάδες, τηλ. 2674051032

Τον Ιούνιο του 2015 Θα ανεβάσουμε στο θέατρο Badminton την θρυλική οπερέτα του Νίκου Χατζηποστόλου «Οι Απάχηδες των Αθηνών» σε σκηνοθεσία του σπουδαίου Σπύρου Ευαγγελάτου. Το έργο θα ανέβει με τα Μουσικά Σύνολα της Ε.Ε.Ε. (ορχήστρα και χορωδία) χρηματοδοτώντας έτσι και την επίσημη έναρξη της Συμφωνικής Ορχήστρας του «Ιονίου», της Ένωσης Επτανήσιων Ελλάδας.

Είκοσι χρόνια τώρα είστε πιστός στο ραντεβού σας με την Επτανησιακή μουσική παράδοση. Τι είναι αυτό που κατά την γνώμη σας μπορεί σήμερα να κρατάει αναμμένο τον ιστορικό λύχνο με την μουσική παράδοση των Ιονίων;

Αφενός μεν η ίδια η δύναμη της μουσικής μας παράδοσης αλλά και η ίδια η φύση που αντιστέκεται και γεννά ακόμα ταλέντα και προσωπικότητες που την διατηρούν. Εγώ προσωπικά, από μικρό παιδί στην ιδιαίτερη μου πατρίδα την Κεφαλονιά, άκουγα χορωδίες, ορχήστρες και μαντολινάτες. Όλα αυτά τα ακούσματα μολιάστηκαν μέσα στην παιδική ψυχή μου και έτσι όταν πια μεγάλος σπούδασα μουσική, διεύθυνση ορχήστρας, χορωδίας και ενορχήστρωση ήξερα με αυτές τις τεχνικές γνώσεις ποιό σκοπό να υπηρετήσω - το Ελληνικό και παγκόσμιο belcanto. Αυτό δηλαδή που κράταγε η ψυχή μου μέσα της απο παιδάκι. Έτσι στα 20 χρόνια της καριέρας μου έχω ανεβάσει παραγωγές - αφιερώματα στην όπερα, την οπερέτα, το μιούζικαλ, την ιταλική καντσονέτα, το tango, τον ξένο και τον Ελληνικό κινηματογράφο, το ελαφρύ τραγούδι, την Επτανησιακή μουσική και την Αθηναϊκή καντάδα.

Πείτε μας δυο λόγια για την «Ένωση Επτανησίων Ελλάδας» και για το έργο σας μέχρι σήμερα με τα Μουσικά Σύνολα του Ιονίου.

Η «Ένωση Επτανησίων Ελλάδος (Ε.Ε.Ε.)» είναι Αστική Πολιτιστική μη Κερδοσκοπική Εταιρία και απαρτίζεται από μέλη που κατάγονται από όλα τα Επτάνησα και προσφέ-

ρουν ανιδιοτελώς με αγάπη και πάθος στους σκοπούς της Ε.Ε.Ε. που είναι η διάσωση και διάδοση του Επτανησιακού και Ελληνικού Πολιτισμού γενικότερα.

Η επίσημη παρουσίαση της δημιουργίας των μουσικών συνόλων έγινε στο Μέγαρο της Παλαιάς Βουλής στις 24 Νοεμβρίου 2013 στα πλαίσια της τελετής βράβευσης μεγάλων προσωπικοτήτων που κατάγονται από το Ιόνιο. Τα μουσικά σύνολα τα οποία είναι: συμφωνική ορχήστρα, συμφωνική μαντολινάτα, μαντολινάτα, ορχήστρα ποικίλης μουσικής και χορωδία λυρικών καλλιτεχνών δημιουργούνται 150 χρόνια μετά την Ένωση των Επτανήσων με την Ελλάδα και ο στόχος της δημιουργίας τους είναι να αποτελέσουν όχημα πολιτιστικής ανάπτυξης, διάσωσης και διάδοσης του επτανησιακού πολιτισμού και του ελληνικού και διεθνούς belcanto.

Τα μουσικά σύνολα της Ε.Ε.Ε. έχουν παρουσιάσει ήδη μεγάλες παραγωγές όπως:

1. «Αφιέρωμα στην Επτανησιακή Μουσική» (2 Απριλίου 2012 στο θέατρο Badminton). Η συναυλία προβλήθηκε από την Ε.Ρ.Τ. στις 21 Μαΐου 2012 και η ζωντανή ηχογράφιση της συναυλίας αυτής κυκλοφόρησε σε 2 CD με τίτλο «Απόψε την κιθάρα μου» τον Οκτώβριο του 2013.

2. «Αφιέρωμα στους συνθέτες Νίκο και Ανδρέα Χατζηποστόλου και στα 100 χρόνια της ελληνικής οπερέτας» (15 Απριλίου 2013 στο θέατρο Badminton) με τίτλο «Αγάπης Λόγια». Η παράσταση μαγνητοσκοπήθηκε και θα μεταδοθεί από τη ΝΕΡΙΤ.

3. «Bel Canto D' Amore - οι ωραιότερες μελωδίες αγάπης του κόσμου». Σε σύμπραξη με την περιφέρεια Χορωδία της Κέρκυρας (5 Αυγούστου 2013, Παλαιό Φρούριο Κέρκυρας).

4. Αφιέρωμα στην Στέλλα Γκρέκα, (θέατρο Badminton, 16 Δεκεμβρίου 2013) την τελευταία εν ζωή μεγάλη τραγουδίστρια της μεταπολεμικής Αθήνας με τίτλο: «Στέλλα Γκρέκα, -Μία φωνή Μύθος» με την ορχήστρα ποικίλης μουσικής.

5. Αφιέρωμα στους συνθέτες και στα τραγούδια του ραδιοφώνου την «Παγκόσμια Ημέρα Ραδιοφωνίας» με την Ορχήστρα Ποικίλης Μουσικής. Η συναυλία μεταδόθηκε ζωντανά από το «ΤΡΙΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ» στις 13 Φεβρουαρίου 2014, και θα μεταδοθεί και από την Δημόσια Τηλεόραση.

6. «Από τα Επτάνησα στις μουσικές του κόσμου, Bel Canto D' Amore». Στις 7 Απριλίου 2014 στο θέατρο Badminton με την πρεμιέρα της συμφωνικής μαντολινάτας του Ιονίου στα πλαίσια των εορτασμών για τα 150 χρόνια της ένωσης των Επτανήσων με την Ελλάδα. Στη συναυλία συνέπραξαν η χορωδία της Κέρκυρας, η χορωδία λυρικών καλλιτεχνών και σπουδαίοι λυρικοί καλλιτέχνες. Η παράσταση μεταδόθηκε από την ΝΕΡΙΤ. Υπάρχει επίσης στην WebTV της ΝΕΡΙΤ.

7. Αφιέρωμα στην Επτανησιακή και Αθηναϊκή Καντάδα στη εκπομπή του μουσικολόγου Λάμπρου Λιάβα «Το ΑΛΛΑΤΙ ΤΗΣ ΓΗΣ» που μεταδόθηκε από τη ΝΕΡΙΤ στις 6 Οκτωβρίου 2014. Υπάρχει επίσης στην WebTV της ΝΕΡΙΤ.

Με τα μουσικά σύνολα έχουν συμπράξει σπουδαίοι λυρικοί καλλιτέχνες της νέας γενιά, όπως οι: Αντώνης Κορωνάιος, Διονύσης Σούρμπης, Νίνα Λοτσάρη, Ειρήνη Κυριακίδου, Ελπίδα Ζερβού, Ελένη Βουδουράκη, Μπάμπης Βελισσάριος, Καλλιόπη Βέττα, Χρήστος Αμβράζης, Παντελής Κοντός, Νίκος Στεφάνου.

Πόσο εύκολο είναι να διατηρείτε ένα πολιτιστικό σωματείο - Μου-

ΚΟΡΜΙΑ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

Sine diabolo nullus dominus

Αλεξία Παλαιστή

Πηγή Φωτ.: nadaabdalla@Flickr.

Σήκωσα τα μάτια μου και κοίταξα τους τοίχους που πλέον αποτελούν το σπίτι μου. Περιεργάστηκα με το βλέμμα τους πίνακες, τις καινούριες, κοντές κουρτίνες, την όμορφη πόρτα, την κρεμασμένη αμπάγια*. Και θυμήθηκα πως ήμουν γυναίκα...

Ξανά και ξανά, θυμάμαι πως είμαι γυναίκα.

Ξανά και ξανά, προσπαθώ να προσποιηθώ πως δεν με πειράζει.

Πάντοτε ήθελα να είχα γεννηθεί αγόρι γιατί όλα είναι πιο εύκολα για τ' αρσενικά ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα. Μέχρι που ήρθα εδώ, στο Ριάντ, πρωτεύουσα του Βασιλείου της Σαουδικής Αραβίας, κι επιβεβαιώθηκα.

Έσκυψα και κοίταξα ανάμεσα στα σκέλια μου. Ναι, ήμουν όντως γυναίκα.

Ποτέ πριν δεν μου είχε τριφτεί τόσο πολύ στη μούρη το φύλο μου. Ποτέ πριν δεν είχα επιθυμήσει τόσο πολύ να επιδείξω δημόσια με τον πιο ακραίο τρόπο τις γυναικείες καμπύ-

λες μου. Ούτε βέβαια είχα συνειδητοποιήσει πόσο πολύ συνήθιζα να το «παίζω αντράκι».

Εδώ οι γυναίκες ντύνονται με μαύρα ράσα (αμπάγια), μαντήλες στα μαλλιά αλλά και στο πρόσωπο κι αφήνουν ακάλυπτη μόνο μια λεπτή σχισμή, μέσα από την οποία «βλέπουν». Δεν επιτρέπεται να τους μιλήσουν οι άντρες, πόσο μάλλον να τις δουν «ακάλυπτες». Είναι απόμακρες καθώς κρατούν βαριεστημένα τις Channel τσάντες τους και τα iPhone τους. Σέρνουν τα πόδια τους περπατώντας και κοιτούν με περιέργεια μέσα από τις ψεύτικες, μακριές τους βλεφαρίδες το δικό μου, ακάλυπτο πρόσωπο. Αναρωτιέμαι: «σκέφτονται ότι είμαι πουτάνα ή με ζηλεύουν;».

Κανένα βλέμμα θαυμασμού δεν παίρνουν καθώς περπατούν. Κανείς δεν τους έκανε ποτέ «καμάκι». Ποτέ δεν συνειδητοποίησαν πόσο όμορφες είναι. Κανείς δεν γνωρίζει καν αν είναι όμορφες, εκτός από τους συγγενείς και τις φίλες τους. Μα καλά, δεν θέλουν να το επιδείξουν; Εγώ πάντως, ξαφνικά θέλω πάρα πολύ...

Κινούμαι ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες «ακάλυπτη», τα μαλλιά χύνονται στους ώμους, είμαι σβέλτη, δεν τους κοιτάζω, αλλά η «πρόκληση» είναι εκεί, κοντά τους. Έχω μια «μαγκιά» κι έναν αέρα ψεύτικα αντρικό, ένα κολπάκι που ανακαλώ όταν ανησυχώ πως η θηλυκή μου φύση, με αποδυναμώνει στα μάτια

τους. Γελούοι θα μου πείτε. Μπορεί και να είναι, δεν ξέρω. Αλλά πιάνει.

Δεν καταλαβαίνουν πως χωρίς το Διάβολο δεν υπάρχει Θεός;

Θέλω μ' αυτόν τον ψεύτικο αέρα να διεισδύσω στις αγορές τους, να χαζέψω τα προϊόντα τους και να παζαρέψω. Θέλω να φορέσω κι εγώ τη μαύρη ρόμπα τους και να γίνω μια απομίμηση των μίξερων γυναικών τους που ξεσπούν τ' απωθημένα τους στις φιλιππινέζες υπηρέτριες. Θέλω να τους γνωρίσω, να τους μάθω, να τους αγαπήσω έστω και λιγάκι...

Γιατί αλλιώς, δε θα μπορέσω να περάσω ούτε μία ώρα ακόμα μέσα σ' αυτό το γυναικείο κορμί.

*το μαύρο ράσο που επιβάλλεται να φορούν οι γυναίκες όταν βγαίνουν έξω από το σπίτι τους.

Το κείμενο έχει δημοσιευθεί στο τμήμα «ελεύθερες πτήσεις» του ηλεκτρονικού περιοδικού ποικίλης ύλης της Ικαρίας: ikariamag.gr

Από το προφίλ της Αλεξίας στις «ελεύθερες πτήσεις»: Η Αλεξία Παλαιστή δεν είναι από την Ικαρία. Γεννήθηκε από πατέρα Πόντιο και μητέρα Ναυπάκτια και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε στο τμήμα Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και μολονότι είναι δημοσιογράφος και ταξιδιωτικός συγγραφέας (με το «Ανεξερεύνητη Ικαρία και Φούρνοι» στο ενεργητικό της), έχει πλέον διευρύνει τους επαγγελματικούς της ορίζοντες και ασχολείται σχεδόν με οτιδήποτε μπορεί να της προσφέρει τα προς το ζην (σεμνές προτάσεις στο e-mail της). Στον ελεύθερο χρόνο της γράφει τις σκέψεις της και ονειρεύεται ταξίδια σε όλο τον κόσμο. Και όταν η τσέπη είναι γεμάτη, τα πραγματοποιεί... ■

Έστω - Συντελεστές

Για να φτάσει αυτό το τεύχος στα χέρια σας συνεισέφεραν υλικά, οργανωτικά και ηθικά οι: Αναστασία Σταματελάτου • Βάσω Φαραντούρη • Γεράσιμος Αντζουλάτος • Γεράσιμος Σταματελάτος • Γιώργος Κρεμμύδας • Δικέλης Βλιχός • Ελπίδα Στεφανάτου • Έρη Βινιεράτου • Έρη Κρεμμύδα • Κώστας Ποδηματάς • Κωστής Φραντζής • Μαρία Μπαρέλη - Γαγλία • Ντίνα Στρατοουδάκη Σταμούλης - Κρέατα-Τυριά

ΚΑΤΣΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΛΑΣΚΑΛΕ...

Η γενιά του εφήμερου. Οι νέοι της κρίσης

Ευστράτιος Παπάνης.

Επικ. Καθηγητής Κοινωνιολογίας,
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Εντοιχισμένο (αντι)σχόλιο ελπίδας: «Δεν μπορούν να μας κλέψουν τα όνειρα, μόνο να τα χάσουμε μπορούμε», έργο του Skitsofreni(s).

Πηγή: skitsofrenis.blogspot.gr.

Αξίζει να μιλάς με νέους, ειδικά με τους σημερινούς, που λίγο πια θυμίζουν τις πρώτες γενιές της μεταπολίτευσης, με τα παχιά λόγια και τις ασθετικές πράξεις. Τέσσερις είναι οι μεγάλες αλλαγές που τους κληροδοτήσαμε: Η επαγγελματική ανασφάλεια, η διακινδύνευση του ρόλου της πυρηνικής οικογένειας, η απαξίωση της παιδείας και η ολοένα μεγαλύτερη επίδραση του Διαδικτύου στη ζωή τους. Απόρροια αυτών η αμφισβήτηση των θεσμών, η δυσπιστία στους νόμους, η αποδοκιμασία του πολιτικού συστήματος, η απενοχοποίηση της σεξουαλικότητας, η γενικότερη μετάλλαξη, που κυφορείται και που θα διαφανεί όχι ως ανατροπή, αλλά ως μια μετάβαση σε κοινωνικές δομές, που μόνο στο εξωτερικό γνωρίζαμε πως υφίσταντο. Το κράτος πλέον είναι ο εχθρός, που θεσπίζει κεφαλικούς φόρους και έχει επιδοθεί στο παιδομάζωμα των ονείρων.

Κι αν οι μεγαλύτεροι επαναστατούν, ψηφίζοντας ακραίες παρατάξεις, οι νεαρότεροι, όσοι δεν έφυγαν, βιώνουν τη δική τους πραγματικότητα. Οι σταθερές έχουν εκλείψει. Στη μνήμη τους διατηρούν μνήμες από χριστουγεννιάτικα τραπέζια και

εκδρομές, αλλά και συγκρούσεις, διαζύγια, μάχες για επικράτηση, γονείς απόντες προς άγραν καταναλωτικών ιδεωδών και εξωσυζυγικών σχέσεων. Βλέπετε, η παραδοσιακή οικογένεια δεν προέβλεπε δύο αφέντες μέσα στο σπίτι. Σχεδόν μισές είναι οι πιθανότητες να χωρίσουν, αν παντρευτούν, να ζήσουν σε διάσταση, να αντιμετωπίσουν την κατάρρα της μονογονεϊκότητας, να κάνουν μικτούς γάμους, να μείνουν μόνοι. Η τεκνοποίηση μετατίθεται για μετά τα τριάντα, οι ευκαιριακές σχέσεις ονομάζονται δέσμευση, αν διατηρηθούν για εξάμηνο, το σεξ αποτελεί το αδιάφορο happening μιας βραδιάς σε κάποιο μπαρ και η μοναξιά εξοβελίζεται στα chat του Facebook.

“Το κράτος πλέον είναι ο εχθρός, που θεσπίζει κεφαλικούς φόρους και έχει επιδοθεί στο παιδομάζωμα των ονείρων.”

Πολλοί νέοι δεν έχουν την πολυτέλεια του σχεδιασμού, του πλάνου, της μεθόδευσης για την επιτυχία. Αυτό το καλοκαίρι σερβιτόρος σε κάποιο νησί, λίγος ΟΑΕΔ, κάποια αρπαχτή σε προγράμματα, αφαιμάξη των γονέων, τα πάντα για να περάσει η μέρα, η εβδομάδα, ο μήνας. Παράπερα έχει ο Θεός και η συγκυρία. Καιροσκοπισμός, ατομική πορεία, εφήμερο. Αρκετοί μου είπαν πως δεν αντλούν αυτοεκτίμηση από την κατάκτηση μιας καλής θέσης, αλλά από το γεγονός και μόνο ότι επιβιώνουν, πως εξασφαλίζουν χαρτζιλίκι, και τα απαραίτητα για μοναχικές απασχολήσεις.

Η παιδεία εκπορευόθηκε τη δεκαετία του '80, όταν με το ζόρι οι ψευδοπροοδευτικοί μας πέρασαν σε έναν υπάσταρδο μαθητοκεντρισμό, χωρίς έρευνες για την επίδραση των συστημάτων αυτών, και στη μαζική εισαγωγή ασχέτων στα Πανεπιστήμια. Σήμερα αποτελεί απαξία. Ακόμα και

η δια βίου κατάρτιση κόλλο για μαζικές απολύσεις. Οι νέοι δε συνηγορούν στο παιχνίδι αυτό. Οι σχολές εγκαταλείπονται χωρίς ενοχές για τις ατέλειωτες ώρες αποστήθισης κατά την εφηβεία, για τον κολασμό σε φροντιστήρια, για τα χρήματα σε άχρηστες νεοπλουτίστικες ασχολίες, χωρίς μεταμέλεια για τα όνειρα των γονέων, που απότομα κηδεύτηκαν ή συμβιβάστηκαν. Οι πιο πολλοί σκέφτονται κάποιο μεταπτυχιακό, αλλά ξέρουν πως δεν θα αλλάξει οτιδήποτε, εξετάζουν την πιθανότητα του εξωτερικού, της μετεγκατάστασης, της ριζικής αλλαγής, της νέας αρχής από το μηδέν.

“Η τεκνοποίηση μετατίθεται για μετά τα τριάντα, οι ευκαιριακές σχέσεις ονομάζονται δέσμευση, αν διατηρηθούν για εξάμηνο, το σεξ αποτελεί το αδιάφορο happening μιας βραδιάς σε κάποιο μπαρ και η μοναξιά εξοβελίζεται στα chat του Facebook.”

Καγχάζουν για την θεατρική καθαρή πρώην υπουργών, επειδή σκέφτονται πως, αν η τιμωρία των ενόχων έφτανε σε επίπεδο δήμων, θα έπρεπε να αποκεφαλίστει ο μισός πληθυσμός, που κάποτε είχε ενδώσει στις πελατειακές ανομίες σε κάθε χωριό και πόλη. Η κατάθλιψη αυξάνει τα ποσοστά της, η εσωστρέφεια κοινός τόπος και παντού μια δικαιολογία προβάλλει ως αφορισμός: Για όλα φταίει η κρίση. Κι όμως, οι σημερινοί νέοι αξίζουν πολλά. Κι αν η συμπεριφορά μας τους ματαίωσε, έχουμε χρόνο μπροστά, για να προπαρασκευάσουμε τη γενιά, που θα φέρει την έξοδο από τη μιζέρια.

Πηγή: epananis.blogspot.gr/2013/05/blog-post_15.html

ΟΤΑΝ ΜΙΑΛΕΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Τα Μουσικά Σύνολα της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδας.

Ο καταξιωμένος Κεφαλονίτης μαέστρος Παναγής Μπαρμπάτης μιλάει στο Έστω

Απρίλιος 2014, ανοιξιάτικο απόγευμα στο Άλσος στο Γουδί. Καθώς βαδίζουμε προς το θέατρο Badminton, μια υπέροχη μελωδία μας μαγνητίζει... «κι έστησε ο Έρωτας χορό με τον Ξανθό Απρίλη...» σε ποίηση Διονύσιου Σολωμού και μουσική Τιμόθεου Αρβανιτάκη. Καθώς προχωρούμε προς το ταμείο του θεάτρου, διαπιστώνουμε ότι τα εισιτήρια εξαντλήθηκαν! Ευτυχώς όμως έχουμε προνοήσει για εισιτήρια κι έτσι τρέχουμε κατευθείαν στις θέσεις μας! Ο έλεγχος ήχου είχε ήδη ολοκληρωθεί και η μικρή μουσική γεύση που πήραμε νωρίτερα μαρτυρούσε πως η βραδιά θα ήταν μοναδική! Τα φώτα της πλατείας του θεάτρου σβήνουν, ανοίγει η αυλαία και το κοινό υποδέχεται θερμά την Συμφωνική Μαντολινάτα και τη Χορωδία Λυρικών Καλλιτεχνών της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδας: επτά διακεκριμένους σολίστ και την ανδρική Χορωδία της Κέρκυρας. Φυσικά, από όλη αυτή τη μουσική πανδαισία δεν θα μπορούσε να λείπει η «ψυχή» του Επτανησιακού belcanto, ο Κεφαλονίτης μαέστρος Παναγής Μπαρμπάτης, που με τον δικό του μοναδικό ήχο ως ενορχηστρωτής και το γνωστό ερμηνευτικό πάθος του ως μαέστρου, χάραξε πορεία για ένα ξεχωριστό μουσικό ταξίδι: από τα Επτάνησα στις μουσικές του κόσμου!

Η παράσταση με τίτλο «Bel Canto D' Amore» πραγματοποιήθηκε στις

7 Απριλίου στο κατάμεστο θέατρο Badminton και μεταδόθηκε σε μαγνητοσκοπήση από τη ΝΕΡΙΤ. Απέσπασε πολύ σημαντικές κριτικές και αποτελεί έναν ακόμη σταθμό στην πολυετή προσπάθεια του μαέστρου Παναγής Μπαρμπάτη για την ανάδειξη και διάδοση της Επτανησιακής Μουσικής. Η συγκεκριμένη παράσταση, ωστόσο, αποτέλεσε και την παρθενική εμφάνιση της Συμφωνικής Μαντολινάτας και της Χορωδίας Λυρικών Καλλιτεχνών, δύο νέων καλλιτεχνικών θεσμών που υπάγονται στα Μουσικά Σύνολα της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδας, την καλλιτεχνική διεύθυνση των οποίων έχει αναλάβει ο Παναγής Μπαρμπάτης. Στην παρούσα έκδοση του Έστω σας παραθέτουμε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση που αναπτύξαμε με τον μαέστρο Παναγής Μπαρμπάτη για την μουσική παράδοση των Επτανησίων, τα Μουσικά Σύνολα της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδας και τους μελλοντικούς στόχους που πρέπει συνολικά να επαναπροσδιορίσουμε, αναφορικά με την μουσική ταυτότητα των Επτανησίων στον 21ο αιώνα.

Μαέστρο, ξεκινώντας τη συζήτησή μας, ας σταθούμε για λίγο στην τελευταία σας παράσταση στο θέατρο Badminton. Ομολογουμένως, όσοι βρέθηκαν στο θέατρο ταξίδεψαν μαζί σας από τα Επτάνησα στις μουσικές όλου του κόσμου. Θεωρείτε πως η μουσική παράδοση των Επτανησίων αποτέλεσε σταθμό για την Ευρωπαϊκή μουσική εξέλιξη;

Είναι γνωστό σε όλους μας ότι ιστορικοί λόγοι συντέλεσαν στη διαμόρφωση αυτού του είδους της μουσικής αφού τα Επτάνησα δεν γνώρισαν την τουρκική κατοχή, αντίθετα γνώρισαν την ενετική και την αγγλική. Έτσι λοιπόν, για αιώνες τα

Επτάνησα έγιναν το κέντρο του Νεοελληνικού διαφωτισμού, των γραμμάτων και των τεχνών, της ποίησης και της μουσικής. Έγιναν γέφυρα δύο πολιτισμών, Δύσης και Ανατολής, τόπος διάσωσης του Ελληνικού πνεύματος αλλά και εφελτήριο αναγέννησης του μετέπειτα νεοσύστατου Νεοελληνικού κράτους. Μεγάλοι μουσουργοί όπως οι Νικόλαος Μάντζαρης, Παύλος Καρρέρ, Σπυρίδων Ξύνδας, Σπύρος Σαμάρας, Διονύσιος Δωροθετικών Καλλιτεχνών, δύο νέων καλλιτεχνικών θεσμών που υπάγονται στα Μουσικά Σύνολα της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδας, την καλλιτεχνική διεύθυνση των οποίων έχει αναλάβει ο Παναγής Μπαρμπάτης. Στην παρούσα έκδοση του Έστω σας παραθέτουμε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση που αναπτύξαμε με τον μαέστρο Παναγής Μπαρμπάτη για την μουσική παράδοση των Επτανησίων, τα Μουσικά Σύνολα της Ένωσης Επτανησίων Ελλάδας και τους μελλοντικούς στόχους που πρέπει συνολικά να επαναπροσδιορίσουμε, αναφορικά με την μουσική ταυτότητα των Επτανησίων στον 21ο αιώνα.

Έτσι λοιπόν η Συναυλία στο θέατρο Badminton με τίτλο «Bel Canto D' Amore, από τα Επτάνησα στις μουσικές του κόσμου» έφερε σε αντιπαραβολή το Επτανησιακό με το παγκόσμιο belcanto, θέλοντας έτσι να δείξει ότι η μουσική μας παράδοση δεν έχει να ζηλέψει σε τίποτα την ξένη, σε όλες τις μορφές της μουσικής έκφρασης. Στο αποτέλεσμα αυτό συντέλεσε το ιδιαίτερο χρώμα της Συμφωνικής Μαντολινάτας και η ικανότητα της ηχοχρωματική να συνδυάζει ήχους από όλα τα μέρη του κόσμου.

Τί καινούριο θα παρουσιάσετε στο κοινό μέσα στην επόμενη χρονιά;

τα σπίτια (εσάς λέω μαλάκες), στην μετά την χαλάρωση ευρώπη, οι επιχειρήσεις και οι τράπεζες θα βρίσκονται με λιγότερα χρέη και υποχρεώσεις την ίδια στιγμή που οι μαλάκες θα βρίσκονται στα ίδια σκατά.

Μααααα, θα σας πει ο καλός φιλελές! Μα όταν αγοράζει η ΕΚΤ ένα εταιρικό ομόλογο αυτό δεν μειώνει το χρέος μιας εταιρίας. Λογιστικά αυτό είναι σωστό, αλλά πρακτικά είναι αδιάφορο. Πράγματι στα χαρτιά το χρέος της εταιρίας δεν θα έχει αλλάξει, αλλά το ομόλογο αυτής της εταιρίας θα βρίσκεται κλειδωμένο στο τρίτο υπόγειο της ΕΚΤ και κανείς δεν πρόκειται να ζητήσει την πληρωμή του. Διότι αν ζητήσει την πληρωμή του τότε:

α) η επιχείρηση θα πάει άκλαφτη (τα χρήματα θα έχουν εξαφανιστεί πιο γρήγορα από τις αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου των χρυσών χρόνων του ελληνικού ΧΑΑ).

β) όλο το εφέ της χαλάρωσης θα πάει εξίσου άκλαφτο καθώς η κεντρική τράπεζα θα ρουφήξει το τσάμπα χρήμα από την αγορά δημιουργώντας το ίδιο σοκ που δημιούργησε η κρίση του 2008.

Οπότε πρακτικά τα ομόλογα θα εξαφανιστούν κυριολεκτικά στο 3ο υπόγειο και θα είναι φυσικά αγύριστα. Πως θα σας φαινόταν η ιδέα το δάνειο του σπιτιού σας να άλλαζε χέρια και να πήγαινε σε μια τράπεζα που ποτέ δεν θα σας το ζητήσει πίσω; Θεωρητικά το σπίτι δεν θα είναι ποτέ δικό σας, αλλά στην ουσία θα είναι για πάντα δικό σας. Κάτι σαν την βασίλισσα της Αγγλίας που σου νοικιάζει το σπίτι για 99 χρόνια ☺

Μααααα, καλά εμείς δεν θα φάμε τίποτα; Κάτι θα φάτε, αναλόγως με το που βρίσκεστε στην ταξική διαστρωμάτωση. Π.χ. αν δουλεύετε σε τράπεζα, όλο και κάποιο μικρό μπόνους θα φτάσει και σε εσάς. Αν δουλεύετε σε κάποια εταιρία που πήρε φράγκα, όλο και κάποιο καινούργιο εταιρικό αυτοκίνητο μπορεί να τσιμπήσετε. Άλλωστε ο στόχος της ΕΚΤ είναι να αυξήσει τον πληθωρισμό κοντά στο πιο όμορφο 2% . Άρα αυτό που

σίγουρα όλοι έχετε να φάτε, είναι λίγο παραπάνω πληθωρισμός. Φαντάζομαι οι τιμές των λοφτ στην βραζιλία δεν σας απασχολούν αυτή τη στιγμή, έτσι δεν είναι;

Και ο Βαρουφάκης κ. πρόεδρε;

Ο Βαρουφάκης δυστυχώς για τον ίδιο προσπαθεί να κάνει πολιτική ισορροπιών. Παρότι όλα τα παραπάνω που περιέγραψα, είμαι σίγουρη πως τα έχει περιγράψει και ο ίδιος στους φοιτητές του, έχει πιστέψει (μέσα από μια σειρά εκλογικές εσόδων) πως αυτή τη στιγμή δεν έχουν σημασία. Και πως σημασία έχει να υπερασπιστεί τον “καλό” σουπερ μάριο σε σχέση με την “κακή” μέρκελ.

Φυσικά οι εκλογικές αυτές είναι ακριβώς οι ίδιες που περιέγραψα στην αρχή και πολύ σύντομα σε κάποιον να υπερασπίζεσαι τον αστυφύλακα που είναι μπουζούκι, τον ομπάμα που κατέστρεψε μόλις 4 χώρες, τον γιωργάκη που απέτρεψε τα χειρότερα κλπ κλπ. Άλλωστε όλοι αυτοί εμπρός στον αλάριχο είναι γατάκια.)

Αυτή ακριβώς είναι η ασυναρτησία και η α-νοησία στην οποία αναφερόμαστε στην αρχή. Είναι σαν να βγαίνεις από έναν καυγά έχοντας φάει το ξύλο της χρονιάς σου και να δηλώνεις πως ο αντίπαλος κουράστηκε, κι αυτό ήταν μια συμβολική κίνηση με σημασία.

Στο δρόμο προς τη ΔΗΜΑΡοποίηση

Στην ίδια περίπου γραμμή βρίσκεται και ο κυβερνήσιμος ΣΥΡΙΖΑΣ, όπου με μπροστάρη τον ευρωβουλευτή Παπαδημούλη, αναρωτιέται τι σκέφτεται να κάνει η Κομισιόν για να ενισχύσει την ΕΚΤ στο θεάρεστο έργο της ποσοτικής χαλάρωσης. Μένει μόνο να δούμε τον Τσίπρα με υψωμένη τη γροθιά και παλαιστική μαντίλα να βγαίνει από τα γραφεία της ΕΚΤ δηλώνοντας πως αφού πήρε όμηρο τον Ντράγκι τον ανάγκασε να αποδεχθεί το τύπωμα υπέρ

τραπεζών και επιχειρήσεων που θα βοηθήσει στην ανόρθωση της ελληνικής οικονομίας. Κι ύστερα ο κυβερνήσιμος ΣΥΡΙΖΑΣ θα αναρωτιέται τι θα έχουν τα έρμα και ψοφάνε και γιατί οι νέες πιστώσεις προς τον Μπόμπολα δεν αυξάνουν την ανάπτυξη.

ΥΓ. ελπίζω οι ΣΥΡΙΖΑίοι να κρατήσουν τη σιωπή τους και να μην με προκαλέσουν να αναλύσω το «τιμολογημένο σχέδιο ανόρθωσης της οικονομίας» που ο Τσίπρας κατέβασε με πλάκες, σανδάλια και φωτοστέφανο στη Δ.Ε.Θ. ☺

ΥΓ2. κρατήστε έναν αστερίσκο καθώς όλα τα παραπάνω περί τυπώματος είναι ακόμα εξαιρετικά ρευστά καθώς παρόμοιες αποφάσεις είχαμε δει και το καλοκαίρι του '12 για να κάνουμε υπομονή μέχρι το φθινόπωρο και μετά μέχρι το επόμενο φθινόπωρο που ήταν οι γερμανικές εκλογές και μετά μέχρι το επόμενο καλοκαίρι που ήταν οι ευρωεκλογές και μετά το επόμενο φθινόπωρο μέχρι να αναλάβει ο Γιούνκερ που είναι και πρωτάρης, και φαντάζομαι τώρα που απέτυχε και το σχέδιο της σκωτσέζικης ανεξαρτησίας, ίσως να πρέπει να περιμένουμε τις γαλλικές προεδρικές εκλογές που θα εκλέξουν τον επόμενο Ντεγκόλ ή την Λεπέν ή κάτι τέτοιο τελοσπώντων.

Πηγή: www.techiechan.com

Το αρχικό κείμενο (διαθέσιμο από την διεύθυνση <http://www.techiechan.com/?p=2317>) έχει προσαρμοστεί ως προς τα σημεία στίξης και την απόδοση κύριων ονομάτων. Ο υπέρτιτλος και η εικονογράφηση προστέθηκαν κατά την επιμέλεια του κειμένου.

Άδεια Χρήσης του Συγγραφέα: Creative Commons Attribution-Noncommercial 3.0 Gr / Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση 3.0 Ελλάδα (CC BY-NC 3.0 GR).

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΜΟΝΩΣΗ...

Ενσυναίσθηση

Σε αναζήτηση μιας βαθιάς εσωτερικής επανάστασης.

Λίνα Μανέτα

Wake Up • Αθήνα, 2014
Πηγή / Wall art source: www.ino.net.

Κυριακή και περιέργως, ξυπνάω με καλή διάθεση. Βοηθάει και ο ηλιόλουστος καιρός. Παίρνω το πρωινό μου και, όπως επιτάσσει το τελετουργικό μου, βολεύομαι στην καρέκλα και διαβάζω με την άνεση μου την εφημερίδα. Κάνω μια γρήγορη ανάγνωση των αναμασημένων, κατευθυνόμενων πολιτικών ειδήσεων και πηγαίνω χωρίς περαιτέρω καθυστερήσεις στα διεθνή και τα κοινωνικά. «Τετραμελής οικογένεια από το Νέο Ηράκλειο ζει μέσα στο αυτοκίνητό της». Θα μπορούσα κάλλιστα να διαβάσω την είδηση ως εξής: «Τετραμελής οικογένεια έχει φτιάξει ‘σπιτικό’ σε πολυτελές τροχόσπιτο». Δεν

μπορούσα να παραβλέψω όμως τη φωτογραφία που συνόδευε το άρθρο. Ένα πολυκαιρισμένο, μεταχειρισμένο Rover αποτελεί καταφύγιο για τέσσερα πρόσωπα που δυστυχώς, γνώρισαν την πτώχευση και την έξωση. Εκεί κοιμούνται (με βάρδιες), εκεί διαβάζουν τα παιδιά, εκεί τρώνε (κάθε δυο-τρεις μέρες). «Ένα απ’ τα καινούργια σημεία των καιρών», θα βιαζόταν να πει ένας ορθολογιστής ή κυνικός. Σ’εμένα όμως δεν πέρασε απαρατήρητη η χτυπητή αντίθεση με την δική μου κατάσταση.

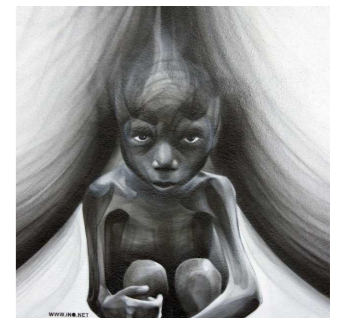
Νοέμβριος του 2003. Σε ένα υγρό, κρύο και σκοτεινό υπόγειο κάπου στην Πλάκα, 60 νεαρά παιδιά είναι στοιβαγμένα σε 5 ξύλινες, αμφιθεατρικά στημένες, σειρές. Δέχονται στωικά αυτήν την κατάσταση, για έναν ευγενή σκοπό όμως. Την μάθηση. Βλέπετε, ήταν το χειμερινό εξάμηνο του τέταρτου έτους μιας σχολής θεωρητικών επιστημών και βρισκόμουν ανάμεσά τους. Μας είχαν προειδοποιήσει πως την συγκεκριμένη μέρα του μήνα, θα είχαμε ένα διαφορετικό μάθημα. Το πιο πολύτιμο που πήρα στα τέσσερα εκείνα χρόνια σπουδών. «Ενσυναίσθηση», και το ακούω για πρώτη φορά στη ζωή μου. «Η συναισθηματική ταύτιση με ένα άλλο άτομο. Η αναγνώριση και η κατανόηση της θέσης, του συναισθήματος, των σκέψεων ή της κατάστασης κάποιου άλλου». Κάναμε πολλούς πειραματισμούς εκείνο το απόγευμα. Γίναμε επαίτες, μετανάστες, αθίγγανοι, ηλικιωμένοι. Γίναμε απατημένοι σύντροφοι, στερημένα απ’ το

παιχνίδι και τη χαρά παιδιά, ασθενείς. Γίναμε όλα όσα θα μπορούσαμε δυνητικά να είμαστε. Και κάποιος από εμάς, νιώσαμε τότε λίγο καλύτεροι άνθρωποι.

Fatality • Wynwood Art District - Miami Art Basel, 2013
Πηγή / Wall art source: www.ino.net.

Το σήμερα ήρθε και με χτύπησε σαν χαστούκι. Ντροπιάστηκα που ξέχασα, έστω και προσωρινά, εκείνη τη μέρα. Ντροπιάστηκα για την πολυτελή ζωή μου. Διότι είναι πολυτελής. Έχω την υγεία μου, την οικογένειά μου, φίλους και ένα κεραμίδι πάνω απ’ το κεφάλι μου. Περισσότερα απ’ όσα θα μπορούσε να ζητήσει ο μέσος άνθρωπος. Διαβάζοντας την είδηση, αρχικά ένιωσα ευγνωμοσύνη για όσα έχω. Έπειτα έβαλα τον εαυτό μου στη θέση τους. Θα μπορούσα άνετα να είμαι εκεί, σ’ αυτό το πονεμένο Rover. Στο κάτω κάτω της γραφής, άνεργη είμαι κι εγώ και με συντηρούν οι δικοί μου. Οι επόμενες σκέψεις όμως απαίτησαν το χώρο τους στο μυαλό μου. Δράση και αλληλεγγύη. Στην Ελλάδα του ζοφερού 2014, είναι τα μόνα που θα μας σώσουν. Και ενσυναίσθηση. ■

“Τετραμελής οικογένεια από το Νέο Ηράκλειο ζει μέσα στο αυτοκίνητό της”

ΕΛΛΑ ΑΝΑΡΕΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΣ...

Ο Ανδρέας Παπανδρέου και η γενιά του Πολυτεχνείου

Πιτσιρίκος

Μετά την χρεοκοπία της χώρας, είναι πολύ διαδεδομένη η άποψη πως για τη σημερινή κατάντια της Ελλάδας φταίει ο Ανδρέας Παπανδρέου (ο οποίος πέθανε το 1996). Πριν από την χρεοκοπία της χώρας, ήταν πολύ διαδεδομένη η άποψη πως για όλα τα άσχημα στην Ελλάδα έφταιγε η γενιά του Πολυτεχνείου.

Τα πράγματα μπερδεύονται λίγο όταν πλησιάζει η επέτειος του Πολυτεχνείου γιατί υπάρχουν πολλοί που δεν μπορούν να αποφασίσουν αν για όλα φταίει ο Ανδρέας Παπανδρέου ή η γενιά του Πολυτεχνείου.

Πάντως, αυτοί φταίνε μόνο. Καθένας άλλος.

Βέβαια, είναι μια πρόοδος να ευθύνεται για την κατάντια της Ελλάδας ο Ανδρέας Παπανδρέου ή η γενιά του Πολυτεχνείου, αφού, πριν ρίξουμε όλες τις ευθύνες σε αυτούς, για όλα έφταιγαν οι Τούρκοι.

Μάλλον κάποιος αντιλήφθηκαν πως είναι πολύ αστείο να ρίχνουν τις ευθύνες στους Τούρκους, αφού αποχώρησαν - και μας άφησαν μόνους μας με τους Έλληνες - πριν από πάρα πολλές δεκαετίες.

Είναι εντυπωσιακό πως όλοι αυτοί που ρίχνουν όλες τις ευθύνες για την σημερινή κατάντια της Ελλάδας στον Ανδρέα Παπανδρέου, ή στη γενιά του Πολυτεχνείου, θεωρούν πως οι δεξιές κυβερνήσεις μετά την κατοχή, η χούντα - που κι αυτή δεξιά ήταν, οι μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις του Κωνσταντίνου Καραμανλή,

και οι κυβερνήσεις του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, του Κώστα Σημίτη και του Κώστα Καραμανλή δεν έχουν απολύτως καμία ευθύνη για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα η χώρα μας.

Είναι λογικό να μην αναγνωρίζουν ευθύνες σε όλους αυτούς γιατί τους περισσότερους τους ψήφιζαν με πάθος: 90% έπαιρναν μαζί, μέχρι πριν την χρεοκοπία, το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία, και δεν τους ψήφιζα εγώ.

Οπότε, αν έχουν ευθύνη ο Κώστας Σημίτης και ο Κώστας Καραμανλής, έχουν ευθύνες κι αυτοί που τους ψήφιζαν. δηλαδή οι ίδιοι.

Την χούντα δεν την ψήφιζαν οι Έλληνες αλλά την γούσταραν τρελά.

Αν ο Γεώργιος Παπαδόπουλος είχε κάνει εκλογές, θα έβγαίναμε με 80%. Λάθος του που δεν έκανε εκλογές.

Οι Έλληνες αγάπησαν πολύ τον Γεώργιο Παπαδόπουλο, όπως είχαν αγαπήσει και τον Ιωάννη Μεταξά.

Αυτό δεν είναι περίεργο: και οι Γερμανοί λάτρευαν τον Χίτλερ, και οι Ιταλοί ερωτεύτηκαν τον Μουσολίνι.

Γενικά, οι λαοί λατρεύουν τους στιβαρούς ηγέτες, έστω κι αν είναι νούμερα. Οι μάζες γοητεύονται από τους αυταρχικούς άνδρες. Είναι επειδή οι μάζες αποτελούνται από δούλους. Και οι δούλοι θέλουν αφέντη.

Οι Έλληνες έφαγαν επτά χρόνια στη μάπα τον Γεώργιο Παπαδόπουλο και τη γελοία παρέα του, δεν έβγαλαν άχνα, αλλά, μετά την τραγωδία της Κύπρου και την πτώση της χούντας, ανακάλυψαν όλοι πως έκαναν αντίσταση κατά της χούντας.

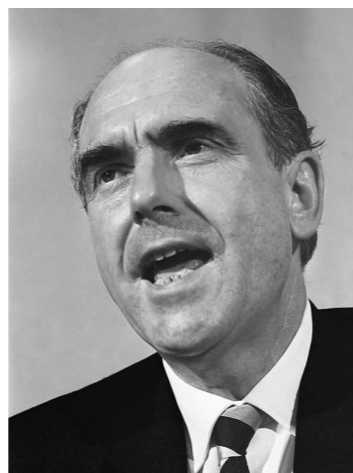
Όλοι οι Έλληνες ήταν στο Πολυτεχνείο. Θα θυμάστε την εποχή που δεν υπήρχε Έλληνας που να μην υποστήριζε πως ήταν στο Πολυτεχνείο

την 17η Νοεμβρίου του 1973.

Το Πολυτεχνείο έγινε η κολυμπήθρα του Σιλωάμ για τους Έλληνες, αφού, αν δεν υπήρχε το Πολυτεχνείο, θα έπρεπε να αποδεχτούν την πικρή αλήθεια: η χούντα δεν γνώρισε ουσιαστική αντίσταση. Η χούντα έκανε περιπάτο επί επτά χρόνια.

Οι Έλληνες και τα κόμματα φούσκωσαν τόσο πολύ το Πολυτεχνείο - για να καλύψουν τη δική τους δουλοπρέπεια και εθελοδοουλία - που του έδωσαν διαστάσεις λαϊκής επανάστασης.

Όταν πέρασαν λίγο τα χρόνια, οι Έλληνες νοστάλησαν τον Γεώργιο Παπαδόπουλο - που ήταν γελοίος και κάθαμα όπως ήταν κι αυτοί, οπότε τους ταίριαζε απόλυτα -, και έριξαν τις ευθύνες για ό,τι άσχημο συνέβαινε στη χώρα στη γενιά του Πολυτεχνείου.

Μα η γενιά του Πολυτεχνείου δεν ήταν στο Πολυτεχνείο. Η γενιά του Πολυτεχνείου ήταν στο σπίτι της. Η γενιά του Πολυτεχνείου ήταν αυτοί οι ίδιοι που την κατηγορούσαν.

Στο Πολυτεχνείο ήταν μόνο μερικές χιλιάδες όμορφοι και γενναίοι νέοι, που έγραψαν στα παλιά τους τα παπούτσια την χούντα, τα κόμματα που ήταν στην παρανομία -και διαφώνουσαν με την κατάληψη, και τη

ελληνική οικονομία συνεχίζει να είναι ελλειμματική στο επίπεδο του εμπορικού ισοζυγίου, είναι εξαιρετικά πιθανό αυτά τα καινούργια ευρώ που πηδάνε από χέρι σε χέρι, κάποια στιγμή να βρεθούν στα χέρια ενός κινέζου. Κι αυτό είναι καταστροφικό για τον ενάρετο οικονομικό κύκλο που θέλουμε να δημιουργήσουμε διότι ο κινέζος δεν θα καταναλώσει τα ευρώ στην Ελλάδα.

Πηγή: spaceshoe@Flickr.

Άρα το πρόβλημα είναι ελληνικό; Όχι βέβαια, απλά στην Ελλάδα είμαστε πιο πολύ βυθισμένοι στα σκατά. Ας υποθέσουμε λοιπόν πως με κάποιο μαγικό τρόπο φτάνουμε σε αυτή την πολυπόθητη ισορροπία εισαγωγών-εξαγωγών. Είναι το ίδιο ωσάν να ήταν η οικονομία μας κλειστή; Στιγμιαία ναι, πρακτικά όμως όχι.

Ας υποθέσουμε πως εκείνη τη στιγμή ισορροπίας η καλή μας κυβέρνηση δίνει την εντολή να φτιαχτούν εκείνα τα παρκάκια στην κυψέλη με το φρέσκο χρήμα. Στα πλαίσια που τα παρκάκια στην κυψέλη δεν θα αυξήσουν τις εξαγωγές, η ισορροπία θα παραμείνει σταθερή και ο ενάρετος κύκλος μας θα συνεχιστεί. Όσο όμως ανεβαίνουμε τις σκάλες των αμοιβών, τόσο αυξάνεται και η πιθανότητα κάποια από τα επιπλέον χρήματα να πάνε στην κίνα. Γιατί; Διότι αλλάζει το είδος της κατανάλωσης. Αν αγοράζεις

τρόφιμα, η πιθανότητα να είναι ντόπια είναι εξαιρετικά μεγαλύτερη απ' ό,τι αν αγοράζεις tablet ή αυτοκίνητα ή διακοπές σε μέρη μαγικά, εξωτικά κι ονειρεμένα.

Κι εδώ βλέπουμε ένα επιπλέον πρόβλημα της ταξικότητας των αμοιβών. Όσο η κατανάλωση γίνεται λιγότερο αναγκαία, τόσο μεγαλύτερη η πιθανότητα αυτή η κατανάλωση να κατευθυνθεί στο εξωτερικό και να σπάσει τον ενάρετο κύκλο.

Με λίγα λόγια, σύμφωνα με το κενσσιανό μοντέλο, όσο πιο φτωχός ο καταναλωτής τόσο περισσότερο καλό κάνει στην οικονομία. Άρα το λύσαμε το πρόβλημα; Όχι βέβαια, αλλά τουλάχιστον πιάνετε τις αρχές του. Είστε έτοιμες τώρα να βουτήξετε στην πραγματική ζωή;

Enter eurozone monetary easing

Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις της ΕΚΤ τα φρέσκα χρήματα δεν θα δοθούν για να φτιαχτούν παρκάκια στην κυψέλη αλλά για να αγοραστούν εταιρικά ομόλογα. Με λίγα λόγια το φρέσκο χρήμα θα πάει σε διάφορες εταιρίες, και πολλές από αυτές θα είναι τράπεζες. Τα ευρώ που θα πάνε στις τράπεζες θα χαθούν μέσα στη μαύρη τρύπα που είναι οι επισφάλειες αυτών των τραπεζών. Οι τράπεζες, ας μην ξεχνάμε, έχουν ψοφήσει χρόνια τώρα (όταν προκάλεσαν την κρίση) και επιπλέον φρέσκο χρήμα σε αυτές θα εξαφανιστεί από την οικονομία. Όποιος δεν με πιστεύει δεν έχει παρά να δει τι έγιναν όλα εκείνα τα φρέσκα δις που πήγαν στις ελληνικές τράπεζες την τελευταία 5ετία κι αν νομίζει πως αυτό είναι ελληνικό φαινόμενο μπορεί να δει το τι έγινε και στην υπόλοιπη δύση με αυτό το θέμα (οι ιαπωνικές τράπεζες αποτελούν και εδώ έναν καλό οδηγό για τις φυσικές ιδιότητες μια μαύρης τρύπας χωρίς να τρέχεις στην άλλη άκρη του γαλαξία).

Όμως από την κουτάλα δεν θα γλύψουν μόνο οι τράπεζες. Με το που δοθεί το σύνθημα, και η κουτσή εταιρική μαρία θα εκδώσει ομό-

λογα για να πάρει τσάμπα χρήμα. Μήπως τα πράγματα είναι καλύτερα στο κομμάτι εκείνο που θα δοθεί σε άλλου είδους μη τραπεζικές επιχειρήσεις; Εξαιρετικά απίθανο. Σε αντίθεση με το παραπάνω παραδεισένιο παράδειγμα που σας έδωσα, στο ευρωζωνικό φαγοπότι τα χρήματα δεν θα δοθούν στον εργολάβο προκειμένου να παραδώσει ένα έργο. Θα πάνε κατευθείαν στην τσέπη του χωρίς καμία επιπλέον υποχρέωση.

Αν πιστεύετε τώρα πως σε μια οικονομία που συνεχώς διολιθθαίνει και θα διολιθθαίνει χωρίς τελειωμό στα πρότυπα της ιαπωνικής οικονομίας που κατρακυλάει από το 1992, οι επιχειρήσεις θα ξοδέψουν αυτά τα τσάμπα χρήματα, είστε παντελώς γελασμένες. Είναι πιο πιθανό να αγοράσουν λοφτ στη βραζιλία κατά τα πρότυπα των αμερικάνων εταιρών τους, παρά να ασχοληθούν με τα ευρωπαϊκά σκατά.

Γι' αυτό και το ευρωζωνικό τύπομα είναι στην πραγματικότητα χειρότερο από το αμερικάνικο. Διότι μια κυβέρνηση, έστω και διεφθαρμένη, ξεπουλημένη ή στιδήςποτε άλλο, θα κάνει 2-3 πολέμους στο εξωτερικό, θα δώσει το χρήμα στους φίλους της, αλλά σίγουρα θα μοιράσει σε πολύ περισσότερους αυτό το φρέσκο χρήμα απ' ό,τι μια επιχείρηση που δεν έχει κανένα τέτοιο κίνητρο και σίγουρα καμία τέτοια υποχρέωση (ναι μάμια εσένα εννοώ).

Bottom line

Άρα ίσα βάρκα ίσα νερά; Το τύπομα θα πάει άπατο κι όλα μέλι γάλα; Χα χα, θα θέλατε. Το τύπομα θα έχει μικρή επίπτωση στην οικονομία, αλλά όταν είσαι έτοιμος να μοιράσεις ένα τρις τότε αυτό θα έχει και συνέπειες. Η βασικότερη από αυτές θα είναι το ξελάσπωμα των τραπεζών και των επιχειρήσεων. Εκεί που κολυπάγαμε όλοι μαζί στα χρέη απλά σε μερικούς κλείναμε το μάτι και τους ξεχνούσαμε (τηλέτυπος) σε μερικούς χαρίζαμε μερικές ντουζίνες δις (τράπεζες) και σε μερικούς τους παίρναμε

που πιστεύουν ότι θα μπορέσουν κι αυτοί να γλύψουν λίγο από την κουτάλα διότι είναι πολύ έξυπνοι, πολύ επιτυχημένοι, ή απλά πολύ κοντά στα λεφτά (π.χ. οι τραπεζικοί υπάλληλοι).

Και τα δύο ήδη βρίσκονται σε μεγάλη ανεπάρκεια στην Ελλάδα και τον υπόλοιπο νότο, αλλά βρίσκονται σε αρκετή επάρκεια όσο πιο βόρεια πηγαίνουμε. Άρα η αφήγηση που λέει ότι αυτό το τύπωμα θα σώσει την ευρωζώνη από την κατάρρευση είναι εξαιρετικά σαθρή και μάλλον θα έχει την ίδια θερμή υποδοχή που είχε και το ελληνικό success story.

Η ταξική θεωρία της αναδιανομής

Μη φοβηθείτε δεν θα μαρξίσω καθόλου. Το μόνο που θα χρειαστεί να παραδεχθείτε για να ακολουθήσετε το συλλογισμό μου είναι να δεχθείτε πως οι κοινωνίες μας είναι διαστρωματωμένες, τόσο οικονομικά όσο και κοινωνικά.

Ας πάρουμε την ιδανική περίπτωση ποσοτικής χαλάρωσης όπου τα φρέσκα χρήματα πηγαίνουν κατευθείαν στο κράτος και το κράτος έχει όλη την καλή διάθεση να κάνει τις καλύτερες δυνατές επενδύσεις χρησιμοποιώντας τέλειους γραφειοκράτες. Ας υποθέσουμε λοιπόν πως αποφασίζει να γκρεμίσει 5 τετράγωνα με παλιές πολυκατοικίες στην κυψέλη και να φτιάξει πάρκα. Διενεργεί λοιπόν τον τέλειο διαγωνισμό και η δουλειά πηγαίνει στον μπόμπολα. Εντάξει κάνω πλάκα, μιλάμε άλλωστε για την τέλεια κυβέρνηση. Η δουλειά λοιπόν πηγαίνει σ' έναν εξίσου τέλειο εργολάβο. Επειδή ζούμε στον καπιταλισμό ο εργολάβος θα κρατήσει ένα ικανό κομμάτι της αμοιβής για πάρτη του. Ένα δεύτερο αρκετά μικρότερο (κατά κεφαλήν) κομμάτι της αμοιβής θα πάει στους μηχανικούς του και ένα ακόμα μικρότερο στους εργοδηγούς. Τέλος το μικρότερο (κατά κεφαλήν πάντα) κομμάτι θα πάει στους εργάτες. Ήδη βλέπουμε λοιπόν πως το χρήμα, ακόμα και σε ιδανικές συνθήκες έχει αυτή την κακή συνήθεια

να συγκεντρώνεται σε αυτούς που το χρειάζονται λιγότερο.

Έκδοση του «Βιομηχανικού Εργάτη» του 1911 (έκδοση της ένωσης IWW - Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου) βασισμένη σε φυλλάδιο της «Ένωσης Ρώσων Σοσιαλιστών» της περιόδου 1900 - 1901. Στην «Πυραμίδα του Καπιταλιστικού Συστήματος» όπως τιτλοφορείται αναγράφονται από πάνω προς τα κάτω: «Καπιταλισμός» (χρήμα), «Σας Κυβερνάμε» (βασίλειος), «Σας κοροϊδεύουμε» (κλήρος), «Σας πυροβολούμε» (στρατός), «Τρώμε για σας» (αστική τάξη), «Δουλεύουμε για όλους», «Ταΐζουμε όλους» (εργατική τάξη, αγρότες). Πηγή: wikipedia.org

Και γιατί είναι πρόβλημα αυτό; Διότι υπάρχει μια άλλη ευθεία σχέση που λέει ότι όσο μεγαλύτερο είναι το εισόδημα κάποιος, τόσο μικρότερο ποσοστό του εισοδήματός αυτού θα καταναλώσει. Ας αφήσουμε στην άκρη για αρχή ηθικά διλήμματα του τύπου γιατί κάποια να τρώει μόνο μακαρόνια και κάποια άλλη να ξοδεύει τον ετήσιο προϋπολογισμό μιας φτωχής οικογένειας στις διακοπές της. Η τέλεια κοινωνία μας δεν έχει τέτοιες κοινωνικές αγκυλώσεις. Όσο καταναλωτικός κι αν είναι ένας άνθρωπος η παραπάνω σχέση σπάνια αλλάζει. Από ένα σημείο και πάνω μάλιστα, το επιπλέον εισόδημα είναι πρακτικά αδύνατο να καταναλωθεί.

Άρα ήδη στο τέλειο μοντέλο μας έχουμε ένα μεγάλο πρόβλημα. Το φρέσκο χρήμα θα έχει την τάση να πηγαίνει σε αυτούς που το ξοδεύουν λιγότερο. Γιατί είναι πρόβλημα αυτό; Διότι το συσσωρευμένο χρήμα, είναι

χρήμα παντελώς άχρηστο για την οικονομία. Είτε το κάνεις στο τζάκι, είτε το έχεις στην τράπεζα να κάθεται, το συσσωρευμένο χρήμα είναι σαν να μην υπάρχει.

Άρα το χρήμα είναι χρήσιμο όσο κυκλοφορεί. Κι όσο μπαίνει σε τσέπες που δεν το καταναλώνουν (άρα δεν το κυκλοφορούν) τόσο πιο άχρηστο γίνεται. Το κόλπο εδώ είναι πως μόνο οι φτωχοί είναι πραγματικά εγγυημένο πως θα καταναλώσουν όλο το χρήμα που θα πάρουν στα χέρια τους. Αλλά δυστυχώς ακόμα και στο τέλειο σύστημα που περιγράψαμε παραπάνω, οι πιο φτωχοί θα πάρουν αναλογικά το μικρότερο κομμάτι της πίτας.

Ήδη λοιπόν στον τέλειο παραδεισένιο κόσμο του κεϋνσιανών πολιτικών αύξησης της ζήτησης που μόλις περιγράψαμε, βρήκαμε τα πρώτα συννεφάκια. Προσέξτε τώρα κι ένα δεύτερο συννεφάκι το οποίο σκοτεινιάζει ακόμα περισσότερο τον ουρανό.

Το σκοτεινό μυστικό του βαρώνου Κένυς

Όπως είπαμε πιο πριν, όσο περισσότερο το χρήμα κυκλοφορεί, τόσο πιο καλά είναι τα πράγματα για την οικονομία, αλλά όλα αυτά ισχύουν υπό την προϋπόθεση πως η οικονομία είναι κλειστή με λίγα λόγια πως δεν υπάρχουν εισαγωγές και εξαγωγές. Τέτοια οικονομία φυσικά δεν υπάρχει αλλά αυτό σπάνια αποθάρρυνε τους οικονομολόγους (π.χ. όλες οι κλασικές οικονομικές θεωρίες βασίζονται στην πλήρη ανυπαρξία ανεργίας).

Προκειμένου όμως να μη σπάμε πολύ πλάκα μαζί τους, οι οικονομολόγοι αποφάσισαν πως όταν μια οικονομία έχει σε ισορροπία το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο και το αυτό με μια κλειστή οικονομία. Με λίγα λόγια, όταν η αξία των εισαγωγών ισοδυναμεί με την αξία των εξαγωγών, τότε το αποτέλεσμα είναι μηδέν.

Ήδη βρήκατε το πρόβλημα για την ελληνική οικονομία. Καθώς η

συντριπτική πλειοψηφία των αδιάφορων Ελλήνων πολιτών, και κλειστήκαν στο Πολυτεχνείο.

Και ξαφνικά, οι ευθύνες για την κατάσταση στην Ελλάδα αποδόθηκαν σε αυτούς που είχαν κλειστεί στο Πολυτεχνείο.

Ποιοί τους απέδωσαν ευθύνες; Μα αυτοί που γούσταραν τρελά τη χούντα του Παπαδόπουλου. Η γενιά της χούντας. Η γενιά της χούντας, η οποία χρησιμοποίησε το Πολυτεχνείο, για να βαφτιστεί «γενιά του Πολυτεχνείου» και να πάρει συγχωροχάρτι για το γεγονός πως γούσταρε

τη χούντα.

Την ευθύνη για την κατάντια της χώρας την έχει η γενιά της χούντας, η οποία το βράδυ του Πολυτεχνείου ήταν κλεισμένη στο σπίτι της και έβλεπε ανέμελα στην τηλεόραση τον χαριτωμένο Νίκο Μαστοράκη - βρίζοντας και τα «κολόπαιδα που κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο και κάνουν φασαρίες», ενώ, μετά την πτώση της χούντας, η γενιά της χούντας πέρασε στη Νέα Δημοκρατία ή το έπαιξε σοσιαλιστρια - αλά ελληνικά, καταστρέφοντας και το ΠΑΣΟΚ.

Η μόνη έγνοια που είχε η γενιά

της χούντας -δηλαδή οι περισσότεροι Έλληνες- ήταν να φάει από όπου μπορούσε και να αρπάξει.

Και αυτοί κατηγορούν τώρα τους νέους που κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο τον Νοέμβριο του 1973.

Υπάρχει κάποιος που να απορεί ακόμα για τη σημερινή κατάντια της Ελλάδας;

Η Ελλάδα και οι Έλληνες έχουν αυτό που τους αξίζει. Και αξίζουν και χειρότερα.

Πηγή: pitsirikos.net

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΜΗΔΗ...

17 Νοεμβρίου 1973

Πιτσιρίκος

Το πρωί της 17ης Νοεμβρίου του 1973, η μητέρα μου με πήγε στο 70ό δημοτικό σχολείο. Στου Μπούρα, όπως το ξέρουν οι παλαιότεροι. Στη σάκα μου, η μητέρα μου, όπως κάθε μέρα, είχε βάλει μερικά γεμιστά μπισκότα Παπαδοπούλου, που είχε αγοράσει από την κυρία Αιμιλία και τον μπάρμπα-Γιάννη, οι οποίοι δεν ζουν πια.

Υπήρχε μια ένταση τις προηγούμενες ημέρες στη γειτονιά μας αλλά δεν ήταν εύκολο να γίνει κατανοητό τι ακριβώς συνέβαινε από παιδιά που πάνε στις πρώτες τάξεις του Δημοτικού.

Είχα ακούσει τους γονείς μου να λένε πως ο πατέρας ενός μεγαλύτερου παιδιού, ο οποίος ήταν μανάβης και έμενε στον από πάνω δρόμο, είχε φορτώσει το φορτηγάκι του και πήγε φρούτα στους φοιτητές του Πολυτεχνείου.

Επίσης, είχα ακούσει τους γονείς μου να λένε με χαρά και περηφάνια πως ο Νίκος Ξυλούρης - τον οποίο γνώριζαν προσωπικά - πήγε στο Πολυτεχνείο και τραγούδησε στα κάγκελα.

Αυτές οι δυο πληροφορίες - μαζί με το ότι η χούντα ήταν κάτι πάρα πολύ κακό επειδή το έλεγαν οι γονείς μου - ήταν τα μόνα πράγματα που ήξερα για την κατάσταση, όταν πήγαινα το πρωί της 17ης Νοεμβρίου 1973 στο δημοτικό σχολείο.

Όταν στην διάρκεια των μαθημάτων άρχισαν να ακούγονται οι πρώτοι πυροβολισμοί, αναστατωμένοι γονείς έφταναν από παντού για να πάρουν τα παιδιά τους, ενώ οι δάσκαλοι τηλεφώνουσαν σε όσους γονείς δεν είχαν εμφανιστεί, για να πάρουν τα παιδιά τους στο σπίτι.

Η μητέρα της Αλίκης δεν είχε έρθει στο σχολείο γιατί ήταν κάπου μακριά εκείνη την ώρα, οπότε η μητέρα μου πήρε την Αλίκη στο σπίτι μας, μέχρι να επιστρέψει η μητέρα της.

Η επόμενη σκηνή που θυμάμαι είναι το βράδυ στην τηλεόραση.

Ο εκφωνητής της τηλεόρασης λέει πως δεν υπάρχουν νεκροί.

Η μητέρα μου πετάγεται όρθια και αρχίζει να ουρλιάζει, να τραβάει τα μαλλιά της και να κλαίει. Χτυπάει με τα χέρια της τον τοίχο, πέφτει στα γόνατα και φωνάζει «φασίστες», «δολοφόνοι» και άλλα που δεν θυμάμαι.

Εγώ και ο αδελφός μου έχουμε πάθει σοκ.

Κλαίει η μητέρα μου, κλαίμε κι εγώ με τον αδελφό μου, γιατί κλαίει η μητέρα μας. Δεν την έχουμε ξαναδεί ποτέ έτσι.

«Ο Διομήδης, ο Διομήδης, σκοτώσανε τον Διομήδη» λέει και ξαναλέει η μητέρα μου.

Η μητέρα μου ξέρει πως ο Διομήδης Κομνηνός είναι νεκρός. Το ξέρει γιατί ο πατέρας του Διομήδη, ο Γιάννης Κομνηνός, είχε ένα διαμέρισμα στην ίδια πολυκατοικία με εμάς.

Ο 17χρονος μαθητής Διομήδης Κομνηνός ήταν στο Πολυτεχνείο και δολοφονήθηκε έξω από το Πολυτεχνείο το βράδυ της 16ης Νοεμβρίου 1973.

Η φωτογραφία του Διομήδη με τα γυαλιά και το λευκό μακό συνεχίζει να βρίσκεται σε μια κορνίζα στο σπίτι της μητέρας μου. Πάντα 17 ετών.

Πηγή: pitsirikos.net

ΜΙΚΡΕΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι ποντικοί των κελαριών

Απόδοση: Γεράσιμος Αντζουλάτος

«Πρέπει να ελπίζεις ότι αυτό το παιχνίδι θα τελειώσει σύντομα». Καρικατούρα του 1789 που δείχνει την Τρίτη Τάξη (αγρότες) να κουβαλάει στην πλάτη την Πρώτη Τάξη (κλήρος) και την Δεύτερη Τάξη (ευγενείς). Πηγή Φωτ.: Bibliothèque nationale de France - wikimedia.org.

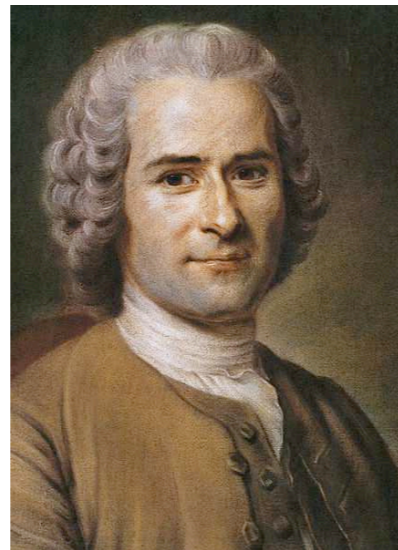
...Μια μέρα, μέσα στις τόσες άλλες, μου πέρασε η ιδέα να παρεκκλίνω λίγο από την πορεία μου, για να δω καλύτερα αυτό το μέρος που μου φάνηκε άξιο θαυμασμού. Μου άρεσε τόσο πολύ και έκανα αρκετούς γύρους που, στο τέλος, χάθηκα εντελώς. Μετά από πολλές ώρες άχρηστης πεζοπορίας, κατάκοπος, πεθαίνοντας από πείνα και δίψα, μπήκα στο σπίτι ενός χωρικού, που το κτήριο δεν φαινόταν να είναι σε καλή κατάσταση, αλλά ήταν το μόνο που είχα δει στην γύρω περιοχή. Νόμιζα ότι θα ήταν όπως στην Γενεύη ή την Ελβετία, όπου όλοι οι κάτοικοι που έχουν την ευκολία, μπορούν να προσφέρουν φιλοξενία. Τον παρακάλεσα να μου προσφέρει ένα βραδινό γεύμα και να πληρώσω γι' αυτό. Μου έδωσε γάλα με κρέμα και ένα χοντροκομμένο κριθαρόψωμο, λέγοντάς μου πως είναι και το μόνο που είχε. Έπινα το γάλα με απέραντη ευχαρίστηση και έτρωγα το ψωμί μαζί με το άχυρό του, αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για κάποιον που ήταν εξαντλημένος από την κού-

ραση. Αυτός ο χωρικός, που με εξέταζε προσεκτικά όση ώρα έτρωγα, έκρινε ως αληθινή την ιστορία μου από την ίδια μου την όρεξη. Αμέσως μετά, αφού μου είπε πως έβλεπε καλά - προφανώς δεν είχα ακόμη την φυσιογνωμία που μου έδωσαν σε κατοπινούς πίνακες ζωγραφικής - ότι ήμουν ένας καλός νεαρός που δεν ήταν εκεί για να τον «πουλήσει», άνοιξε μια μικρή καταπακτή δίπλα στην κουζίνα του, κατέβηκε και επέστρεψε μετά από λίγο με ένα ακόμη ωραίο ψωμί από καθαρό όμως σταρένιο αλεύρι, ένα ζαμπόν που άνοιξε την όρεξη κι ας ήταν λίγο φαγωμένο, αλλά και μια μπουκάλια κρασί, που έκανε την καρδιά μου να χαρεί περισσότερο από ότι όλα τ' άλλα. Σε αυτά προσθέσαμε μια ομελέτα αρκετά παχιά και έτσι έκανα ένα βραδινό γεύμα, που κανένας πεζοπόρος δεν γνώρισε ποτέ. Όταν ήρθε η ώρα να πληρώσω, να που τον ξαναπιάνουν η ανησυχία και οι φόβοι του. Δεν ήθελε με τίποτα τα λεφτά μου, που τα έσπρωχνε με τρομερή ταραχή και αυτό μου φαινόταν ευτράπελο, γιατί δεν μπορούσα να καταλάβω για ποιο πράγμα φοβόταν. Τέλος, πρόφερε, τρέμοντας, τις τρομερές λέξεις του *Κρατικού Υπαλλήλου* και των *Ποντικών των Κελαριών* (υπαλλήλων επιφορτισμένων με τον έλεγχο της ποσότητας του κρασιού που υπήρχε στα κελάρια των χωρικών για να φορολογηθεί). Άκουσα να μου λέει ότι έκρυβε το κρασί του λόγω των έμμεσων φόρων και το ψωμί του λόγω των άμεσων και ότι θα ήταν χαμένος από χέρι αν το παρουσιαστικό του δεν έπειθε ότι πρόκειται για κάποιον που είναι σχεδόν έτοιμος να πεθάνει από την πείνα.

Ότι μου είπε γύρω από το θέμα αυτό, για το οποίο δεν είχα την παραμικρή ιδέα, μου έκανε τέτοια εντύπωση που έκτοτε δεν θα σβηστεί ποτέ από την μνήμη μου. Εδώ βρίσκεται ο σπόρος αυτού του άσβεστου μίσους που αναπτύχθηκε από τότε μες

την καρδιά μου, ενάντια στις δοκιμασίες που υφίσταται ο δυστυχής λαός και ενάντια στους καταπιεστές του. Αυτός ο άνθρωπος, παρά το ότι είχε κάποιες ανέσεις, δεν τολμούσε καν να φάει το ψωμί που κέρδιζε με τον ιδρώτα του μετώπου του και δεν μπορούσε να αποφύγει την καταστροφή του, παρά μόνο αν έδειχνε στο πρόσωπό του την ίδια μιζέρια που βασίλευε γύρω του.

Βγήκα από το σπίτι του όσο αγανακτισμένος άλλο τόσο και συγκινημένος, οικτίροντας την μοίρα αυτών των όμορφων τόπων, στους οποίους η φύση δεν μοίρασε αφειδώς τις χάρες της παρά για να γίνουν λεία βάρβαρων φοροεισπρακτόρων...

Πορτρέτο του Ζαν-Ζακ Ρουσσώ (1712-1778) - Μουσείο Antoine Lécuyer. Πηγή Φωτ.: wikimedia.org

Από τις Εξομολογήσεις του Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, Βιβλίο IV, του συγγραφέα, μεταξύ άλλων, του *Κοινωνικού Συμβολαίου* και του *Αιμίλιου ή για την εκπαίδευση*. Ενός οραματιστή που, ήδη από το δεύτερο μισό του 18ου αιώνα, πρωτοπορούσε στην σκέψη, ανοίγοντας νέους δρόμους, συχνά αιρετικούς αλλά δημιουργικούς. Για τους καιρούς της νέας βαρβαρότητας και των ηλεκτρονικών φοροεισπρακτόρων... ■

ΑΝΟΙΚΟΝΟΜΗΤΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Τρεκλίζοντας προς την α-συναρτησία

(οδηγός κευνσιανισμού σε ταληράκια)

Techie Chan

Ο Ιταλός Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Μάριο Ντράγκι ανακοίνωσε πρόσφατα ότι η ΕΚΤ θα αγοράζει ιδιωτικό χρέος. Πηγή: wikipedia.org.

Η πολιτική αναφέρεται συχνά ως η τέχνη του εφικτού και συνήθως αυτή η προσέγγιση θεωρείται δείγμα ωριμότητας και σοφίας. Γιατί τότε τις περισσότερες φορές καταλήγει στην α-νοησία;

Πρόκειται για ένα ερώτημα που οι περισσότεροι άνθρωποι που κάνουν πολιτική αντιμετωπίζουν συνήθως με ένα μείγμα άρνησης («όχι, δεν είναι ανόητη η πρότασή μου»), ελιτισμού («δεν είναι ο κόσμος έτοιμος για κάτι τέτοιο») και μοιρολατρικού πραγματισμού («τι να κάνουμε που αυτοί είναι οι περιορισμοί»).

Όλα αυτά τα σκεφτόμουν με αφορμή ένα άρθρο του κ. Βαρουφάκη, τον οποίο εκτιμώ για την ειλικρίνεια και την ευθύτητα των απόψεών του. Στο εν λόγω άρθρο λίγο-πολύ ισχυρίζεται πως ο πρόεδρος της ΕΚΤ σούπερ Μάριο Ντράγκι πάλεψε με τους κινγκ-κονγκ γερμανούς στα μαρμαρένια αλώνια και κατάφερε να εξαγγείλει το περιβόητο ευρωπαϊκό QE (σ.σ. quantitative easing: ποσοτική χαλάρωση). Επίσης, ότι αυτή η κίνηση έχει συμβολική σημασία και ότι ως εξέλιξη κρίνεται θετική. Το τι μορφή θα έχει αυτό το QE σας το έχω ήδη σφυρίξει από τον Απρίλη για όποια έχει χάσει μερικά επεισόδια και όλα αυτά της φαίνονται κινέζικα.

Σε εκείνο το άρθρο, είχα εξηγήσει αναλυτικά:

Τι είναι το QE; (τύπωμα χρήματος για τη φθηνότερη χρηματοδότηση των κρατικών ελλειμμάτων).

Ποια θα είναι η μορφή του ευρωζωνικού QE; (θα παρακάμπτονται τα κρατικά ομόλογα και θα αγοράζονται κατευθείαν εταιρικά).

Γιατί συμβαίνει αυτό; (διότι οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ με αυτόν τον τρόπο δεν θα άρουν την πίεση προς τις κυβερνήσεις με τη μορφή της ορθοδοξίας των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών και ταυτόχρονα θα προσφέρουν ένα καλό δωράκι στους εαυτούς τους, διότι στις επιχειρήσεις οι ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί είναι εξαιρετικά υπερεκτιμημένοι).

Πόσο επιτυχημένο ήταν το αμερικάνικο τύπωμα; (εκπληκτικά επιτυχημένο, αφού η αμερικάνικη οικονομία αναπτύσσεται, το ίδιο και τα λοφτ στη βραζιλία, το αλάτι ιμαλαΐων, οι πωλήσεις της φεράρι και μερικές ακόμα κομβικές λεπτομέρειες της παγκόσμιας οικονομίας, όπως τα απανωτά ρεκόρ του αμερικάνικου χρηματιστηρίου).

Πόσο επιτυχημένο θα είναι το ευρωπαϊκό τύπωμα; (ακόμα περισσότερο από το αμερικάνικο, καθώς τα χρήματα δεν θα περνάνε καν από τα χέρια των κυβερνήσεων, αλλά θα πηγαίνουν κατευθείαν στους στυλοβάτες της οικονομίας, δηλαδή τις επιχειρήσεις και κυρίως τις τράπεζες που τόσα χρόνια μας βοηθάνε να προοδεύσουμε ως άνθρωποι και να ξεφύγουμε από την κρίση που τόσο ανεύθυνα δημιουργήσαμε ενώ αυτές μας προειδοποιούσαν για τους κινδύνους).

Trickle down theory

Και τα δύο είδη ποσοτικής χαλάρωσης (σαν κρέμα αδυνατίσματος ακούγεται), βασίζονται ακριβώς στην

ίδια θεωρία, αλλά με διαφορετικούς βαθμούς έντασης. Η θεωρία αυτή λέει με απλά λόγια ότι αν μπουκώσεις με χρήμα τους πλούσιους, όλο και κανένα ψίχουλο θα πέσει από το τραπέζι για τους φτωχούς. Βέβαια οι σοβαροί οικονομολόγοι δεν το λένε έτσι ακριβώς. Το λένε πιο ευγενικά, όπως ότι οι πλούσιοι θα δημιουργήσουν ευκαιρίες απασχόλησης (κομμένες οι δουλειές), θα κάνουν επενδύσεις, θα προσφέρουν καινούρια δάνεια και άλλες εύληπτες παπάρες.

Φωτογραφία του φωτογράφου David Shankbone από την 7η ημέρα της Κατάληψης της Γουόλ Στρητ (Occupy Wall Street) στις 23 Σεπτεμβρίου του 2011 κατά την οποία έπιασε η πρώτη βροχή. Διαδηλωτής κρατάει πινακίδα που γράφει «Νοιώθετε να έσταξε κάτω;» ("Do you feel it trickle down?"). Η θεωρία του «σταξίματος προς τα κάτω» (trickle down) υποστηρίζει ότι τα φτωχότερα οικονομικά στρώματα επωφελούνται από την αύξηση του πλούτου των πλουσιότερων στρωμάτων. Πηγή: shankbone@Flickr.

Φυσικά αυτή η θεωρία υπάρχει μόνο για δύο λόγους. Ο ένας είναι να χρυσώνει το χάπι στους μουζικούς που δεν θα δουν φράγκο από τα τρισεκατομμύρια που θα κυκλοφορήσουν. Ο δεύτερος είναι για να προσελκύσει τους γνωστούς-άγνωστους εύπιστους

ήταν αρκετά απολιτική για τις περιστάσεις (μάγκες, ΟΚ να μη «μιλήσουμε» για τις πολιτικές απόψεις του Παύλου το καταλαβαίνω και συμφωνώ, αλλά για τις πολιτικές διαστάσεις και ευθύνες πίσω από μια κατεξοχήν πολιτική δολοφονία γιατί όχι;) - ο Μιχάλης Μυτακίδης των Active Member είπε πολύ σωστά ότι μπορεί όλοι οι υπόλοιποι να ξεχάσουν τον Παύλο με την επόμενη δολοφονία των νεοναζί, αλλά εμείς σαν χιπ χοπ κοινότητα θα τον κουβαλάμε πάντα μαζί μας.

Και - προσθέτω εγώ - θα είμαστε

πάντα απέναντι από τους φασίστες, με τα δικά μας όπλα, αυτά «τα σπαθιά του λόγου που μ' αρέσουν» που λέει και ο Καββαδίας. Και ξέρετε, «τα σπαθιά του λόγου» είναι πιο κοφτερά από όλα τα δολοφονικά μαχαίρια των νεο-ναζί.

* Ο Λεωνίδας Οικονομάκης είναι ράπερ των Social Waste, υποψήφιος διδάκτορας Πολιτικών και Κοινωνικών επιστημών του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου της Φλωρεντίας, και συνεργάτης του αυτόνομου ιντερνετικού περιοδικού www.roamag.org. Εκτός από την επιστημονική του έρευνα, ασχολείται έχο-

ντάς το σαν παράλληλο πρότζεκτ - από τα μέσα - και με την πολιτική διάσταση του χιπ χοπ. Υπήρξε επίσης φίλος του Παύλου.

** Οι συγγραφείς των ανωτέρω κειμένων, δεν αποτελούν μέλη της Αριστερής Σύσπειρωσης, και ως εκ τούτου τα κείμενα τους δεν αντανakλούν απαραίτητα τις θέσεις της οργάνωσης, αλλά ούτε και οι ίδιοι, φυσικά, είναι απαραίτητο να ενστερνίζονται το σύνολο των θέσεων και των παρεμβάσεων μας. Παρόλα αυτά, οι θέσεις τους και η παρουσία τους στο κίνημα, θεωρούμε πως συμβάλουν θετικά και δημιουργικά στο ευρύ πεδίο προβληματισμού και συζήτησης που υπάρχει ανοικτό στο εσωτερικό της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του ίδιου του κινήματος και διαφόρων εκφάνσεών του. (εκ της συντάξεως της Αριστερής Ανατροπής)

Στη γιορτή της Ουτοπίας

Θα' τανε κάποια Κυριακή, κάποια Δευτέρα • Σε κάποιο ποίημα του Λόρκα, στους πίνακες του Ριβέρα • Στη θάλασσα του Χικμέτ, στα λόγια του Γκαλεάνο • Και πριν καλά καλά σε βρω πάντα σε χάνω • Θα' τανε καθημερινή, μπορεί και αργία • Πλακάτ, πανό, «κράτος κλειστόν» και απεργία • Σε κάποιο στίχο του Άκη Πάνου, ή του Ρασούλη που φωνάζει • Κι όμως αλλάζει Κεμάλ, κι όμως αλλάζει

Diego Rivera, «El hombre controlador del universo o El hombre en la máquina del tiempo», 1934, Palacio de Bellas Artes, Ciudad de Mexico.

Θα' τανε κάποια Κυριακή, κάποια Δευτέρα • Σε κάποιο ποίημα του Λόρκα, στους πίνακες του Ριβέρα • Στη θάλασσα του Χικμέτ, στα λόγια του Γκαλεάνο • Και πριν καλά καλά σε βρω πάντα σε χάνω • Θα' τανε καθημερινή, μπορεί και αργία • Πλακάτ, πανό, «κράτος κλειστόν» και απεργία

• Σε κάποιο στίχο του Άκη Πάνου, ή του Ρασούλη που φωνάζει • Κι όμως αλλάζει Κεμάλ, κι όμως αλλάζει

«La utopía está en el horizonte. Camino dos pasos, ella se aleja dos pasos y el horizonte se corre diez pasos más allá. ¿Entonces para que sirve la utopía? Para eso, sirve para caminar.»¹

Fernando Birri (όπως το διηγήθηκε ο E. Galeano)

Όσο σιμώνω μακραίνει κι έτσι ποτέ δεν τη φτάνω • Άπαστη, ωραία ουτοπία - καλά τα λέει ο Γκαλεάνο • Μα όταν γιορτάζει καινούριους δρόμους μου τάζει • Κι αρχίζω πάλι να πιστεύω πως ο κόσμος αλλάζει (αλλάζει) • Κι αμφισβητώ τον Κεμάλ, αμφισβητώ και το Μάνο • Στέκω στις μύτες των ποδιών αλλά και πάλι δε φτάνω • Είν' το παιχνίδι παλιό κι αν θες το νόημα να βρούμε • Πρέπει λιγάκι ακόμα ψηλότερα να σηκωθούμε • Οι ποιητές μας τα' χουν πει, του παιχνιδιού τους κανόνες • Τους έχουν γράψει με πορφυρή μελάνη οι αιώνες • Όπως και τότε στη Χιλή, θα' τανε once Setiembre • Κι είπες χαλάλι, και hasta la victoria siempre • Ή σαν και τώρα που μου' παν πως σ' είδανε στην Ινδία • Μάζευες ήλιο κι αέρα μ' όλη την ξυπολυταρία • Με ένα κόκκινο μπερέ σ' είχαμε δει μια φορά • Ήσουν λέξη στο στόμα του Thomas Sankara • Κι ακόμα τώρα σε βλέπουν κι όλο τον κόσμο ρωτάνε • Οι Δον Κιχότοι κι οι Σάντσοι που πάνε; • Γίνεσαι μιάισα σελήνη, νύχτα χαράζεις πορεία • Και την ημέρα αφήνεις και ταξιδεύουμε στ' αστεία

Σ' έχω γυρέψει καιρό, πήρα από πίσω τα ίχνη • Σ' έψαξα μέχρι την Τσιάπας, αντάρτες μες στην ομίχλη • Στο Σύνταγμα στην πλατεία σε ψηλαφίσαν μιλιούνια • Και πιο πριν στην Ιβηρική, plazas del Sol και Catalunya • Στο Μισίρι και στο Τούνεζι ήσουν φλόγα και φως • Στο Μεξικό σε βγάλανε #YoSoy132 • Ρίχνει τα πέπλα η Σαλώμη, το κεφάλι στο πιάτο • Μα δε μασάει, αντιστέκεται το precariato • Εργάτες στη Χαλυβουργία, απεργία cabrones! • Και ανθρακωρύχοι στην Asturias, "... hasta los cojones" • Φοιτητές στο Σαντιάγκο μα και στο Μοντρεάλ • Γιατί η παιδεία είναι αγαθό δημόσιο και δωρεάν • Στην Αργεντινά οδοφράγματα σαν τον παλιό καιρό • Στην Cochabamba δεν πουλιέται ρε κουφάλες το νερό • Σαν Μάη του '68 χρόνια να' ρθεις σε περιμένω • Σαν τραγούδι του Oscar Chavez απαγορευμένο • Ήσουν βιβλίο που το βάλαν φυλακή στην Τουρκία • Και ανταποκριτής νεκρός στη Χομς στη Συρία • Αλλού σε λένε Ζαπάτα κι αλλού Τουπακ Κατάρι • Αλλού Σαντίνο, Αλλού Τσε, και στην Ελλάδα Άρη.

Από το ομώνυμο άλμπουμ. Στίχοι/Παρουσίαση: Λεωνίδας. Παραγωγή: DXR, Χρήστος Μπάσο: Στέλιος Μπότσαρης. Scratch: DJ Stigma. Έτος: 2013.

¹ «Η ουτοπία βρίσκεται στον ορίζοντα. Κάνω δυο βήματα για να τη φτάσω κι εκείνη απομακρύνεται, άλλα δυο και ο ορίζοντας πείνει δέκα βήματα πιο πέρα. Οπότε, σε τι χρησιμεύει η ουτοπία; Σε αυτό ακριβώς, στο να προχωράμε μπροστά.»

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΙΝΑ

Το ταξίδι του Ματαρόα στην Ικαρία

Μαρία Μπαρέλη – Γαγλία.

Το νεοζηλανδέζικο πλοίο Ματαρόα ξεκίνησε στις 22 Δεκεμβρίου 1945 από τον Πειραιά για τον Τάραντα στη νότια Ιταλία μεταφέροντας Έλληνες καλλιτέχνες και επιστήμονες (στην πλειοψηφία τους υπότροφοι του γαλλικού κράτους) με προορισμό το Παρίσι προκειμένου να γλιτώσουν από τις πολιτικές διώξεις κατά τη διάρκεια του Ελληνικού εμφυλίου. Το ταξίδι οργάνωσε ο τότε διευθυντής του Γαλλικού Ινστιτούτου Αθηνών, φιλέλληνας Οκτάβιος Μερλιέ και ο Ροζέ Μιλλιέζ. Πηγή Φωτ.: nzmaritime.co.nz

Το «πλοίο»-σεμινάριο

Το καλοκαίρι του 2013 συναντήθηκαν στην Ικαρία εικοσιεπτά ερευνητές και ερευνήτριες από διάφορα πεδία των κοινωνικών επιστημών (π.χ. κοινωνική ανθρωπολογία, κοινωνιολογία, ιστορία, οικολογία, πολιτικές επιστήμες), που ήρθαν από χώρες της Μεσογείου και την Αμερική, για να συμμετάσχουν στο σεμινάριο «Ματαρόα», με τίτλο: «Ενάντια στην Κρίση, για τα Κοινά: προς ένα Μεσογειακό Φανταστικό».

Στο σεμινάριο δώσαμε το όνομα ενός ιστορικού πλοίου, του Mataroa, που τον Δεκέμβρη του 1945 έφυγε από τη χώρα φορτωμένο με νέους επιστήμονες και καλλιτέχνες, που στην μετέπειτα πορεία της ζωής τους συνέβαλαν στην διαμόρφωση της σκέψης, των αιτημάτων και των οραμάτων μιας εποχής που κορυφώθηκε με τον Μάη του '68. Η φιλόδοξη ιδέα ήταν ότι, τώρα, ένα ιδεατό πλοίο θα επέστρεφε στην χώρα, με τα αμύρια του φορτωμένα έννοιες και ιδέες κατάλληλες για μια κριτική και ριζοσπαστική θεώρηση των πραγμάτων: την έννοια της κρίσης/κριτικής, των κοινών και των περιφράξεών τους και την ιδέα ενός μεσογειακού φανταστικού.

Λιμάνι αυτού του ιδεατού πλοίου ήταν η Ικαρία, τόπος με μακρά παράδοση κοινοτικής διαχείρισης των φυσικών της πόρων (Κουμπάρου, 2002), ενώ η πρόσφατη ιστορία της έχει σηματοδοτηθεί από περιθωριοποίηση, κυ-

ρίως για οικονομικούς και πολιτικούς λόγους και, συχνά, έχει γίνει αντικείμενο κατασκευής του «Άλλου» (π.χ. το νησί των κομμουνιστών, το νησί της χαλαρότητας και της μακροζωίας).

Καταρχήν, συμφωνήσαμε ότι χρειάζεται να αποδομήσουμε την έννοια της «κρίσης», την οποία δεν θα προσεγγίζαμε ως αντικειμενική συνθήκη της σύγχρονης πραγματικότητας, αλλά ως ισχυρό Λόγο κατασκευής του «Άλλου», που χρησιμοποιείται από τις κάθε λογής εξουσίες - οικονομικές και πολιτικές, διεθνείς, εθνικές και τοπικές - για να νομιμοποιήσει τις πιο κατάφωρες παραβιάσεις του κοινωνικού συμβολαίου και βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων (π.χ. η κατασκευή της Αλ Κάιντα για τους σκοπούς της αμερικανικής εισβολής στο Ιράκ, «οι τεμπέληδες» και «υπανάπτυκτοι» του Ευρωπαϊκού Νότου για την νομιμοποίηση των μέτρων λιτότητας). Κύριοι παραγωγοί ενός τέτοιου οριενταλιστικού Λόγου είναι οι «ειδικοί», η εξουσία των οποίων ενδυναμώνεται όσο αυτονομείται η «κρίση» ως πεδίο γνώσης (Mitchell, 2002). Επομένως, απαιτείται από εμάς, από τη μια μεριά, η κριτική αποδόμηση των Λόγων των «ειδικών», και από την άλλη, να βρούμε το κατάλληλο μείγμα θεωρίας και πράξης ώστε να μην γίνουμε εμείς οι «ειδικοί» στη θέση των «ειδικών».

Μια βασική υπόθεση εργασίας

που κάναμε ήταν ότι οι κοινωνικοί αγώνες που μαίνονται αυτή την ώρα στην Μεσόγειο και πέρα απ' αυτή, μπορούσαν να «διαβαστούν» από τη σκοπιά του ιστορικού παραδείγματος των commoners - των χωρικών, στην Αγγλία και αλλού στην Ευρώπη, του Ύστερου Μεσαίωνα - οι οποίοι αγωνίστηκαν ενάντια στις περιφράξεις των κοινών εκτάσεων από τους γαιοκτήμονες. Αίτημα και πρακτική των κινημάτων αντίστασης, στην Μεσόγειο και παραπέρα, είναι η επαναοικειοποίηση της λαϊκής εξουσίας, η διαφύλαξη των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών από την εμπορευματοποίηση, ή ακόμα και η δημιουργία νέων κοινών. Ήμασταν πεπεισμένοι ότι αυτό που βλέπαμε μπροστά μας ήταν ένα σύγχρονο, πολυ-επίπεδο νεοφιλελεύθερο κύμα περιφράξεων - υλικών ή νοητών - των κοινών, εν μέσω του οποίου τα κοινά γίνονται πηγή κοινωνικής παραγωγής και αναπαραγωγής, με τα ίδια να αναδύονται, μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες, ως σύμβολα κοινωνικής, οικονομικής και περιβαλλοντικής δικαιοσύνης.

Τέλος, η ιδέα ενός Μεσογειακού φανταστικού - μια έννοια που προέκυψε από μια θεωρητική σύνθεση ανάμεσα στην Μεσόγειο του Μπρωντέλ, και το κοινωνικό φανταστικό του επιβάτη του αληθινού Mataroa, Κορνήλιου Καστοριάδη - θα αποτελούσε τον οραματικό ορίζοντα του ιδεατού μας πλοίου (Κοσματόπουλος,

2013). Οι ιδέες αυτές μας έφεραν κοντά, μαζί και η βεβαιότητα ότι οι έννοιες της κρίσης/κριτικής, των κοινών και των περιφράξεών τους, όπως και η ιδέα ενός μεσογειακού φαντασιακού, ήταν ικανές να δημιουργήσουν έναν κοινό κώδικα επικοινωνίας, κι ένα κοινό πρίσμα από το οποίο, οι διαφορετικές μας ιστορίες, οι ιστορίες που εκτυλίσσονται στην πλατεία Ταχρίρ της Αιγύπτου, στο πάρκο Γεζί της Τουρκίας, στο Γουινσκόνσιν της

Αμερικής, στη Ρόσια Μοντάνα της Ρουμανίας, στην Τανζανία και στη Σενεγάλη, στο Παρίσι, στο Βερολίνο και στην Ικαρία, μπορούσαν να ειπωθούν ως πτυχές της ίδιας ιστορίας. Από την ιστορία αυτή, εμείς θα επιχειρούσαμε να ξεκαρπίσουμε τα κύρια συστατικά ενός φαντασιακού, που στο επίκεντρό του θέτει αξίες, πρακτικές και οράματα, που είναι εναλλακτικές από αυτές που συγκροτούν το κυρίαρχο καπιταλιστικό φαντασιακό.

Και το «πλοίο» έγινε βιβλίο

Αφορμή για το βιβλίο *Διάλογοι Ενάντια στην Κρίση, για τα Κοινά* (εκδ. ελεύθερες πτήσεις), ήταν οι δημόσιες ομιλίες, και κινητήρια δύναμη του η βαθιά πεποίθηση ότι ένα ερευνητικό δίκτυο, αν είναι πράγματι να βάλει στο αναλυτικό του επίκεντρο την έννοια των κοινών, δεν μπορεί παρά να το κάνει από κοινού, σε συνεργασία με ανθρώπους της πράξης. Διαφορετικά κινδυνεύει να γίνει ο «ειδικός» στη θέση του «ειδικού». Αυτό, τουλάχιστον, υποστήριξε σθεναρά μια μερίδα της παρέας του Ματαρόρα, με πρωτοστάτες τους εν Ικαρία εταίρους της πρωτοβουλίας, και ακριβώς αυτό είναι που επιχειρείται με το εν λόγω εκδοτικό εγχείρημα.

Τους *Διαλόγους* λοιπόν απαρτίζουν κείμενα που γράφτηκαν από ερευνητές που συμμετείχαν στο σεμινάριο Ματαρόρα, και είχαν μιλήσει σε κάποια από τις δημόσιες συνεδρίες του. Στα κείμενα αυτά προσκλήθηκαν και έκαναν απόκριση συμπολίτες

μας, μέλη συλλογικοτήτων και συλλογικότητες, εντός και εκτός Ικαρίας, με ενεργή δράση και εμπειρία σε ζητήματα των κοινών στα οποία αναφέρονταν οι δημόσιες ομιλίες. Αυτό που επιχειρούν οι *Διάλογοι* είναι, απέναντι στην «εξουσία των ειδικών», να προτάξουν την αξία ενός ισότιμου διαλόγου, ανάμεσα σε ερευνητές και πολίτες, που δουλεύουν συλλογικά για την προάσπιση των κοινών τους, και που κατέχουν πολιτισμική γνώση, εμπειρία και σοφία που εκπορεύεται από την ίδια την πράξη της αντίστασης.

Είτε είναι γραμμένα από ερευνητές είτε από πολίτες, τα περισσότερα από τα κείμενα του βιβλίου αναφέρονται στους αγώνες που δίνονται καθημερινά στις δυο όχθες της Μεσογείου και πιο πέρα, ενάντια στην καταστρατήγηση εργατικών και πολιτικών δικαιωμάτων, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις των φυσικών και δημοσίων αγαθών και υπηρεσιών, ενάντια στη διάλυση των κοινωνικών ιστών που προσδιορίζουν τους δρώντες ως προσωπικότητες και ως κοινότητες. Με δυο λόγια, τα κείμενα αναφέρονται σε αγώνες που δίνονται ενάντια στις περιφράξεις των κοινών. Αυτό το κάνουν από διαφορετικές ή αλληλεπικαλυπτόμενες σκοπιές, και σ' αυτό ακριβώς έγγειται το *διαλεκτικό στοιχείο* του βιβλίου.

Ζητούμενο είναι, μέσα από τα κείμενα του βιβλίου, να γίνει φανερό τι διακυβεύεται όταν περιφράσσονται ή ιδιωτικοποιούνται κοινά και δημόσια αγαθά, και τι επιπτώσεις

Και αυτό έχει τη σημασία του, γιατί ξέρουμε ότι από τα υλικά αυτά οργανώνονται οι κοινωνικές αντιστάσεις, και τελικά φτιάχνονται οι κοινωνικές επαναστάσεις, που είναι ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε σήμερα, αν είναι να βάλουμε ένα μόνο λιθαράκι στο να φέρουμε συλλογικά το τέλος αυτής της βάρβαρης και σκοτεινής εποχής του νεο-φιλελευθερισμού, που η ωμότητα, οι πόλεμοι και η κοινωνική αδικία περισσεύουν.

έχει η ανάπτυξη τύπου Ελ Ντοράντο σε τοπικές κοινωνίες. Στο επιστημολογικό πεδίο, αισιοδοξούμε το βιβλιαράκι αυτό, να αποτελέσει μια μικρή συμβολή σε μια συζήτηση, που είναι ήδη σε εξέλιξη στους κόλπους των κοινωνικών επιστημών, και αφορά στο πώς μπορούμε να συμπεριλάβουμε τα κοινά και τους ανθρώπους των κοινών στην κοινωνική έρευνα, και με τον τρόπο αυτό να συμβάλουμε στον απεγκλεισμό/αποπερίφραξη της γνώσης και στην επιστροφή της εκεί απ' όπου την αντλήσαμε, ώστε να γίνει κτήμα των ανθρώπων, που τους ενδυναμώνει, και εργαλείο στην υπηρεσία των πολλών.

Βιβλιογραφία

Καστοριάδης Κορνήλιος, 2010 (1975), Η φαντασιακή θέσμιση της κοινωνίας, Αθήνα: Κέδρος.

Κοσματόπουλος Νικόλας, 2013, «Ενάντια στην Κρίση, για τα Κοινά, προς μια Νέα Μεσόγειο» στα *Ενθέματα*. URL: <http://enthemata.wordpress.com/2013/08/04/kosma/> (Αυγ. 2013).

Κουμπάρου Δήμητρα, 2002, Το Καθεστώς της Κοινοτικής Ιδιοκτησίας: Το Παράδειγμα του Δάσους του Ράντη στο Νησί της Ικαρίας, Μυτιλήνη, Πανεπ.Αιγαίου, Τμ. Περιβάλλοντος.

Μπαρέλη-Γαγλία Μαρία και Φάκαρη Αργυρώ (επιμ.), 2014, *Διάλογοι ενάντια στην Κρίση, για τα Κοινά*. Προς ένα Μεσογειακό Φαντασιακό, Αθήνα: Ελεύθερες Πτήσεις.

Μπρωντέλ Φερνάν, 1990, Η Μεσόγειος: Ο Χώρος και η Ιστορία, μτφ. Έφη Αβδελά, Ρίκα Μπενβενίστε, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.

Mitchell Timothy, 2002, *Rule of Experts: Egypt, Techno-Politics, Modernity*, Berkeley, California: University of California Press. ■

προγράμματα στα σχολεία επλήγησαν από τις περικοπές επίσης, οπότε πού λεφτά για εκμάθηση μουσικών οργάνων;) δημιούργησαν μια νέα αυτοσχέδια μουσική στους ρυθμούς της σποιάς χόρευαν τα b-boys τον δικό τους αυτοσχέδιο χορό. Οι γκραφιτάδες από την άλλη μεταμόρφωσαν τους τοίχους της γειτονιάς αλλά και τα βαγόνια των τρένων σε «γκαλερί της εργατικής τάξης», ενώ λίγο αργότερα ήρθαν και οι ράπερ να προσθέσουν λόγο στη μουσική του DJ - λόγος αμφισβήτησης, άμεσο και ριζοσπαστικό.

για και εναλλακτική σκηνή» του. Και επίσης, όπως και οι άνθρωποι που η κοινωνία ή η οικονομία σπρώχνει στο περιθώριο, ακολούθησε και μια άλλη, πανάρχαια ανθρώπινη στρατηγική: αυτή της μετανάστευσης.

Έτσι, από τις φτωχογειτονιές του Μπρονξ το χιπ χοπ έφτασε να ριζώσει σε όλες τις γωνιές του κόσμου, από το Ελ Άλτο της Βολιβίας - όπου ανθεί η υψηλότερη χιπ χοπ σκηνή του κόσμου - μέχρι το Αφγανιστάν, όπου γυναίκες ράπερ σαν την Soosan Firooz για παράδειγμα το χρησιμοποίησαν για να εκφράσουν τις αγωνίες και τις αδικίες των γυναικών της χώρας της. Κάπως έτσι, έφτασε και στην Ελλάδα και ένα από τα παιδιά που αγάπησαν αυτή τη «μαύρη» μουσική και κουλτούρα, ένα από τα παιδιά της γενιάς της δικιάς μας, ήταν και ο Παύλος.

ertopen.com, EPA Αθήνας.

«Βγαίναμε από τη μαύρη κοινότητα με αυτό το πράγμα που λέγεται ραπ, που ουσιαστικά δεν ήταν τίποτα άλλο από αфро-αμερικανικό που ουρλιάζοντα βγάξαμε από την ψυχή μας το τι μας άρεσε και το τι όχι. Ήταν ενοχλητικό για το σύστημα. Πραγματικά τα ρακούνησε τα πράγματα. Και η εξουσία δεν ήξερε τι να κάνει με μας, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να μας κάνει να σιγήσουμε, να μας σταματήσουν από το να εκφράζουμε την αγανάκτησή μας», θα πει αργότερα ο Chuck D των Public Enemy σε μια συνέντευξή του. Και αυτόν τον άμεσο, αφτιασίδωτο, και ριζοσπαστικό του χαρακτήρα το χιπ χοπ τον κουβαλάει μέχρι και σήμερα.

Χιπ Χοπ, ο μετανάστης.

Σιγά σιγά το χιπ χοπ «μπήκε σε καλούπι». Το σύστημα βρήκε τρόπο να το διαχειριστεί προβάλλοντας την απολιτική πλευρά του, με τα αμάξια και τα λεφτά, που θα έχεις δει να προβάλλεται δυσανάλογα και στην Ελλάδα - συμβατί με τον καπιταλισμό άλλωστε - και αποσιωπώντας την πιο πολιτικοποιημένη του διάσταση. Όμως το πολιτικοποιημένο χιπ χοπ βρήκε διέξοδο στην λιγότερο προβλημένη αλλά πάντα παρούσα «υπό-

Επίσης, το χιπ χοπ έδωσε λόγο και φωνή στις κοινότητες μεταναστών σε διάφορες χώρες του κόσμου, και μέσω αυτού επιχειρήσαν και επιχειρούν να εκφράσουν τις δικές τους αγωνίες, τις δικές τους αδικίες, τους δικούς τους αποκλεισμούς. Δείτε για παράδειγμα τη Γερμανία ή τη Γαλλία, όπου ανθούν κάποιες από της μεγαλύτερες σκηνές μεταναστών ράπερ του κόσμου. Με τη δεύτερη γενιά των μεταναστών στην Ελλάδα να αντιμετωπίζει παρόμοια προβλήματα περιθωριοποίησης και κοινωνικού αποκλεισμού από το επίσης Ελληνικό κράτος, προσωπικά περιμένο με ανυπομονησία να ακούσω χιπ χοπ «διαμάντια» τα επόμενα χρόνια. Αν και αυτή η διαδικασία έχει ήδη ξεκινήσει και στη χώρα μας - ακούστε για παράδειγμα τη θεματολογία του MC Yinka και θα με θυμηθείτε.

Και τι να πει η Χρυσή Αυγή;

Άντε λοιπόν τώρα να πάει η Χρυσή Αυγή να πλησιάσει τους χιπ-χοπάδες στα σχολεία. Να τους πει τί: Ότι οι «μαύροι» ανήκουν σε κατώτερη φυλή; Πώς να το πεις αυτό σε παιδιά που έχουν μεγαλώσει ακούγοντας Public Enemy και Dead Prez, που ξέρουν απέξω τους στίχους του

Fight the Power και έχουν στο δωμάτιό τους αφίσες των Fugees; Και σιγά μη σου δώσουν σημασία! Η πώς να τους πει ότι η αιτία για όλα τα δεινά της Ελληνικής κοινωνίας είναι οι μετανάστες; Όταν τα παιδιά αυτά ξέρουν απέξω τα τραγούδια των Rebel Diaz, παιδιών Χιλιανών μεταναστών στην Αμερική - και πολιτικών ακτιβιστών συνάμα; Ή ότι πρέπει να συνταχτούμε «με τους εφοπλιστές μας» και να προστατέψουμε το υπάρχον οικονομικό status quo; Πώς να το πεις αυτό σε παιδιά που ξέρουν απέξω κουπλέ και ρεφρέν από το «Είνα θυσία» ή από το «Για τα αδέρφια που χαθήκανε ναυρί» των Active Member; Και πώς να σε πιστέψουν; Για όλα αυτά τα πράγματα τους έχει ήδη μιλήσει το χιπ χοπ, ακόμα και το Ελληνικό παρά τα χίλια μύρια προβλήματά του, τα οποία επίσης έχουν να κάνουν πολλές φορές με την ημιμάθεια του Ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος. (Αλλά αυτό είναι άλλη κουβέντα, που ίσως την κάνουμε κάποια άλλη φορά.)

Για όλους αυτούς τους λόγους, στη μάχη για την πολιτισμική ηγεμονία - για να μιλήσουμε με όρους Γκράμσι - το χιπ χοπ και η Χρυσή Αυγή ήταν πάντα απέναντι (με μια εξαίρεση, τον Ελληνοκεντρικό χαρακτήρα του αλμπουμ «Εσσεται ήμαρ» των T.X.C., το οποίο αποτελούσε κριτική της παγκοσμιοποίησης από μια μάλλον εθνοκεντρική σκοπιά). Γι' αυτό και η παρουσία και η δράση του Παύλου σε μια περιοχή προπύργιο της Χρυσής Αυγής «ενοχλούσε». Και γι' αυτό - όπως προκύπτει από τις μέχρι τώρα καταθέσεις - τον είχαν στη «μαύρη λίστα». Στη συνέντευξη τύπου των χιπ χοπ καλλιτεχνών στην ΕΣΗΕΑ - παρόλο που

«ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΠΟΥ Μ' ΑΡΕΣΟΥΝ»

Το χιπ χοπ είναι παιδί της οικονομικής κρίσης, φωνή διαμαρτυρίας και μετανάστης

Και με τους φασίστες ήταν και θα είναι πάντα απέναντι.

του **Λεωνίδα Οικονομάκη** *
Αριστερή Ανατροπή (τεύχος 3**)

Η δολοφονία του Παύλου από τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής με βρήκε εκτός Ελλάδος. Τις πρώτες στιγμές, προσπαθώντας να μάθω τι γίνεται από τα social media διαπίστωσα ότι οι πρώτες φωτογραφίες που μέσα στον πανικό κυκλοφόρησαν ήταν δικές μας με το όνομα του Παύλου λεζάντα, από την αντιφασιστική συναυλία της 19ης Γενάρη 2013 στο Σύνταγμα μετά τη δολοφονία του 27χρονου Σεχζάτ Λουκμάν.

«Εντάξει, ακούσανε ράπερ, με αντιφασιστική δράση, θα μας είχαν δει και στο Σύνταγμα, και νομίζανε ότι ήταν κάποιος από μας» σκέφτηκα χωρίς να δώσω πολύ σημασία - η σκέψη μου ήταν στον Παύλο.

Μετά, παγωμάρα και σιωπή. Στον κόσμο, στην Ελλάδα, στη χιπ χοπ κοινότητα, και στο μυαλό μου. Πέρασαν οι μέρες, προσπάθησα να σκεφτώ τα πράγματα λίγο πιο καθαρά και να βρω μια άκρη, αλλά δε μπόρεσα να διώξω εκείνη τη σκέψη:

«Κι όμως, θα μπορούσε να ήμασταν εμείς».

Η κάποιος άλλος από την χιπ χοπ κοινότητα αυτού του γεωγραφικού χώρου που λέμε Ελλάδα.

Γιατί; Γιατί το χιπ χοπ και η Χρυσή Αυγή «παίζουν μπάλα στο ίδιο ταλαιπωρημένο χωράφι» όπως έγραψε πρόσφατα σε ένα του άρθρο ο Σταύρος Μαλιχούδης αναφερόμενος στον ανταγωνισμό των δύο αυτών αντίθετων κόσμων στα σχολεία. Ο Πρύτανης του ΑΠΘ Γιάννης Μυλόπουλος πάλι, σε άρθρο του στην Εφημερίδα των Συντακτών επισημαίνει με τη σειρά του ότι η Χρυσή Αυγή μπορεί να έχει δηλητηριάσει μεγάλο μέρος της Ελληνικής κοινωνίας, όμως στα Πανεπιστήμια απέ-

τυχε να διεισδύσει. Η εξήγηση που δίνει ο Πρύτανης έχει να κάνει με τη σημασία της Παιδείας, η οποία αποτελεί ανάχωμα για τις ιδέες του μίσους που πρεσβεύει το κόμμα των νεοναζί.

Ίσως. Αν δεχτούμε ότι οι φοιτητές - τα παιδιά δηλαδή που λόγω πρόσβασης σε ευνοϊκότερες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες, καταφέρνουν να περάσουν από τη δευτεροβάθμια στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και να αποκτήσουν ένα μορφωτικό επίπεδο - ανάχωμα στη μισαλλοδοξία του φασισμού - είναι «εκτός πεδίου δράσης» της Χρυσής Αυγής, τότε θα πρέπει να δεχτούμε και ότι κάτι συμβαίνει στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, όπου η Χρυσή Αυγή φαίνεται να «ψαρεύει» για τα καλά οπαδούς. Η οποία δευτεροβάθμια εκπαίδευση δεν είναι καθόλου διαποτισμένη από το πνεύμα του ανθρωπισμού και της «Ελληνικής παιδείας» που αναφέρει ο Πρύτανης στο άρθρο του, αντιθέτως είναι μάλλον εθνικιστικά προσανατολισμένη και επιτελεί προπαγανδιστικό έργο υπέρ Ελληνικού Κράτους και της Ορθοδόξου Χριστιανικής Εκκλησίας. Μια ματιά στο πως παρουσιάζονται οι ιστορικές μας σχέσεις με τους γείτονες Τούρκους, αλλά και το - νενίκησά σας, Ταλιμπάν! - «κήρυγμα» εναντίον «των καταστροφικών συνεπειών της αθεΐας» στο βιβλίο των θρησκευτικών της β' Λυκείου θα πείσει και τους πλέον δύσπιστους. Και αλήθεια, πόσο διαφέρουν οι εθνικιστικές και - προσφάτως - ψηφοθηρικά, φυσικά, ορθοδοξοχριστιανικές απόψεις των Χρυσανγιδών από την κρατικά ελεγχόμενη προπαγάνδα που προσφέρει το Ελληνικό Κράτος στα παιδιά του Δημοτικού, του Γυμνασίου, και του Λυκείου; Πολλές φορές, ακούγοντας τα παραληρήματα των νεοναζί περί ιστορίας και θρησκείας σχηματίζω την εντύπωση ότι δεν έχουν διαβάσει άλλο βιβλίο από τα σχολικά της ιστορίας και των θρησκευτικών, τα οποία και τους διαμόρφωσαν άπαξ και δια παντός τις απόψεις τις οποίες εκφράζουν - άντε και τα λογοτεχνικά πονήματα (sic) του

Κασιδιάρη.

Εκεί, στα σχολεία, τη φωνή της αμφισβήτησης - μεταξύ άλλων - της επίσημης κρατικής παιδείας την έχει υψώσει εδώ και κάποια χρόνια τώρα το χιπ χοπ. Και καθότι για κάποιες γενιές τώρα - της δικής μου συμπεριλαμβανομένης - το χιπ χοπ αποτελεί ένα από τα πρώτα κοινωνικοπολιτικά ερεθίσματα, μια φωνή αμφισβήτησης της επικρατούσας «καλώς καμωμένης» εικόνας της κοινωνίας, της οικονομίας, και της ιστορίας μεταξύ άλλων, φυσικά και «ενοχλεί» όχι μόνο τη Χρυσή Αυγή αλλά και ολόκληρο το οικονομικό και πολιτικό σύστημα που αυτή εκπροσωπεί και έχει κατά καιρούς υπερασπιστεί. Και η εξήγηση είναι πολύ απλή.

«...σ'έμαζα μέχρι την Τσιάπας, αντάρτες μες την ομίχλη...» Saludos rebeldes!

Χιπ Χοπ, το παιδί της οικονομικής κρίσης.

Το χιπ χοπ είναι μέρος της «μαύρης κουλτούρας». Γεννήθηκε τη δεκαετία του '70 στις φτωχογειτονιές του Νοτίου Μπρονξ της Νέας Υόρκης, στα χρόνια της οικονομικής κρίσης του City η οποία οδήγησε σε περικοπές της χρηματοδότησης των κοινωνικών υπηρεσιών στην πόλη, πράγμα το οποίο επηρέασε περισσότερο τους μετανάστες αλλά και γενικότερα τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα αυτής, όπως επισημαίνει η Tricia Rose στο βιβλίο της Black Noise (2004). Έτσι, οι δρόμοι των γειτονιών όπως το Μπρονξ έγιναν τα «αυτόνομα κοινωνικά κέντρα» (στα κρατικά είχε κοπεί η χρηματοδότηση), όπου οι DJ's βασιζόμενοι σε ήδη ηχογραφημένο ήχο (τα μουσικά

ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΑΔΑΝΕΙΑ

Το σπίτι του Γκάμπο

...όταν η «πειρατεία» ξεπληρώνει τα χρέη της...

Ο «Γκάμπο» με γυριστό καπέλο («sombbrero vueltiao»), τυπικό της περιοχής της Κολομβιανής Καραϊβικής. Περισσότερες από τις ιστορίες του Γκαρσία Μάρκες (6 Μαρτίου 1927 - 17 Απριλίου 2014) περιστρέφονται γύρω από την ιδιοσυγκρασία αυτής της περιοχής. Πηγή: wikipedia.org.

Είναι ένα υγρό ζεστό απόγευμα στην Καρθαγένη των Ινδιών, πλούσια πόλη της εποχής της αποικιοκρατίας, στην Κολομβία. Κάτω από τα τείχη της βρίσκεται η βίλλα του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες, του Γκάμπο για τους πιο στενούς του φίλους. Παρά τα προβλήματα υγείας που τον ταλαιπωρούν, μόλις έχει γυρίσει από

το απογευματινό τένις και συναντά έναν παλιό του γνώριμο, τον δημοσιογράφο Ιγκνάσιο Ραμονέ, στην εκ των υστέρων ως απεδείχθη, τελευταία τους συνάντηση.

Στην συζήτηση επάνω ο Γκάμπο ρωτά τον φίλο του δημοσιογράφο: «Αλήθεια ξέρεις πως αγόρασα το σπίτι αυτό; Καθόλου; Λοιπόν άκου, πάντα ήθελα να μείνω στην Καρθαγένη, και, όταν απόκτησα τα μέσα, άρχισα να ψάχνω για ένα σπίτι. Πάντα όμως ήταν πολύ ακριβά. Κάποτε λοιπόν, ένας φίλος δικηγόρος μου εξήγησε γιατί: «Όλοι εκείνοι στους οποίους απευθύνεσαι σε θεωρούν δισεκατομμυριούχο, και, κάθε φορά, σου αυξάνουν την τιμή. Άσε εμένα να ψάξω στη θέση σου». Μερικές βδομάδες αργότερα εντοπίζει ένα κτήριο, που δεν είναι άλλο παρά ένα μισο-ερειπωμένο παλιό εγκαταλεημένο τυπογραφείο. Έρχεται σε επαφή με τον ιδιοκτήτη, έναν τυφλό, και συμφωνούν στην τιμή. Ο ηλικιωμένος όμως διατυπώνει μια απαίτηση: Θέλει να γνωρίσει τον αγοραστή! Ο φίλος δικηγόρος επιστρέφει λοιπόν και λέει: «Πρέπει να τον δεις αλλά δεν θα πρέπει να του μιλήσεις. Αλλιώς, θα αναγνωρίσει την φωνή σου και τότε θα τριπλασιάσει την τιμή... Αυτός είναι τυφλός, εσύ θα είσαι μουγγός!!»

Η μέρα της συνάντησης έρχε-

ται και ο τυφλός αρχίζει να ρωτάει. Του απαντά με λόγια ακαθόριστα... Αλλά, σε κάποια στιγμή απροσεξίας, του απαντά με ένα ηχηρό «Ναι». Αα!, πετάγεται επάνω. Αναγνώρισα την φωνή σας!! Είστε ο Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες!! Όλα είχαν αποκαλυφθεί και οι μάσκες έπεσαν... Αμέσως ο τυφλός συμπληρώνει: «Πρέπει να ξαναδώμε την τιμή! Εδώ τα πράγματα αλλάζουν...». Ο φίλος δικηγόρος προσπαθεί να διαπραγματευτεί, αλλά ο τυφλός επαναλαμβάνει: «Όχι, δεν μπορεί να είναι αυτή η τιμή. Σε καμιά περίπτωση...». Εντάξει λοιπόν, ας το συζητήσουμε, αλλά πόσο; του λένε καρτερικά. Ο ηλικιωμένος σκέπτεται για λίγο και του πετάει: «Στην μισή τιμή!! Οι συνομιλητές του δεν καταλαβαίνουν και εκείνος αναλαμβάνει να τους εξηγήσει: «Όπως ξέρετε είχα ένα τυπογραφείο. Και από τι νομίζετε ότι έζησα μέχρι σήμερα;; Μα από πειρατικές εκδόσεις των βιβλίων του Γκαρσία Μάρκες!!!»

Και για να μην υποκύψουμε στα θέλητρα της πειρατείας:

Πηγή: Ignacio Ramonet, *Le Monde Diplomatique*, Αύγουστος 2014.

Απόδοση στα ελληνικά:

Γ. Αντζουλάτος 16.10.2014

Τα ενυπόγραφα κείμενα/άρθρα που δημοσιεύονται εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων, ακόμη κι αν είναι μέλη της συντακτικής ομάδας και δεν απηχούν απαραίτητα τις απόψεις του Έστο. Κανένα μέρος του παρεχομένου στους αναγνώστες παρεχομένου του εντύπου δεν αποτελεί και δεν μπορεί να

θεωρηθεί σε καμία περίπτωση, ευθέως ή εμμέσως, παρότρυνση, οδηγία, συμβουλή ή προτροπή για οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη, αντιθέτως εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια των αναγνωστών κατόπιν προσωπικής αξιολόγησης να ενεργήσουν με βάση τη δική τους βούληση, αποκλεισμένης οιασδήποτε ευθύνης μας.

Οι στίχοι της προμετωπίδας του Έστο προέρχονται από το τραγούδι «Δεν είμαι κανενός» (1992), Στίχοι: Sadahzinia, Μουσική: B.D. Foxmoor (Active Member), από το δίσκο «Σάρμα», 2010.

